

Clare Naylor
Pe urmele
lui Alice

HUMANITAS
fiction

Colecție coordonată de
Iustina Croitoru

Cunoscuta scenaristă **Clare Naylor** s-a născut în 1971 în Yorkshire, Marea Britanie, și a avut o copilărie de poveste: s-a cocoțat în arborii de mango în Zambia și a jucat netball în Hampshire. După ce își ia licența în Literatură Engleză la Royal Holloway College de la London University, începe să cocheteze cu scrisul. În 1993 câștigă concursul Young Writers Talent al revistei *Vogue* și se lansează în presă. Își exersează câțiva ani condeiul la *Tatler*. Debutează în 1997 cu romanul *Love: A User's Guide*, care face senzație și îi aduce un contract pentru alte două cărți în valoare de 120 000 de dolari. Printre cele mai cunoscute romane ale sale se numără *Pe urmele lui Alice* (*Catching Alice*, 1998) *Dog Handling* (2002), *The Second Assistant* (2004) și *The First Assistant* (2006), ambele în colaborare cu Mimi Hare, în curând în colecția „Cocktail“, *The Goddess Rules* (2005). Clare Naylor este scenarista comediei romantice *Accidental Husband* (2008), cu Uma Thurman și Colin Firth în rolurile principale.

Clare Naylor

Pe urmele lui Alice

Traducere din engleză și note de
ANCA MARIA STĂNCIOIU

HUMANITAS
fiction

Coperta de ANGELA ROTARU

Redactor IUSTINA CROITORU

CLARE NAYLOR

CATCHING ALICE

Copyright 1998 by Clare Naylor

All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2008, pentru prezenta
versiune românească

EDITURA HUMANITAS FICTION

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021/408 83 73, fax 021/408 83 74

www.humanitas.ro

Comenzi CARTE PRIN POȘTĂ: tel./fax 021/311 23 30

C.P.C.E. – CP 14, București

e-mail: cpp@humanitas.ro

www.librariilehumanitas.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NAYLOR, CLARE

Pe urmele lui Alice / Clare Naylor; trad.: Anca Maria
Stăncioiu. – București: Humanitas Fiction, 2008

ISBN 978-973-689-255-4

I. Stăncioiu, Anca Maria (trad.)

821.111-31=135.1

Capitolul 1

Mai nou, mâncatul luase locul shoppingului, care, la rândul lui, luase locul sexului. Prin urmare, își spuse Alice, măcar să mănânce ceva, dacă tot nu prea mai avusese parte în ultima vreme nici de shopping, nici de sex. Mâncare ca lumea. Nu fulgi care să-i zgârie gingiile sau pâine prăjită, ci mâncare adevărată, care, savurată cu ochii închiși și lăsând frâu liber imaginației, s-o umple de aceeași plăcere ca o partidă de sex.

Deschise frigiderul. Absolut nimic. În nici un caz roșii deshidratate sau ciocolată belgiană. Voia ceva care să compenseze toate lipsurile din viața mizerabilă pe care o ducea de o vreme încoace. Ceva care s-o ajute să șteargă gustul amar al legăturii cu tiranicul și infidelul Jamie, fostul ei. Ceva atât de dulce, încât doar gândul la respectiva prăjitură să-i carieze dinții. O prăjitură cu blat însiropat, pufos, acoperit cu gem de zmeură și două straturi de frișcă. Scoase forma rotundă de prăjituri de sub cuptor și se apucă să cântărească făina. Când întinse însă mâna după drojdie avu o ezitare. Ar trebui să se apuce de dietă. Așa că se hotărî pentru o prăjitură cu morcov. Mai puține calorii, își spuse ea. Doar că în frigider era un singur morcov pricăjit și mucegăit. Alice își trecu în grabă degetele pline de făină prin păr și o porni spre Chelsea Green.

În această dimineață de luni, casele de culoarea migdalelor pudrate cu zahăr de pe strada ei erau încălzite de razele soarelui. Bywater Street era cea mai eterogenă zonă din Chelsea. Intrările erau decorate cu nenumărate coșuri cu flori și crini din soiuri rare. Vecinii ei păreau refugiați de la Woodstock și doamne impozante, cântărețe de operă și colonei în rezervă, oameni ale căror preocupări în acest început de mai păreau a fi vocalizele, inițierea în arta împăierii animalelor și păsărilor, hrănirea trandafirilor cu homar. Venise primăvara și, dacă se concentra puțin, Alice era sigură că putea auzi ciripitul păsărelelor în ciuda traficului înfiorător de pe King's Road.

Îmbrăcată cu o pereche de colanți găuriți și un tricou vopsit în mașina de spălat și sperând că lumea va lua șlapii mărimea 42 Turnbull & Asser ai vărului ei Simon drept ultimul răcnet de la Gucci, Alice încercă să se amestece prin mulțimea de femei slabe-moarte și bronzate și bărbați „heroin chic“, care își pierdeau vremea prin fața cafenelelor cu portofoliile de manechini la vedere. Zărindu-și însă imaginea în vitrina unui magazin exclusivist de lenjerie își dădu seama că nu exista nici cea mai mică șansă ca șuvițele ei albe de făină să treacă drept opera unui stilist în vogă gen Toni & Guy. Își trecu degetele prin buclele șatene rebele încercând să-și scuture eventualele urme de ingrediente culinare și dădu repede colțul pentru a scăpa de privirile ironice ale atâtor oameni sic.

O porni spre Chelsea Green, un loc aparte pe care văzându-l știai imediat că te afli la Londra și începeai automat să fredonezi *I've got a Lovely Bunch of Coconuts* în stilul lui Dick Van Dyke. De jur împrejurul unui petic bine întreținut de iarbă

se înșiră vitrine ca dintr-un decor de film: cea a unui magazin de pește, unde un păstrăv cu pielea irizată sare din pârâu direct pe talerul unui cântar, dând ușurel din aripioare, cea a unei băcănii, unde perele și cartofii stau cuibărite pe un pat de gazon artificial într-o binecuvântată armonie atemporală, și un chioșc de ziare unde găsești bomboane gumate și înghețată. Cunoscătorii suspectau acest loc că ar fi un fel de replică londoneză la serialul american *Nevestele din Stepford* – o mulțime de femei de o perfecțiune ireală, cu picioare lungi ca ale cailor de curse, încât n-ar fi putut da naștere nici măcar unui sufleu, darămite bebelușilor nevinovați cocoloșiți pe bancheta din spate a Mercedesurilor. Dându-și seama că singura parte a corpului ei ce putea fi asociată cu a unui cal de curse era posteriorul, mergea în spatele unei astfel de ființe, trăgându-se de tricou doar-doar l-o lungi până la genunchi. Femeia strângea între degete o piersică atât de coaptă, de-ai fi zis că-i din marțipan. Alice mai luă niște amărâți de morcovi și începu să-și imagineze cum ar fi să te duci la magazin doar ca să cumperi fructe de pădure, să-ți ții așternuturile din bumbac egiptean într-un dulap parfumat cu paciuli, iar singura ta grijă să fie cât de tare să faci mămăliga.

Alice nu era făcută să meargă la serviciu și să-și plătească facturile. Voia o viață confortabilă, ca în romanele gen Aga Saga. Tânjea după un domeniu parohial la țară, cu ziduri în ruină și câini. Copiii încă nu intrau în peisaj, dar s-ar fi încumetat să-și asume responsabilitatea creșterii unui câine. Se împăcase cu gândul că va trebui probabil să se mărite cu vicarul, deși nu prea știa unde puteai găsi vicari tineri. Că, pe bune, nu era unul sub cincizeci de ani. Poate era vreun seminar prin apropiere.

Ceainăria Jane Asher de-alături părea locul ideal unde mai puteai da peste un membru al clerului, așa că se hotărî să intre să bea un ceai și să mănânce o prăjitură. Se așeză la o masă liberă și începu să învârtă lingurița în ceașca cu ceai Earl Grey, urmărind cu atenție strada doar-doar o zări vreo sutană. Oare așa se numeau, sau era un cuvânt rusesc? Isuse, păi cum avea ea să se descurce la petrecerea în aer liber dată de vicar, dacă nu știa nici măcar cu ce se îmbracă soțul ei.

— Cu certitudine, Lady B., Ariel automat face minuni în privința petelor de pe veșmintele reverendului.

Într-o astfel de viață ideală, evident că n-ar fi nevoie să-și bată capul cu spălatul rufelor, căci în acest gen de roman existau întotdeauna o mulțime de persoane prin preajmă gata să preia corvezile – să aranjeze florile, să toarne ceaiul, să-i șteargă la nas pe băieții din cor. Evident, ea și vicarul ei vor trebui s-aleagă cu grijă parohia. Mai rămânea o singură problemă: fizicul ei – nu prea aducea a nevastă de vicar, ci mai curând a dezastru ambulant. Șoldurile ei, departe de a fi feciorelnice, ar fi arătat groaznic în fustă cu pliuri. Erau suficient de plinuțe pentru a suci mințile credincioșilor, iar buclele ei nu puteau fi îmblânzite într-un coc nici cu slujbe. Poate că era o cauză pierdută. Ar fi fost însă o Maria Magdalena de zile mari.

Cum morcovii ei stătuseră o vreme în punga lor maro pe masa din ceainărie, probabil că se îmbibaseră prin cine știe ce minune cu spiritul lui Jane Asher, pentru că prăjitura crescuse minunat, iar cele câteva semințe de mac adăugate creaseră un efect spectaculos. „Inspirată“, își zise Alice lingând amestecul de pe tel, imaginându-se făcând de-aci

înainte prăjituri pentru ocazii speciale, și nu dactilografiind. Însă pe moment nici o duzină de ouă nu-și putea permite să cumpere, și cu asta, basta.

Dacă v-ați imaginat cumva că Alice a aterizat în această lume aparent minunată pentru că ursitoarele ei au pricopsit-o la naștere cu un cont în bancă și o bijuterie de apartament într-o zonă șic a Londrei, atunci v-ați înșelat. Alice este o fată ca oricare alta. Ba chiar mai puțin norocoasă decât altele, dacă pierderea slujbei, a apartamentului și a prietenului în interval de doar două săptămâni poate fi considerată un ghinion. De la o zi la alta, cariera ei cât de cât promițătoare în domeniul relațiilor publice se transformase în fum când compania la care lucra fuzionase cu una gigant, iar Alice devenise inutilă și ca atare trimisă acasă să se uite la televizor de dimineața până seara. După care se adeverise și bine-cunoscuta zicală conform căreia un necaz nu vine niciodată singur când, la doar câteva zile după asta, jigodia de Jamie se hotărâse s-o termine cu ea și să-și instaleze noua prietenă în patul conjugal din apartamentul pe care-l împărțeau, lăsând-o să-și plângă amarul și să mototolească între degete cecul meschin primit la concediere pe canapelele diverșilor prieteni.

Din fericire pentru ea, dar și pentru prietenii ei ale căror rezerve de Kleenex se dovedeau mereu insuficiente, mai era și acest văr super pe care-l chema Simon Beaumont. Simon plecase din Londra cu șase luni în urmă ca să facă un film despre animale sălbatice în Brazilia. Alice era însă convinsă că singurele sălbăticiuni pe care le întâlnise sau, în orice caz, singurele pe care le fotografiase erau de sex feminin și de-a dreptul încântătoare, dar, în fond, cu ce drept își dădea ea cu părerea? Îi pusese

apartamentul la dispoziție nefericitei și amărăteii sale verișoare din Clapham. Odată cu cheile de la apartament, îi lăsase însă moștenire și o suită de femei cu inima frântă care sunau zi și noapte, ba își mai făceau apariția și la ușă din când în când, super-elegante și cu decapotabilele torcând ușor la intrare.

La început, Alice nu știuse cum să se descurce cu această Moștenire. Voi ați ști? Dacă v-ați pomeni asaltate de valuri de satin sclipitor și trupuri de culoarea mierii cărora nu mai pridideți să le deschideți ușa, fără s-aveți timp să vă schimbați pantalonii jechoși sau să faceți ceva cu claia de păr nespălat? Așa ziceam și eu. La început, Moștenirea a fost și ea destul de iritată și de intrigată. Cine, ar fi vrut ele să știe, era această creatură care răspundea la ușa încântătorului Simon de parcă ar fi fost proprietarul? Oare se căsătoriseră în secret după o noapte albă petrecută la pubul Ministry of Sound? Sau îl ajunsese din urmă bine-cunoscuta nebunie din familie?

Așa că vă imaginați ce ușurare au simțit când au aflat că: a) Alice era vară-sa și, prin urmare, cam greu să-i devină mireasă, și b) nici vorbă de picioare bronzate. De fapt, ăsta era momentul în care Alice înceta să mai fie o amenințare și devenea un aliat. Pentru că pe cine te puteai oare baza dacă nu pe Alice să-l convingă pe Simon, la întoarcere, să se însoare cu Trinny/Sophie/Tamsin/sau mai știu eu cine? Iar Alice era mai mult decât încântată să le facă pe plac, mai ales că toate insistau s-o ia cu ele la deschiderea nu știu cărui club de noapte sau la vreun party de fițe.

— Așadar, dragă, spune-mi și mie la ce-ți trebuie ție un nenorocit de job? o întreabă Trinny, una dintre membrele mai puțin periculoase ale Moștenirii, în

vreme ce culegea semințele din prăjitură, lăsând restul într-un morman pe farfurie. (Îți dai seama câte calorii are o prăjitură?)

Alice tocmai ce-și făcuse curaj să-i spună lui Trinny că n-o să poată veni la prânzul cu fetele de a doua zi pentru că voia să se pună la dispoziția agenției Office Trollopes pentru slujbe temporare. Era înregistrată la ei de două săptămâni deja, însă până acum nu îi oferiseră decât o slujbă de ambalator de iaurt înghețat în cutii de carton și de aranjat vasele Denby expuse pentru vânzare la târgul Debenhams. Dacă nu făcea curând rost de ceva bani, n-avea nici o șansă să i se aprobe extinderea creditului.

— Facturile, Trin. Mâncare, haine.

Trinny se uită la ea perplexă. Nu știa ce să spună.

— Mă văd cu Simon săptămâna viitoare, spuse ea zâmbind cu subînțeles precum mâța care a mâncat pe furiș smântâna.

— Vărul Simon? întrebă Alice amestecând cu degetul în glazura portocalie din farfurie.

— Da, Simon B.

Doar cu o mică schimbare a numelui, Trinny reușise să-l transforme pe vărul Simon cel cu urechi de liliac, care făcuse cândva pipi în bazinul broaștei ei țestoase la o petrecere la iarbă verde în familie, într-un monden indispensabil care iubea și părăsea femeile prin colibe de chirpici de pe plantații de avocado de-a lungul și de-a latul acestei lumi lipsite de moralitate.

— M-a invitat la el. Mă rog, l-am sunat eu dintr-o gară a unui orașel de munte și i-am spus că organizez un concurs în Venezuela foarte aproape de unde e el. Oricum, mi-a zis să trec pe la el. Și așa o să și fac.

Alice nu era tocmai expertă în geografie, dar își putea da seama că între Venezuela și Brazilia era o distanță ceva mai mare decât o cursă de taxi. Luă însă o gură de glazură și nu mai comentă. Trinny își petrecea viața dansând ceroc și lansând zmeie, într-un vârtej de creații vestimentare verde-măr și roz Schiaparelli, în înaltul azurului celor mai exotice destinații. Prețul acestor călătorii aeriene semăna cu niște numere de telefon. Alice nu prea înțelegea de ce briza de deasupra zonei Clapham Common nu era bună pentru zmeie, însă pentru Trinny chestia era un fel de artă.

— Vasăzică s-a terminat cu prânzul împreună după ce începi jobul ăsta oribil, nu ? întreabă Trinny bosumflată.

— Păi presupun că și oamenii cu serviciu trebuie să mănânce la un moment dat, Trin.

— Nici pomeneală. Și o să ți se lățească și fundul, să știi. Trinny își dădu pe spate părul blond, înfiorată doar la gândul unei asemenea perspective. Mai știi ceva de Simon ?

Alice se gândi că e mai bine să nu pomenească de telefonul din seara trecută, când Simon, care se matolise cu băutura locală făcută din saliva halucinogenă a unei broaște arboricole din pădurea amazoniană, îi spusese că s-a îndrăgostit de-o pigmee.

— Ei, parcă nu l-ai ști pe Simon, mormăi, lingând glazura de pe altă bucată de prăjitură.

— Ultimul care ajunge sus golește găleata cu lături, strigă Simon pornind ca din pușcă spre baraca din tablă ondulată înclinată într-un echilibru precar pe versantul muntelui.

Evident că ajunse cu mult înaintea tovarășilor săi de drumeție care se chinuiau pe porțiunea de

pietriș de la poalele potecii. Cuprinse cu privirea perspectiva care se deschidea deasupra culmilor și trase adânc în piept aerul înghețat, îndesându-și mai bine pe cap căciula din lână de iac.

— Nici nu știți ce pierdeți, băieți, mormăi el pentru sine, admirând miraculoasa priveliște sud-americană.

Înainte celoralți și de două ori mai relaxat, așa fusese Simon întotdeauna.

Mama lui, mătușa Meg a lui Alice, îl cunoscuse pe tatăl lui în Nepal la sfârșitul anilor '60. Făcuseră și ei ce știau mai bine să facă toți adevărații hippy, iar în mult sărbătorita vară a anului 1969 veni pe lume Icarus Beaumont în legănarea ritmică a unei ambarcațiuni-locuință în Cașmir. La începutul lui '71 se iscase o oarecare ceartă în clipa în care Teddy, într-un moment de luciditate când nu se afla sub influența hașișului, îi spusese lui Meg c-ar fi trebuit să ducă băiatul în Anglia să fie botezat așa cum se cuvine. Meg însă fusese de părere că un copil născut din părinți budiști se putea foarte bine lipsi de acest ritual, și pusese totul pe seama faptului că Teddy exagerase cu drogurile. Doar când acesta pomenise că trebuiau să-i informeze pe cei de la Debretts despre nașterea lordului Icarus of Kirkheaton, Meg își pusese șalvarii, cămașa și o bucată deosebit de frumoasă de chihlimbar într-un sac de macrameu și se întorsese în Anglia să vadă cum stau lucrurile. După o ceartă cu rudele la castelul acestora, trecuse la fapte și îl lăsase pe Icarus (pe care-l botezaseră în mod impardonabil Simon imediat după plecarea ei) să studieze la Eton și Cambridge și să viziteze ashramul doar în vacanțe.

— Tocmai mi-a venit o idee genială cum să ieșim din încurcătura asta, îi spuse Simon amicului Gibbo când acesta ajunsese în sfârșit în vârf.

Spațiile deschise și comuniunea cu natura îl ajutau întotdeauna să găsească cele mai bune soluții. Iar acum era unul dintre acele momente din viața lui când avea nevoie mai mult ca oricând de o idee genială.

Alice își umplu castronul cu cereale. Spera ca astăzi să-și primească înapoi vechiul serviciu, cu surle și trâmbițe și câteva bonuri suplimentare de masă. Dar n-avu acest noroc. Așteptă temutul telefon de la Office Trollopes. Se vedea nevoită să accepte orice, chiar să spele vasele la Harvester pe autostrada M4. Strânse din dinți și se apucă să aranjeze firimiturile de prăjitură de pe fundul cutiei sub forma cuvântului „Ajutor!”

Abia după ce băgă la ghiozdan o mostră de mic dejun de la Vegemite și niște guaraná crudă de-a lui Simon, sună în sfârșit și telefonul. Era Tamsin, una dintre fetele din Moștenire – o invita pe Alice să ia prânzul la un bistrâu nou din Westbourne Grove.

Cu gustul ciudat de guaraná încă în gură, Alice spuse, râzând:

— În viață, dragă Tamsin, există câte unul mai amărât pe capul căruia cad cele mai nesuferite corvezi. Astăzi s-ar părea că ăla sunt eu.

Tamsin închise rapid telefonul și începu să se gândească la un alt candidat decât Simon Beaumont pentru postul de soț. O fi având el picioare suple, acoperite cu păr blond, dar era bine să între într-o familie atât de bizară?

Alice trânti de perete ușa din spate și, după ce se asigură că toți vecinii plecaseră la serviciu, străbătu într-o clipă toți cei șase metri până în fundul grădinii. În fond, își zise ea, asta e Londra, iar

grădina asta cât un timbru e, de fapt, o adevărată moșie cu tot cu padocurile aferente, dacă e să judecăm după standardele londoneze. Cămășuța ei de noapte era atât de transparentă, încât se mira și ea cum de nu fusese reperată încă de filiala din Chelsea a Voaioriștilor Anonimi în timpul incursiunilor rapide pe care le făcea zilnic până în seră. De fapt, era posibil s-o pândească chiar în această clipă, întinși în șezlonguri Ludovic XIV și sorbind Earl Grey. Însă, pe când se apleca deasupra răsadurilor ei de douăsprezece zile, își spuse că voaioriștii din Chelsea erau măcar de o calitate superioară.

Plântuțele ridicaseră ochii spre ea cu fețișoarele lor verzi încărcate de frunzulițe, adorabile și pline de încredere. Alice suflă delicat spre fiecare și puse apă în toate cele treizeci și două de ghivece. Nu avea încă idee unde o să pună floarea-soarelui când va ajunge la maturitate (Alice le considera indivizi, fiecare cu propriile gânduri și sentimente), însă văzuse într-o carte o fotografie din Provence sau cam așa ceva cu niște câmpuri de floarea-soarelui care erau exact ceea ce lipsea de pe Bywater Street. Cealaltă fotografie înfățișa un câmp de levănțică însă, când se dusesse să cumpere, constatase că prețul era prohibitiv. Ori levănțică, ori mâncare și curent electric timp de-o săptămână. Reflectase câteva clipe asupra acestei variante pe care majoritatea oamenilor ar fi eliminat-o din start, dar în final își dăduse seama că cerealele stratificate și mașina de spălat vase vor avea câștig de cauză.

— Și pe deasupra mai e și vrăjitoarea aia de la agenția de muncă, îi spuse ea în șoaptă lăstarului ce-o asculta cu atenție, care mă sună în fiecare zi și-mi spune cu vocea aia plângăcioasă: „Știu că asta nu e tocmai ceea ce cauți, Alison, și se plătesc doar

3,57 lire pe oră, dar e o muncă oarecum creatoare, în sensul că și mângălitul pe hârtia firmei în vreme ce vorbești la telefon poate fi considerat un fel de creație. Și poți să-ți pui ce colanți vrei, ceea ce pe piața muncii din ziua de azi e un adevărat noroc. Crede-mă. Cealaltă fată a plecat după două ore pentru că făcea alergie la loțiunea după bărbierit a șefului – nu din alt motiv. Pe cuvânt!“ Așa că a trebuit să mint și să-i spun că am programare la doctor. Știu că n-ar fi trebuit, dar...

Alice smulse dintr-un ghiveci o buruiană de cel puțin un milimetru lungime și cu aspect extrem de nociv, tânjind după ziua în care copiii ei vegetali vor ajunge la maturitate făcând din acest colțișor al Londrei un fel de sud al Franței cu câmpuri de floarea-soarelui sub un cer azuriu.

Atât de pierdută era în acest vis, încât inițial crezu că clopoțelul care suna era cel de la gâtul vreunei vaci provensale ce păștea pe-o pajiște din apropiere. Abia mai apoi își dădu seama că era telefonul. Fugi înăuntru, cât pe ce să facă țandări ușa de la seră, cu cămașa de noapte în vânt descoperindu-i absolut toate secretele, spre deliciul Voaioriștilor Anonimi de-alături, care cu siguranță nu mai avuseseră parte de-o asemenea emoție de când lady Caroline de la numărul 17 se încuiase pe dinafară cu nimic altceva pe ea decât corsetul Rigby & Peller. Alice se năpusti asupra telefonului exact în clipa în care acesta se opri.

— Fir-ar al naibii!

O sunase Angela de la agenție. S-o sune, sau să n-o sune? Se hotărî să reflecteze bând o ceașcă cu ceai, însă gândul că era deja pe roșu cu datoriile o opri în drum spre bucătărie. O urmă, de regulă absentă, de responsabilitate o împinse înapoi la telefon și-o sună pe Angela.

— Alison, dragă, mi-ai face un mare serviciu dacă ai putea să acoperi slujba asta doar câteva zile, cât e secretara în concediu de maternitate.

Alice nu-și dădu seama că acest concediu de maternitate, presupunând că era și real, era cel mai scurt din câte existaseră vreodată.

— Nici nu-ți închipui cât de recunoscătoare ți-aș fi, Alison. Și primești 4,80 lire pe oră.

Cum să reziste? Ce plească, 4,80 lire pe oră! Iar când cineva îi spunea pe nume, pur și simplu se topea, chiar dacă nimereau pe-alături. Era, evident, conștientă că toate tipele astea tocmai asta învățau la colegiile alea de comerț și manipulare: să utilizeze cât mai frecvent numele victimei, să apeleze la conștiința acesteia, s-o facă să le considere cele mai bune prietene. Alice le cădea victimă de fiecare dată. Pur și simplu nu-și putea imagina că soarta unei biete femei atârna de faptul că ea, Alice Lewis, considera că merită mai mult de 4,80 de lire pe oră.

— O.K. Voi fi acolo la 8.30. În colanți 40 DEN, da? În regulă. Nici o problemă. Oo, zău? Bleumarin, peste genunchi. Nu cred că am, dar o să-mi cumpăr. Oricum o să-mi trebuiască. Pa.

Ce fel de om ești tu, măi Alice Lewis? se întrebă ea pe când își trăgea pantalonii de trening ca să plece la cumpărături. Se duse întins la M&S, bastionul hainelor de culoare bleumarin. Și găsi, evident, exact ceea ce îi trebuia pentru postul de la *Cunoaște-ți PC-ul*. În fond, era vina ei. Nu-i spusese ea femeii de la agenție că voia o schimbare, că voia să se-apuce de jurnalism? Nu era asta primul pas?

Alice își trase fermoarul, având senzația că se întoarce cu cincisprezece ani în urmă. Fusta evazată

îi dezvăluia picioarele neepilate și nebronzate amintindu-i de șosetele peste genunchi și mersul scâlciat în pantofii cu toc cui din anii de școală. Parcă se vedea fumând pe closet o țigară Silk Cut și bodogănindu-le pe fetele din anul trei pe deasupra ușii cabinei. Nici vorbă însă de așa ceva. Viața era dură. Măine, vrea nu vrea, trebuie să se ducă să lucreze în monstruoșitatea aia de loc. N-ai încotro, Alice.

Capitolul 2

Alice se trezi cu colanții 40 DEN pe pernă. Miroseau a birou. Îi dădu mai încolo și deschise ochii împăienjeniți. Îl visase din nou pe Jamie, iar ea era chelneriță la nunta lui cu Japița.

Luase un *vol au vent* de pe tava ei, cu obișnuitul lui zâmbet de superioritate: „Deși ești doar o servitoare, n-aș zice nu la una scurtă – de exemplu pe masa de-acolo, ce zici?”

Alice nu-l refuzase pentru că era îmbrăcat în smoching, iar ei îi plăcea foarte mult cum îi stătea lui Jamie în smoching. Însă fusese doar un vis. Când se trezi încercă să se monteze împotriva lui, concentrându-se pe zâmbetul lui îngâmfat, de altfel și singurul aspect realist al visului. Știa foarte bine ce jigodie era, însă îi tot revenea în minte momentul când îi descheiase nasturii de la bluza de chelneriță. Alice, oprește-te! Oprește-te!

Azvărli colanții cât colo, constatând cu groază că avea unghiile pătate de cerneală. Lucra doar de

trei zile la *Cunoaște-ți PC-ul* și mâinile ei arătau deja ca ale unui copil care și-a descoperit talentul de pictor. Ieri stătuse proțâpită lângă xerox atâta vreme, că fusese tentată să-și copieze propriul chip pentru pagina de ferpăre. „Tânără decedată într-o fostă debara de mături din cauza frustrării.“ Ce mare scofală, gândise ea zâmbindu-i noului șef și îndreptându-se spre copiatoare cu un manuscris de dimensiunile unui bebeluș în brațe. O păștea însă ceva mai rău decât factura telefonică. Mașina stropea și scuipa și făcea asemenea lucruri cu hârtia, c-ar fi putut trezi până și invidia unuia ca Houdini. Cum se făcea că pagina trei ajunsese acolo unde ar fi trebuit să fie pagina șaptezeci și șapte? Și cum ajunsese articolul despre destinația preferată de vacanță a lui Bill Gates pe pagina *Site-urile noastre preferate*? Dacă la început Alice lovise mașina și sfâșiasse hârtia blocată înăuntru cu un soi de pornire cathartică, imaginându-și că are de-a face cu părul Japiței, în cele din urmă totul se transformase într-un amestec epuizant de șuturi și lacrimi. Când venise șeful după ea vreo două ore mai târziu, o găsisse mușcându-și degetele de frustrare.

— Nu mă mai duc acolo. Nu mă mai duc, repeta ea pentru sine în timp ce făcea duș la jalnica variantă de instalație realizată de Simon însuși, cu o presiune de circa o picătură la trei secunde.

Pe deasupra, îi ghiorăiau și mațele de foame. Ce să facă azi? Ce făceau de regulă cei cu serviciu la sfârșit de săptămână? Casă la țară n-avea. Nici măcar un iubit. Poate că prăjitura cu morcov nu era cel mai bun înlocuitor de sex și ar fi trebuit să aleagă un preparat mai exotic. Poate de data asta ar trebui să încerce ceva mai savuros.

Alice băgă în gură o măslină Kalamata, bucurându-se de valul de aer răcoritor adiind dinspre frigider. Plimbă măsline prin gură savurând aroma ierburilor de Provence, mușcă din ea și deschise ochii. Vânzătoarea o privea sever.

Citi în privirea fetei că ora 11 dimineața, la Tom's Deli din Notting Hill Gate, nu reprezenta nici momentul, nici locul potrivit pentru a-ți da frâu liber imaginației reprimată. Alice înghiți repede micul fruct condimentat și se grăbi spre raionul de brânzeturi. Băiatul blond care mânuia cuțitul părea mai înțeleghător.

— Nu, nu, nu. Nu asta vreau. Are gust de fund de capră, se rățoia bărbatul din fața ei.

Alice se abținu să tragă concluzii privind felul cum ajunsese tipul la asemenea comparații și-și făcu loc cu coatele între el și perete.

— Dumneavoastră? îi făcu cu ochiul băiatul cu cuțitul.

Alice scăpă din strânsoare.

— O bucătică de brânză cheddar Cathedral City, vă rog.

Ce naiba, Alice, doar de atâta ești în stare? Ar fi putut să spună și ea pe un ton mai seducător „Niște brânză Chaumes, vă rog”, sau să-i sugereze insinuant s-o ajute s-aleagă niște brânză de bună calitate. Părul lui blond era de vină. De câte ori vedea un păr ceva mai deschis la culoare, gândul îi fugea automat la Jamie și roiuri de fluturi începeau să-i zboare prin stomac, chestie destul de neplăcută ținând cont că venea vara și mai toți Tom-ii și Dick-ii și Harry-ii din Londra abia așteptau să-și facă șuvițe.

Alice luase bețigașul cu diverse sortimente de brânză Cathedral City, întrebându-se dacă nu exista

cumva vreo terapie pentru stârnirea aversiunii, eventual prin înfigerea unor ace încinse sub unghii de fiecare dată când Jamie îi venea în minte, când o mână cu manichiură franțuzească îi smulse beți-gașul dintre degete.

— Sub nici o formă. Sunt lactate, parcă n-ai știi.

Alice se întoarse să vadă fața posesoarei acelei mâini perfecte.

— Cum vă permiteți ... ? dar se opri brusc dând cu ochii de blonda oxigenată de un metru optzeci, debordând de o energie tipic americană – Natasha Beauregard, cea mai bună prietenă a lui Alice din vremea școlii.

— Tash, Dumnezeu... ce ... ?

Vederea Natashei o transformă brusc pe Alice într-o cretină cu vocabular de papagal.

— Eram sigură că ești tu, scumpi. Nu te-ai schimbat deloc.

În ciuda aspectului strălucitor, persoana era fără îndoială Tash. Tash, cea care vorbea precum o eroină a lui Tennessee Williams care a băut prea multă șampanie. Tash cea adorabilă, care susținea că Alice nu trebuie să aibă de-a face cu „băieții ăia groaznici din clasa a șasea” și că trebuie să se orienteze către speciile de la colegiul de artă. Tash, pe care Alice n-o mai văzuse de:

— Doamne, cred că sunt vreo șapte ani! țipă Alice, înțepându-se în beți-gaș. Au!

— Taci, suntem prea bătrâne să ne mai spunem vârsta în public. Mai stăm mult în mirosul ăsta de fund de oaie, sau mergem să bem un cappuccino?

Alice o porni pe scări în urma hainei de blană lungi până în pământ a lui Tash, zâmbind cu toată gura. Tash se maturizase și ea, ca brânza cheddar. Mama lui Tash era diplomat de carieră, iar tatăl

era casnic, o ocupație foarte neobișnuită pentru vremurile alea, ba chiar și pentru zilele noastre. Cei doi decisese că zona de șes din comitatul Norfolk este locul ideal pentru a pune ceva bujori în obrăjorii palizi ai unicului lor copil. Alice se gândise nu o dată că soarele Floridei sau o pajiște alpină ar fi fost la fel de bune, dar nu își spusese părerea cu glas tare de teamă să nu-i fie răpită tovarășa de activități interzise legate de băieți. Când tatăl lui Tash, sătul de sărăcia posibilităților oferite de comitatul Norfolk în materie de făcut geamuri, decise că familia trebuie să se mute la Boston, Alice și Tash se despărțiseră pe aeroportul Heathrow cuprinse de-o tristețe iremediabilă. Își juraseră să-și scrie în fiecare seară. Dar în fiecare seară deveni o dată la două săptămâni, apoi doar la Crăciun și la zilele de naștere, până când amândouă se integraseră pe nesimțite în viața de student, iar experiențele comune care le legaseră odată dispărură. Mai târziu, după terminarea școlii de film, Tash o mai suna ocazional pe Alice când făcea escală pe Heathrow în drum spre Scoția, unde se turna vreun film, ca să-și povestească noutățile mai importante: nici un copil, slavă Domnului, trebuie să-i găsească acestei foste „aurolace“ un băiat bun, dacă ajungi vreodată la Los Angeles/Norfolk să-mi spui. Apoi închideau, continuau să se gândească cu drag una la alta și își vedea fiecare de treaba ei. Așa e viața. Ceea ce nu însemna că Alice nu a fost emoționată până în străfunduri de revederea cu Tash după atâta timp.

— L-am lăsat pe Martino cu nenorocita de grămadă de cărămizi din Toscana și-am venit aici. Voiam să mă refac și să-mi recapăt respectul față de propria persoană printr-o terapie de shopping,

iar marți mă întorc în State să-ncep un nou film. Dar dă-l încolo de shopping, hai mai bine să ne jucăm.

Tash cea sprintenă, cu ochi ca cerneala, avea acum în plus și niște sâni pentru care bărbații ar fi dat oricât. Alice auzise de implanturi și văzuse *Baywatch*, dar nu se gândise niciodată că femeii în carne și oase făceau așa ceva. Încercă să nu mai judece sâniul lui Tash prin prisma propriei istorii din ultimii șapte ani. Ușor de zis. Privi din nou capul blond, luptându-se să împiedice apariția imaginii lui Jamie – de data asta un Jamie bronzat în Antigua vara trecută. Termină!

— Dragă.

Alice avea privirea pierdută, dar Tash se uita țintă la ea, așteptând povestea despre bărbatul din viața ei.

— După cum ai mușcat din măsline aia, pun pariu că ești îndrăgostită.

Cum să-i spună că nu dragostea, ci speranța o condusesese spre măsline? Nu era în stare să treacă din nou pe carne. În plus era într-un loc public și nu putea risca să se repete istoria de data trecută când i se făcuse atât de rău într-un restaurant, încât managerul voise să cheme salvarea. Tash era însă atât de nerăbdătoare, curioasă și încântată, că Alice nu rezistă.

— A existat cineva, Jamie, dar, mă rog, cum spuneai și Mick Jagger, *it's all over now*.

Rosti fraza cu o asemenea viteză, încât Tash rămase buimăcită. Însă doar pentru o clipă.

— Problema nu e că l-ai iubit, ci că încă îl mai iubești. Nu-i așa? întrebă Tash înțelegătoare.

Alice dădu din cap.

— Îmi pare rău. Ce s-a întâmplat?

Și chiar îi părea rău. Alice își dădu seama după ridurile de pe fruntea de obicei perfect netedă. Nu însă în felul lui Trinny – căreia îi părea rău doar în sensul că, dacă am reușit să trecem și peste asta, putem să ne ducem la pub să trăncănim despre altceva mai interesant. Sau în felul în care îi păruse rău mamei lui Alice: „Ți-am spus să n-ai niciodată încredere în bărbații mici de statură. Am știut de cum l-am văzut – n-avea suflet. Îmi pare însă rău că ți-a făcut el ție figura în loc să i-o faci tu lui“. În felul ăsta îi părea rău mamei lui Alice. Lui Tash însă îi părea sincer rău, așa cum numai celei mai bune prietene putea să-i pară pentru că îți simte durerea și tremură pentru suferința ta. Drept pentru care Alice se porni și nu se mai opri.

— Și ți-a spus asta la patru minute după ce făcuserăți dragoste? țipă Tash, făcându-i pe clienții cufundați în lectura ziarului să prefere să tragă cu urechea la zgomotoasa americană și nefericita ei prietenă, decât să afle programul de la televizor.

— Mă rog, poate un pic mai mult. Vreo șase minute, recunosc Alice, dându-și deodată seama că persoana ei suscita mai mult interes decât diversele varietăți de *latte* oferite de cafenea. Își îngropă obrazii roși ca focul în gulerul puloverului. Oricum, Tash, chestia e că acum stă cu ea, japița asta de avocată, Helen, și n-am nici cea mai mică șansă să-l aduc înapoi chiar dac-aș vrea.

— Când zici să-l aduci înapoi înțeleg că te gândești la pedeapsă, răzbunare, CASTRARE, nu dragoste?

Bărbații care trăgeau cu urechea își puseră brusc picior peste picior.

— Evident că la asta mă gândesc. Însă, dând înapoi rapid: În orice caz, cum ți-am spus, chiar dac-aș vrea...

—Nu te poate scăpa omul din ochi o clipă, Alice Lewis. Hai să-mi iau lucrurile de la Lanesborough. Mă mut la tine.

Capitolul 3

— Un ceai ? întrebă Alice intrând într-o cameră presărată cu haine de designer și mirosind a parfum scump.

De cum intrase în casă, Tash pusese stăpânire pe dormitorul cel mare. Dăduse la o parte cărțile de război și revistele *Penthouse* ale lui Simon de pe noptieră, înlocuindu-le cu impresionanta ei colecție de produse miraculoase pentru ten. Șapte sticle diferite cu șapte feluri de antirid. Riduri fine, laba-gâștei, exces de alcool, prea puțină apă, urme ale nopții precedente etc. Ultimul era probabil cel mai solicitat, gândi Alice. Tash era mare amatoare de petreceri și încă de când aveau șaptesprezece ani Alice făcea eforturi să țină pasul cu ea. Acum, că trecuse pragul de douăzeci și șase de ani, o apucau frisoanele și se ascundea sub plapumă doar la auzul cuvântului club.

Tash stătea pe marginea patului.

— Exact cum bănuiam, râse Alice în timp ce Tash ridica fermoarul unei cizme argintii asortate cu o pereche de aripi argintii de înger și o diademă Butler & Wilson.

— Prin urmare, îngerăș, mergem să răspundem rugăciunilor bărbaților londonezi? o întrebă Tash făcându-i cu ochiul în timp ce-și aranja ciorapii plasă.

— Oh, Tash, aș vrea. Zău. Numai că...

Alice încercă să găsească o scuză. Călcăt. Scri-sori de răspuns. Nuntă. Nu ține, nu ține, nu ține. Abordă varianta sincerității.

— Nu sunt încă în stare să ies, Tash.

Se prăbuși pe-un scaun în colțul camerei, cu senzația că are o sută de ani.

— Stai așa. E vorba de tipu' ăsta, nu?

— Jamie, înclină Alice din cap. Da.

— Alice! zbieră Tash de începură să-i tremure aripile. El te înșală, te minte, te lasă baltă, și tu te simți vinovată? Nu se poate așa ceva. În seara asta o să-i arătăm noi ce-a pierdut.

Alice constată amuzată că, în ciuda distanței care le separa, spiritul *Thelma & Louise* care le unea era încă viu și bine mersi și cât se poate de activ în laringele celei mai bune prietene ale ei.

— Tash.

Alice își măsură cu privirea propria persoană. Șoldurile ocupau tot scaunul de răchită, iar părul parcă nu mai văzuse șampon din '85.

Tash se uită cu atenție la ea și optimismul ei californian trebui să lase locul pragmatismului. Își dădu seama că doar rujul MAC nu era suficient.

— Bine, bine. Hai să facem un compromis. Eu îți pregătesc ție o salată delicioasă și cada pentru o aromoterapie, iar tu nu pui gura pe prăjituri cât lipsesc eu.

Dacă n-ar fi fost aripile angelice de pe spatele ei, Alice ar fi îmbrățișat-o. Dădu din cap încântată. Faptul că scăpase de amenințarea unei seri prin cluburi echivala cu amânarea unei execuții. Niciodată

nu așteptase cu atâta plăcere reluarea unui episod din serialul *Casualty*.

— Am însă nevoie de cineva cu care să dansez, spuse Tash.

— Amica mea Trinny poate să te ducă într-un loc foarte mișto dacă vrei, se oferi Alice examinând sticlele care conțineau secretul tenului perfect al lui Tash.

— Trinny. Ce nume mai e și ăsta ? întrebă Tash în timp ce-și puneă cerceii. Sună a mâncare pentru papagali.

— Natasha Beauregard, nu mai face pe șocata în privința britanicilor. Parcă n-ai ști că pe toți îi cheamă Bunny și Pickles – doar ai făcut școala cu ei.

— Glumeam. Bine, ies cu Trinny. Ce număr are ?

Alice așteaptă o jumătate de oră după plecarea taxiului înainte să-și ia inima-n dinți și să se strecoare în bucătărie unde o întâmpină o boare de Eau d'Hadrien. O cunoștea suficient de bine pe Tash ca să-și dea seama că nu era o simplă întâmplare. Stropise probabil prin toată bucătăria cu parfumul ei pentru a-i reaminti lui Alice de ordinul pe care i-l dăduse în caz că se apropia de cutia cu prăjituri. Așa că scurtul popas al lui Tash la UCLA pentru diploma în psihologie, înainte de a-l prefera pe Fellini lui Freud, nu fusese o pierdere de vreme. Se folosea de cunoștințele acumulate pentru a-și prinde în cursă prietenii, bărbații și colegii cu jocuri ale minții de care nici măcar nu erau conștienți.

— E prea deșteaptă ca să-i fie bine, mormăi Alice întinzându-se după prăjituri.

Nu putea să ia o farfurie pentru că Tash ar fi văzut-o în mașina de spălat vase, așa că mănca din cutie și se simți foarte șmecheră.

— Fir-ar să fie, mormăi ea rupând cu grijă o margine pe care o apucă cu mâna stângă, în vreme ce cu dreapta puse capacul la loc.

Dacă n-ar fi fost nenorocitu' ăla de Jamie nu i-ar mai fi trebuit nici un fel de prăjitură.

De când se despărțiseră, serile ei nu mai erau acel neîntrerupt carusel de chefuri vinerea la The Pitcher and Piano și sâmbăta la prietena vreunuia dintre amicii lui, în vreme ce duminica stătea acasă și prăjea pui în așteptarea lui Jamie, plecat la golf. Ar fi trebuit să-i vadă pe cei care-i spusese să n-aibă niciodată încredere în bărbații care joacă golf. Nu-și amintea din ce motive nu trebuia să ai încredere în ei, dar probabil avea legătură cu puloverele alea pe gât și încălțăminte ciudată. Mă rog, faptu-i consumat. Acum însă sâmbetele erau lipsite de clinchetul paharelor de vin roșu și de brunetele extravagante, în papuci Miu Miu, murmurând scuze de genul „doar o mică gustare după *River Cafe Cookbook*, îmi pare rău, dragii mei, sper să vă placă *patate al forno con aceto balsamico e timo*“, evident cu un perfect accent italianesc, ca la magazinul de ceramică Jerry's Home Store. Moment în care Jamie abandona pentru fix cinci minute discuția despre fotbal pentru a o încânta pe gazdă cu povești despre anul pe care-l petrecuse la Florența, spuse încețitor și oarecum insinuant direct în urechea dreaptă a acesteia sau într-o altă zonă la fel de sensibilă. Asta în timp ce Alice era lăsată s-asculte văicărelile contabilului echipei Balham. Oricum, lucrurile se schimbaseră radical între timp.

Acum, cel mai probabil loc unde o puteai găsi pe Alice sâmbăta seara era în mediul extrem de cuminte de la *à la sofa*¹. De altfel, petrecuse atât de multe seri, așa încât era sigură că se uzase stofa de pe partea pe care stătea ea. Indiferent dacă urmărirea *Terminator II* sau *Love Story*, i se făcea greață. Toate actrițele parcă aveau nasul sau părul japiței de Helen. Alice făcu o efigie a lui Helen din staniolul de pe fundul cutiei de prăjituri. Materialul era însă insuficient ca să-i mai facă și fundul. Chicoti cu amărăciune, dând pe gât ultima dușcă de vin rozé direct din sticlă.

Când se trezi, mânecele îi erau încă ude de lacrimi, iar în cameră se făcuse un vârtej de aer ca în filmele cu fantome. Abia reuși să-și reprime un țipăt la auzul vocilor care răsunau în holul de la intrare.

— Cred că, dacă Trinny voia să te cheme înapoi pentru o partidă de sex, ar fi făcut-o. Pentru că ți-ai făcut apariția aici, în Porsche-le ăsta negru, n-o să te mai dorească în veci. Nu-ți dai seama?

Cuvintele fuseseră rostite extrem de rar, de parcă ar fi vorbit cu un copil obraznic de cinci ani. Se auzi o voce bărbătească mormăind ceva, apoi ușa se trânti. Am sfeclit-o, își spuse Alice. Eu zac aici în pijama, cu părul plin de firimituri, în vreme ce un bărbat necunoscut intră în casă. De când plecase Simon în Brazilia, cu șase luni în urmă, era primul bărbat care punea piciorul în casă. A dat s-o tulească rapid să se ascundă, dar a fost cât pe-aci să-și rupă piciorul călcând pe sticla goală de vin care zăcea pe jos. Îi dădu un șut sub sofa chiar în

1 Acasă, pe canapea.

clipa în care Tash intră în cameră urmată îndeaproape de Trinny care arăta extrem de descurajată.

— Nu-mi imaginez cum reușesc tipii ăștia să-și găsească o parteneră. Tu îi spui că te duci acasă că ești obosită, iar el își închipuie că poate să vină la un pahar și-o partidă de sex. Impertinenții!

Tash a fost de-a dreptul șocată s-o vadă pe Alice însângerată, scuturându-și cu frenezie firimiturile din păr și mototolind agitată la spate efigia de staniol.

— Ienupărul nu și-a făcut efectul, Alice? Trebuia să fi adormit de mult.

Alice bâigui ceva și se prăvăli pe canapea.

— Păi așa facem în fiecare sâmbătă! El se oprește să mănânce un sendviș la Vingt-Quatre, după care mă ia de unde sunt și mergem la mine să facem sex.

Trinny nu-și revenea de pe urma șocului pe care i-l produsese pierderea ocaziei de a-și face și ea de cap o dată pe săptămână. O fi fost îndrăgostită moartă de Simon Beaumont, dar la fel erau toate fetele din Londra. Trebuia să se descarce cumva, iar Tim, tipul cu Porsche-le, o alesese pe ea, cum s-ar zice, pentru o partidă săptămânală, de la petrecerea de Anul Nou din 1996. Era un aranjament care le convenea amândurora. Cel puțin până în momentul când Simon o să-și dea în sfârșit seama că e îndrăgostit până peste cap de ea, și va abandona femeile și pasiunea pentru fotografie în favoarea unei vieți de familie în Putney.

Această americană apărută din senin dorea însă să le distrugă frumoasa relație pe motiv că Tim voia cam multe. Trinny se îmbufnă. Și ce dacă era cinci dimineața? Rujul nu i se ștersese încă și a naibii să fie dacă o să lase să-i scape ocazia de a profita la maximum de noua ei rochie de satin. Tash se

uita la ea de parcă tocmai i-ar fi mărturisit că are o aventură cu prim-ministrul.

— Nu vă înțeleg deloc pe voi, englezoaicele. Scutură cu tristețe din cap. Atunci fugi după el. Precis că n-a demarat încă.

Tash îi făcu vânt din cameră unei Trinny cuprinse de încântare și recunoștință, după care își întoarse atenția spre Alice, care între timp se învîinețise din cauza vântului înghețat care sufla prin încăpere.

Cum reușea Tash să creeze această atmosferă plină de vitalitate și optimism în jurul ei? Dacă ea ar fi reușit să emane măcar un pic din acest magnetism, probabil că Jamie n-ar fi plecat. Sau măcar l-ar fi părăsit ea pe el și nu invers. Așa, își luase tălpășița fără nici un fel de muștrări de conștiință pentru că ea nu găsisese altceva mai bun să-i spună decât că-l iubește și că era oricând dispusă să-l primească înapoi. Dumnezeuule, bine că Tash nu știa toate amănuntele!

Tash o alimentă pe Alice cu ceai de mango și cu sfaturi până când aceasta aproape adormi cu capul pe masa din bucătărie. Aripile de înger zăceau acum în fața ei, numai bune de folosit pe post de pernă. Alice închise ochii și dădu din cap somnoroasă.

— Ești de acord? întrebă Tash cu o voce care s-ar fi auzit și de la etajul cinci.

Alice tresări, dând cu ochii de prietena ei care arăta ca un supermanechin deși era 7 dimineața și nu închisese un ochi toată noaptea. Își propuse în sinea ei să împrumute din loțiunile cu efecte evident miraculoase dacă Jamie o va mai suna vreodată să-i propună să se împace.

— Dragă, tu trebuie să redevii stăpână pe viața ta, înțelegi? decretă Tash. Nu poți s-o cedezi pur

și simplu altora. Când ți se solicită prea multe lucruri nu mai știi ce vrei tu însăși. Șeful. Mama. Iubitul. Tash văzu cum Alice se chircește. Chiar și fostul iubit îți poate fura timpul și energia dacă îi permiți.

Câtă dreptate avea! Numai că în clipa de față tot ce-și dorea era să poată redeveni stăpână pe propria viață abandonată pe masa de bucătărie, s-o ia s-o ducă în camera de sus și s-o depoziteze în pat, pentru a-și continua visul de unde îl lăsase azi-dimineață. Cu Jamie care stătea grav în fața altarului: „Îmi pare rău, Helen, dar am făcut o mare greșală. Totul s-a terminat între noi. N-am încetat niciodată s-o iubesc pe Alice Lewis. Și vreau să mă însor cu ea. Așa că dă-te mai încolo și las-o pe femeia visurilor mele să vină să spună « Da »“. Alice de-abia aștepta să re trăiască iar și iar acest moment. N-avea importanță că o javră din Bali o privase de farmecul unei cereri romantice în căsătorie la lăsarea serii. Se mărita cu Jamie și asta era suficient.

— În fine, eu sunt dărâmată, spuse Tash în cele din urmă, deși nu arăta nici măcar zgâlțâită, darămite dărâmată. Ne vedem la ceai.

Depuse un pupic pe fruntea încruntată a lui Alice și-o porni pe scări în sus.

Dacă însă își imaginase însă că în somn o să scape de cuvintele pline de înțelepciune ale lui Tash, se înșelase. În acea seară, sau mai bine zis dimineață, nici vorbă de Jamie pus la țol festiv, comportându-se ca un bădăran. În schimb, buzele – tot tentante, recunoscute Alice – lui Jamie îi ținură o pledoarie gen Naomi Woolf în toată regula. Se trezi pe la prânz, nedumerită și cu sentimentul că a fost păcălită. Cum își permitea Tash să dea buzna-n viața ei și să-ntoarcă pe dos perfecta ei nefericire?

Coborî în grabă, așteptându-se să găsească bucătăria răsunând a muzică aerobică și de zgomotul blenderului care pregătea sucul de morcovi. Dar nu, slavă Domnului, nu găsi decât etajera de flori stropită ici și colo de razele soarelui, iar pe preș – ziarele. Se așeză tăcută la masă cu un sendviș cu șunculiță din care i se prelingea untul pe degete și începu să-și citească horoscopul. Abia apucase să treacă de plictisitoarele detalii tehnice despre Jupiter retrograd și Marte dominant, când sună sone-ria. O porni spre ușă lingându-și untul de pe degete.

— Noi suntem, râse vesel musafirul.

Alice nu cunoștea nici un „noi“. Își făcuse o regulă din a evita cuplurile. O seară petrecută în compania unui cuplu îi trezea imediat dorința arzătoare să se ducă acasă să-și taie venele în cadă. Înțelesese cât se poate de clar acest lucru în săptămâna după ce se despărțise de Jamie.

Urmând sfaturile dintr-o revistă, se înarmase cu curaj și își înfruntase demonii. Acceptase toate invitațiile pe-o rază de două sute cincizeci de metri, însă peste tot dăduse doar de cupluri care nu făceau altceva decât să se smotocească și să-și sondeze reciproc amigdalele. Drept pentru care, după un sfert de oră de astfel de experiențe, se transforma într-un Belzebut feroce de câte ori venea vorba de dragoste sau romantism.

„Hîî! Pfîî! Bleah!“ sau „Ha! Iubire!“ mârâia ea cu cinism, până când nimeni n-o mai invită nicăieri. Sau cel puțin cuplurile încetară s-o mai invite. Așa că cine, se întrebă ea, puteau fi acei „noi“ care sunaseră la ușă? Se uită pe vizor și văzu fața lui Trinny deformată de lentilă, cu o frunte imensă și un zâmbet uriaș.

— Deschide, Alice, că înghețăm aici.

Era și simplu de înțeles de ce. În graba lor de a ajunge la Alice, Trinny și Tim aproape că uitaseră să se îmbrace. Trinny era tot în rochia de satin din seara precedentă, cu pantofi sport și o jachetă pe deasupra, iar Tim se îmbrăcase parcă doar ca să aducă sticlele de lapte din fața ușii.

— Am vrut să afli prima... (Trinny întinse mâna arătându-i un inel din gumă de mestecat și-l pupă pe Tim pe obraz.) Ne căsătorim.

Alice își înăbuși avalanșa de gânduri și sentimente și zâmbi degajată.

— Haideți, intrați, felicitări!

Îi îmbrățișă, făcându-le loc să intre în bucătărie.

O Bardot răvășită coborî cu grijă scările, spunând cu o voce răgușită:

— Ce-i agitația asta?

Tash arăta minunat în ciuda unei mahmureli de zile mari.

— Trinny și Tim s-au logodit, anunță Alice încă incapabilă să proceseze acest gen de vești duminică dimineața și cu siguranță nu înainte de a afla ce-i rezervau ei personal stelele în materie de viață amoroasă.

— Ce-au făcut?

Ultimul lucru la care se gândise Tash înainte de a adormi buștean după șampania îngurgitată fusese că trebuie s-o ia pe Trinny deoparte să-i explice că n-avea rost să le dea bărbaților impresia că se lasă greu, întrucât onestitatea constituia o abordare mai nobilă și cu siguranță mult mai sigură în zilele noastre. N-avu însă timp de asta, căci Trinny deschidea deja altă sticlă de șampanie ca să umple ceștile.

— După cum vedeți, trebuie să-i mulțumim lui Tash. Dacă n-ai fi fost tu să-l faci pe Tim să-și dea

seama că va veni vremea când n-o să mai fiu mereu la dispoziția lui, cine știe când ne-am fi hotărât să ne punem pirostriile.

— Mda, probabil că am fi continuat să ne mulțumim cu porția săptămânală și în următorii cinci ani, zise Tim sughițând.

Era evident că sărbătoreau deja de câteva ore bune. Alice se întrebă dacă mai treziseră și pe alții cu vestea lor în acea dimineață.

— Știi că sunt îndrăgostită de Simon, numai că Tim e aici, iar Simon nu va fi probabil niciodată. El o să fie mereu cine știe pe unde prin Brazilia ca să facă fotografii și-apoi o să fie prea târziu să mai fac copii. Trebuie să fiu realistă. Oricum, Tim e grozav. Și când stă jos e cu adevărat drăguț. O să port balerini ca să pară mai înalt. Plus că sunt și la modă.

Trinny o încolțise pe Alice în toaleta de la parter. Alice se șterse pe mâini.

— Îmi pare foarte bine pentru voi. Ai dreptate, poate că trebuie să fim mai realiste câteodată, iar Simon nu cred că e dispus să se mulțumească cu viața în Putney și un Volvo. Ai făcut foarte bine.

Alice o pupă pe Trinny pe obraz și se întoarce în bucătărie. Vestea se răspândise rapid prin Londra, iar prânzul intim în patru se transformă rapid într-o masă pentru cinci mii de oameni, dar fără miracolul pâinilor și peștilor.

În vreme ce musafirii veseli puneau stăpânire pe bucătărie, Alice se simțea groaznic, incapabilă să se alăture entuziasmului general. Nu-și închipuise vreodată să devină acel gen de femeie care intră în panică pentru că la orizont nu se întrezărește nici un potențial soț, însă acum chiar se

temea de-o asemenea perspectivă. Începu să perceapă cei patru ani petrecuți alături de Jamie ca pe-o investiție irosită. Poate că Trinny făcea bine că se hotărâse pentru Domnul Momentul Potrivit în locul Domnului Potrivit. Dumnezeu, spera să nu devină una dintre acele femei care cumpărau *The Rules* în încercarea de a se transforma în niște „ființe cum nu s-au mai văzut” și care nu acceptau o întâlnire pentru sâmbătă mai târziu de miercuri. Gândul o îngrozea.

— Eu zic că Londra e de vină, spuse o tipă de treizeci și patru de ani, nemăritată și cherchelită, culegând bucățele de dop din paharul cu vin. Toată lumea s-a culcat deja cu toată lumea. Cunoști pe toată lumea. În orice caz, pe toți cei cu care ar merita să te căsătorești.

— S-ar putea să ai dreptate, răspunse Alice îngândurată în timp ce se străduia să salveze o baghetă cu usturoi aproape arsă din cuptorul cu microunde.

— E ca în jocul cu scaunele. Dansezi și te așezi, apoi muzica începe din nou și iar te ridici să dansezi, dar, când se oprește, constăți că nu mai e nici un loc liber.

Tipa nemăritată era preocupată să ungă cu detergent de vase buza paharului ca să-și scoată mâna înțepenită înăuntru.

— Foarte frumos, spuse Alice care se pilise deja, apoi izbucni în lacrimi.

Pe la 5, când până și resturile fripturii pregătite în grabă dispăruseră, un șir nesfârșit și tot mai numeros de străini continuau să-și umple paharele cu vinul roșu din pivnița lui Simon, iar Alice era deja plină de nervi și sătulă până peste cap. Mai goli o

scrumieră, cochetând cu ideea de a declanșa alarma de incendiu ca să golească apartamentul.

— Dragă, ești verde. Ți-e rău? Tash dăduse buzna înăuntru, cu o farfurie plină în mână.

— Oh, Tash, nu mă băga în seamă. Sunt o coto-roanță. De ce nu pot și eu să mă bucur pentru Trin? murmură Alice.

Tash petrecăreața se transformă brusc în Tash cea înțeleaptă.

— Mai ții minte când ți-am spus că trebuie să redevii stăpână pe viața ta? Ei bine, până când nu vei face acest lucru, n-ai cum să fii la fel ca restul. Să nu uiți asta. Ah, și mai spune-mi o dată, de ce fumează așa mult britanicii? Are cumva legătură cu minele de cărbuni?

Alice îi zâmbi și-o porni pe scări în sus ca să poată plânge în voie. În fond, făcea și ea ce putea ca să redevină stăpână pe propria viață.

Capitolul 4

Alice își puse ochelarii să se apere de razele soarelui reflectate în geamul trenului. Avusese iar o noapte grea. Revăzuse de enșpe ori în minte, de la cap la coadă, scena. Din clipa în care Jamie o cuprinsese în brațe în dimineața aia, când fusese sigură c-o să-i propună să se mute cu el. De câteva săptămâni simțea că voia să-i spună ceva. Îl surprinsese adesea privind-o lung.

— Alice? zisese el cu o voce nesigură.

Ea tocmai toca niște salată. Se opri și se uitase la el cu o privire plină de dragoste.

— Oh, nimic. Zâmbise timid și se întoarse la cuvintele lui încrucișate.

Și totuși, în ziua aia... în acea sâmbătă dimineața i-o trântise, chiar în clipa în care Alice se cuibărise relaxată în brațele lui după ce făcuseră dragoste.

— Sunt împreună cu Helen Caudwell de patru luni.

Alice simțise cum i se strânge o funie în jurul gâtului și i se scurge toată vlaga din corp.

— Alice, ai auzit ce-am spus? Îmi pare rău.

Chiar și acum, în vagonul de tren, printre naveștiți, Alice avu senzația că se sufocă. Termină, Alice. Nu te mai tortura singură. Se plesni tare peste braț, făcându-l pe vecinul ei de vizavi s-o măsoare cu privirea ca pe-un caz din documentarele de la televizor despre nebuni. Aia care umblă prin supermarketuri înjurând în gura mare pachetele de crochete de pește. Își luă geanta și se duse la ușă și așteptă să coboare.

Gândul de a petrece încă o zi la *Cunoașteți-vă PC-ul* o termina. Se gândi la prietenele ei care aveau slujbe ca lumea. Păreau destul de mulțumite. Ceva efort în sala de gimnastică înainte de serviciu, o tură pe la Jigsaw pe la prânz și părul, al cărui aspect se îmbunătățea cu fiecare mărire de salariu. Cum se făcea, se întrebă ea, că banii ei se duceau mai mult pe impozite și asigurări decât pe haine de la Jigsaw și că se pricopsise cu unica slujbă din Londra unde media de vârstă a colegilor de birou era de cincizeci și șapte de ani?

Toate prietenele ei lucrau în locuri moderne, cu angajați tineri, unde a avea peste treizeci de ani echivala cu ieșitul la pensie. Dacă tot trebuia să fie secretară, Alice voia să poată și ea să discute despre sex cu colegii la automatul de cafea sau să

se-ndrăgostească de șeful cu ochi alunecoși și căsătorit. Doar că ei nu i se întâmpla niciodată așa ceva. La fel era și când avea paisprezece ani, când toate prietenele ei plecau în vacanță și aveau câte o aventură cu Adonisul local, în vreme ce părinții lor înțepeneau să tragă la măsea și să pălăvrăgească în barul vreunui hotel. Părinții lui Alice mergeau întotdeauna în stațiuni unde nu erau discoteci, unde toți turiștii vorbeau doar germană și aveau freză cu suvițe albastre stil mohican, deși moda punk trecuse de mult pentru restul lumii. A fi mereu în contratimp cu realitatea era povestea vieții ei.

Biroul ei era într-un colț întunecos, înconjurat din toate părțile de plante agățătoare ale căror frunze se strecurau prin toate cotloanele. Singurul semn că în acel birou exista totuși și viață fusese în sertarul de sus al biroului ei unde găsisese câteva pliculețe cu ceai și o chitanță de la reduceri de la Joseph. Respectiva persoană considerase însă că firma *Cunoașteți-vă PC-ul* e un loc total nepotrivit pentru o viață normală și își luase tălpășița de multă vreme, dacă era să judece după data înscrisă pe pliculețele de ceai. Alice își făcea unghiile cu pastă corectoare desenând apoi pe ele cu un pix inimioare albastre, când singurul coleg născut după război veni și se așeză pe marginea biroului ei.

— Cum merge? întrebă el pe un ton care se voia seducător.

Alice ridică privirea. Nimic seducător, din păcate. Era de la departamentul de PC-uri unde își petrecea toată ziua la telefon explicându-le gospodinelor cum să-și pornească modemele sau chestii asemănătoare.

— Bine, zise Alice scurt.

Singurul lucru pozitiv de pe urma odioasei trădări a lui Jamie era că, în ceea ce o privea, toți bărbații erau o apă și-un pământ și ca atare învățase să le-o reteze scurt. Și nu din răutate. Alice era tipul de fată care nu știa să spună nu. Își petrecuse toată viața căutând să scape de bărbații care o urmăreau mai întâi vreun sfert de oră prin magazin până să îndrăznească să-i ceară numărul de telefon. La nunțile din familie, era mereu cea care trebuia să danseze la final pe *Careless Whisper* cu libidinosul cavaler de onoare. Toate pentru că nu știa să spună nu. Așa că trăiască Noua Alice! își zise ea, întâmpinându-l cu răceală pe noul admirator.

— Cum îți merge hard-ul?

Se aplecă spre ea mișcând sugestiv mouse-ul. Jalnic, gândi Alice.

— Poftim? făcu ea.

— Deci merge bine, da? zise el făcându-i cu ochiul.

O, Dumnezeu! Îi venea să verse. Mirosul de sendviș cu carne de vită și ceapă pe care tipul îl mâncase la prânz o doborî. Înghiți să-și reprime greața, iar chipul lui Tash îi apăru ca un îngerăș. „Trebuie să redevii stăpână pe viața ta, dragă. E singura cale.”

Aruncă încă o privire la coada lui de cal slinoasă.

— Categorie, mulțumesc. Și vă rog să vă dați jos de pe biroul meu că am treabă.

Alice începu să scotocească prin birou după ceva de lucru. Nu mai avusese absolut nimic de făcut de la incidentul cu xeroxurile de vineri și nici nu prea avea idee care era de fapt treaba ei. Apucă un dosar dintr-un colț întunecos și îl deschise cu convingere.

— Vasăzică te crezi prea bună pentru noi, nu-i așa, vacă în călduri ce ești?

Alice îl fulgeră cu privirea.

— Cară-te de-aici, dobitocule! zise ea încercând să imite șarmul americanesc al lui Tash.

Excelent. Fața tipului se strânse până când ochii îi ajunseră ca două crăpături. Goli resturile din punga de cartofi prăjiți cu sare și oțet peste fusta ei bleumarin cea nouă și plecă.

La prânz, avu o întâlnire de urgență cu Tash la *Prêt à Manger*. În primul moment, Tash trecu pe lângă imaginea post-Jamie a lui Alice multiplicată în oglinzile restaurantului fără s-o recunoască așa cum ședea într-un colț, cu tot mai numeroasele rânduri de bărbii și colăcei, care-o făceau să aducă din ce în ce mai mult cu un porc vietnamez. Oricum, bine măcar că mânca un sendviș vegetarian cu conținut redus de grăsime – că n-avusese bani pentru altceva.

— Era să nu te recunosc. Bleumarinul ăsta e așa de școlăresc, remarcă Tash arătând spre fusta lui Alice. Arăți de șaptesprezece ani. De fapt, îți vine bine. Poate c-am să-l folosesc și eu când mă întorc în L.A. Tipii de-acolo o să se-nnebunească după el.

— Aoleu, pleci mâine? întrebă Alice amintindu-și brusc crunta realitate.

Uitase complet că era ultima zi de ședere a lui Tash. Cum fusese posibil să-și dorească s-o vadă cât mai repede imbarcată în Concorde cu destinația New York nu mai departe de ieri? Acum ar fi dat orice ca această sursă nesecată de înțelepciune să nu plece. Avea atâta nevoie de ea.

— Tash, nu se poate să pleci, mă simt așa de bine cu tine aici.

— N-am încotro, pui. Încep un nou film săptămâna viitoare. Regizorul e nemaipomenit de sexy și nu vreau să pierd ocazia pentru nimic în lume.

Tash zâmbi cu toată gura. Iar Alice își imaginează lumea în care se întorcea Tash: Los Angeles. Hollywood. Probabil că avea și ea o ditamai reședința cu piscină, pe Joan Collins la prânz, pe Tom și Nicole la un grătar în curte. Ea, în schimb, ce-avea? Mă rog, un apartament foarte frumos – însă doar până la întoarcerea lui Simon –, mai avea niște coapse babane, pe care, dacă ar fi fost galbene, le-ai fi putut cu ușurință lua drept muntele de unt din accepțiunea Comunității Europene. Fir-ar al dracului să fie, și rămăsese și fără serviciu!

— M-au dat afară! izbucni ea.

— Te-au dat afară? întrebă Tash, expresia nefăcând evident parte din vocabularul ei.

— M-au dat afară, mi-au făcut vânt, mi-au dat un șut. Să zicem că deja m-am obișnuit cu ideea. Când nu e Jamie, e șeful. Dădu la o parte feliile de ardei iute de pe brânza de capră. În viață există cei care dau șuturi și cei care iau șuturi.

— Nu, nu, nuuuu, spuse Tash categorică.

Nu știa nici ea prea bine ce „nu“, dar cuvintele ei reușiră să prevină mica criză spre care se îndrepta Alice în timp ce mușca din sendviș.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Tash.

Alice avu convingerea că se uită dezaprobator la fusta ei bleumarin. Poate că în sinea ei își spunea că așa îi trebuie, dacă s-a găsit să poarte fustă de stofă la serviciu.

— Am încercat să redevin stăpână pe viața mea, cum ai zis. Libidinosul ăsta de la PC-uri a vrut să-mi dea întâlnire și i-am zis că nu.

Tash îi zâmbi cu admirație, ca un profesor unui elev de nota zece.

— Numai că ăsta era fiul șefului. Ar fi trebuit să-mi dau seama că seamănă. Palme transpirate, mătrează. Oricum, asta e, m-a concediat.

— Of, Doamne, mă simt așa vinovată. Dar nu-ți face griji. Găsim noi o soluție.

— Ce mă fac, Tash? Nimeni nu mă vrea!

Ultimele cuvinte le rosti printre suspine și izbucni în lacrimi.

Tash se șterse pe mâini de urmele de brânză de capră și o luă în brațe.

— Ai încredere, dragă. Am soluția perfectă. Numai că trebuie să termini cu plânsul ăsta, că-ți distrugi tenul.

Capitolul 5

Alice băgă föhnul în priză ceea ce avu drept urmare scurtcircuitarea, în secunda următoare, a tuturor aparatelor electrice din casă.

— Fir-ar al naibii!

O porni pe pipăite pe coridor spre bucătărie. Unde zisese Simon că este panoul cu siguranțe? De fapt, nu zisese. Nu era genul. Pe Alice însă n-o deranja. Habar n-avea dacă uscătorul, chiar mașina de spălat sau frigiderul vor mai funcționa vreodată. Și nici nu prea-i păsa, de altfel, având în vedere că diseară urma să iasă în oraș.

Când spusese că iese, se referise de fapt la pub, nu la restaurante cu ținută obligatorie, șampanie, pretenții. Principalul era că ieșea. Ieșea din casă și se ducea la pub, ceea ce însemna mult mai departe

decât ajunsese ea de-o bucată bună de timp, dacă nu punem la socoteală evenimentele de caritate la care o duseseră Trinny și gașca. Astă-seară ieșea pe cont propriu, așa că în casă domnea un aer de oarecare agitație, chiar dacă nu era curent.

— Tash, ai idee cum arată panoul cu siguranțe ? strigă ea deschizând încă un dulap în care dădu de alt teanc de LP-uri de la începutul anilor '80 și de încă o păpușă gonflabilă.

— Arăt eu ca una care ar ști ?

Tash își făcu apariția în ușă arătând mai degrabă ca Gina Lollobrigida cu un decolteu adânc cât Marele Canion.

— Scuze, bălmăji Alice observând câteva comutatoare lângă boiler. Aha. Nici o problemă, l-am găsit ! strigă ea triumfătoare către Tash, care însă nu-și făcea absolut nici o problemă.

Cameră după cameră, casa se umplu din nou de lumină și lucrurile reintrară pe făgașul normal.

Cu excepția uscătorului de păr.

— Fir-ar al naibii !

Se duse fuga la geamul din dormitor și îl deschise. Scoase capul afară și începu să-l scuture până când obrazii i se înroșiră în așa hal, de ai fi zis că-i opărită. Când deschise ochii văzu doi tipi cu fețe de contabili traversând repede strada, crezând probabil că erau martorii vreunui masacru gen campus american chiar în inima cartierului Chelsea. „Femeie nebună deschide focul pe geam asupra unor oameni de afaceri nevinovați.“ A fost cât pe-aici să îndrepte spre ei uscătorul strigând „Mâinile sus !“, dar constatase că acest gen de umor nu avea aceeași trecere în Chelsea ca-n Clapham. Deși, dacă stătea să se gândească, nu-l încercase nici în Clapham. Iar acolo nici nu fusese vreodată obligată să-și usuce părul pe fereastră.

Contabilii își văzură de drum fără să-i arunce măcar o privire, iar Alice sări în picioare. Evident se lovi cu capul de geam, să se-nvețe minte să mai facă pe nebuna în fața trecătorilor, după care începu să se gândească la seara care urma. Petrecerea de adio în ultima ei seară la Londra. Cu ce naiba să se îmbrace? Știa că în momentul în care își va face apariția la bar la ora nouă o să fie pupată și îmbrățișată de o grămadă de fete arătând de parcă ar fi ieșit de la o ședință foto la Helmut Newton. Rochii strâmte din mătase și păr incredibil de strălucitor. Aruncă o privire halatului ei care fusese odată alb. Și părului ei mat și umed. O ședință frenetică de zece minute sub mâinile experte ale lui Tash avea să transforme radical situația.

Fetele o porniră pe jos braț la braț spre pub, tovarășe la bine și la rău. O tăiară prin grădinile bisericii St. Luke admirând florile din parc. Ce bine era să ai alături o prietenă! Trinny și restul găștii erau O.K., însă n-o cunoșteau pe Alice cu adevărat, așa cum se cunoșteau între ele niște foste colege de școală. O colegă de școală știa cu câți te-ai pupat și te-ai smotocit de când aveai paisprezece ani sau de câte ori nu ți-a ieșit tunsoarea. Însă, de când venise la Londra și se combinase cu Jamie, Alice pierduse aproape orice legătură cu prietenele ei din Norwich, localitatea unde se născuse. Jamie le considera plicticoase, iar, dacă erau ceva mai nostime și nu aveau prieten, atunci erau precis lesbiene.

— O să vezi, Alice. Louise abia așteaptă să te prindă singură în veceu, îi șoptise el libidinos când erau la restaurant cu fostele ei colege de școală, într-una dintre acele rare ocazii când reușise să-l convingă că merita să le acorde o seară fetelor.

— O cunosc de când aveam șapte ani.

— Asta nu-nseamnă absolut nimic, în afară de faptul că n-a uitat niciodată ce mult îi plăcea să te vadă în chiloți.

Ce mai, un bărbat cu opinii de neclintit! Nu că nu i-ar fi plăcut ideea de a petrece o noapte în trei cu Alice și una dintre fostele ei colege, deși mai mult ca sigur c-ar fi luat-o la sănătoasa dacă chiar ar fi fost pus la încercare. În ultima vreme, Alice începuse să roșească la amintirea unor remarci de-ale lui Jamie. Dacă nu l-ar fi iubit atât, și-ar fi dat seama că nu era decât un tipic și previzibil mic-burghez de dreapta, de genul ălor pentru care o cravată imprimată cu broaște care se împerechează e ceva nemaipomenit de amuzant. Mai bine că n-o cunoscuse pe Tash, își spuse Alice grăbindu-se să se țină după ea.

Pubul Blenheim era sufocat de fum și plin de-o combinație aparte de londonezi. Într-un colț, un fost fotbalist, acum alcoolic, tot atât de „de-al casei” ca și jocul de darts, dădea pe gât ultimul whisky din acea seară. Prietena lui oxigenată tocmai intrase pe ușă și se pregătea să-i tragă un perdaf de zile mari. O tuli la toaletă, răsturnând paharul de vin alb al lui Alice.

— Iartă-mă, scumpo, chicoti el plesnind-o ușor peste fund.

Grație coafurii pe care i-o făcuse Tash și bigudiurilor, celor șapte tipuri de cremă care îi acopeau pungile de sub ochi și al unui corset care masca escapadele în cutia cu prăjituri, Alice arăta din nou aproape ca altădată.

— Alice, nu-mi vine să cred că ne părăsești. Dar vii la nuntă, da?

Trinny nu pierdea nici o ocazie să pomenească despre nunta ei, iar Alice îi zâmbi complice.

— E doar o călătorie de trei luni, în cazul în care nu găsesc o slujbă sunt înapoi în septembrie, așa că până atunci nici n-apuci să-ți alegi șervețelele.

Tash veni la masă cu o halbă de bere. Umplu paharele tuturor până la refuz, apoi îl ridică pe-al ei.

— Pentru un nou început, spuse ea.

— Da. Un nou început.

Combinatia de zâmbete largi și clinchet de pahare udate cu mai multe sticle de Pimm aduse lacrimi în ochii lui Alice. Ultima ei seară în Anglia.

— Direcția Westward Ho! Își ciocni Tim berea de paharul ei.

— Și ce naiba o să faci acolo? întrebă Sophie, cam necăjită că-și petrecuse luni de zile ca să cultive prietenia cu verișoara lui Simon Beaumont, care acum își lua zborul la Los Angeles.

În fine. Privirea îi coborî pe inelarul de la mâna stângă. Bine cel puțin că Trinny ieșise din scenă. Astfel, pentru o vreme măcar, șansele ca ea să-l prindă în mreje pe Simon erau foarte bune. Poziția ei de competitor din afară se modifica. Devenise aproape favorita, dacă nu punem la socoteală concurența minoră reprezentată de membrii mai puțin importanți ai familiilor regale europene care se pregăteau să-și etaleze blazoanele cu ocazia întoarcerii lui Simon.

— Cine știe? răspunse Alice cu un zâmbet nervos. Mă bronzez. Poate chiar îmi găsesc un job și stau ceva mai mult. Și, mai ales, scap de imaginea lui Jamie.

Se lăsă tăcerea în clipa în care Alice îi pomeni numele. Știau că era elementul care declanșa de regulă lacrimile. Nu însă și în seara asta. Tash o sfătuisse bine să privească înainte, spre viitor, nu să jelească după un „fost” care fugise cu versiunea

feminină a lui Rumpole din *Rumpole of the Bailey*¹ în fustă conică.

— O să ne lipsești, spuse Trinny, mângâind-o ușor pe obraz.

Cum era de așteptat, Alice își șterse o lacrimă. Nimeni nu păru însă să observe. Absolut întâmplător, mâna cu care Trinny mângâie obrazul lui Alice a fost tocmai cea cu inelul. Ochii tuturor fetelor se întoarseră spre obiectul care luase locul inelului din gumă de mestecat. Un diamant de mărimea unei bucăți de zahăr candel. „Să mai zică cineva că n-a nimerit-o“, spuneau la unison privirile fetelor.

În sinea ei, Alice se bucura să scape de toate astea. Piața măritişului. În fiecare seară a săptămânii. De la şapte până la miezul nopţii. Loc disponibil – cât cuprinde, oferta – cam sărăcuță. Poate că în L.A. o să reușească să uite de Jamie și de faptul că era încă nemăritată la venerabila vârstă de douăzeci și șase de ani, să se concentreze în sfârșit pe propria persoană și pe cariera ei. Ce Dumnezeu, sufragetele alea muriseră degeaba? Faptul c-o va avea pe Tash aproape era un lucru bun pentru spiritul feminist al lui Alice. Bărbații, care de regulă se distrau copios pe tema măritişului, erau în această seară insensibili la avansurile ofertantelor. Erau preocupați de decolteul lui Tash. Așa că lacrimile ei trecură neobservate. Cel puțin așa crezu ea.

Pe o bancă într-un colț, în așteptarea prietenilor lui, stătea Patrick Wilde. Își trecu mâna prin părul negru, scurt și își goli halba de Guinness, privind-o pe Alice pe deasupra paharului. O observase când se îndrepta spre bar, îmbrăcată absolut groaznic, dacă te gândeai că la Londra, chiar și într-o miercuri

¹ Serial britanic de televiziune.

seara, femeile se îmbrăcau cu bluze din satin și fuste conice. Ei însă nici că-i păsa, se așeză la bar punându-și un cub de gheață în pahar și altul în gură. După câteva secunde îl scoase și pe cel din gură și-l puse tot în pahar.

Patrick era fascinat. Nu mai văzuse niciodată un comportament atât de natural la o femeie. Nu mai văzuse nici o persoană atât de reală. Buclele alea negre și neglijente, obrații îmbujorați. Pur și simplu nu-și putea lua ochii de la ea. Se mândrea cu gustul său foarte rafinat în materie de femei, numai că tipa asta nu se ridica la un asemenea nivel. Era ca un ponei de baltă cu coama stufoasă într-un grajd plin cu cai de rasă. Și-atunci de ce se mai uita la ea? Le făcu cu mâna prietenilor care tocmai intra-seră pe ușă, mulțumit că n-o să mai stea cu privirea ațintită la fata aceea îmbrăcată oribil și cu un mod cel puțin ciudat de a folosi cuburile de gheață.

Capitolul 6

Odată ajunsă pe aeroportul LAX, Alice luă un taxi, azvârli valiza în portbagaj și își examinează mâinile pline de bășici. Nu știa ce înseamnă să călătorești cu bagaj puțin. În mod surprinzător, Tash părea a fi singura femeie de pe planetă care înțelesese cu adevărat ce înseamnă „încapsularea“ bagajului, având drept urmare faptul că toate cremele ei de față, uleiurile esențiale, papucii Jimmy Choo și desuurile Agent Provocateur încăpeau într-un spațiu cât o cutie de medicamente. Alice, ale cărei

bagaje păreau chiar să se înmulțească pe drum, ajunse la concluzia că această călătorie avea să fie o lecție practică. Chiar dacă nu va ajunge până la urmă în Mexic și nu va fi în stare să învețe să conducă pe partea cealaltă, cel puțin o să descopere și ea secretul „strictului necesar“. Nu era puțin lucru.

— Chiar și aerul miroase altfel, spuse Alice pe când mergeau cu mașina pe Pico spre Santa Monica.

Aerul era greu și parfumat, iar Alice își scosese deja șosetele pe care și le pusese în avion.

— E așa frumos.

Palmierii erau înalți cât casa ei din Londra, iar drumurile erau așa de late, că puteai organiza carnavali pe oricare dintre ele. Alice se întreba cât de bine o s-ajungă să cunoască orașul.

— E o zonă foarte periculoasă. Să nu vii niciodată aici după lăsarea serii, o avertiză Tash.

— Oricum, sper să învăț repede.

Zona era probabil un fel de Notting Hill, își spuse Alice, un fel de zonă mai boemă a orașului, în vreme ce Tash locuia poate într-o zonă asemănătoare cu Fulham, mai sigură. Trecură pe lângă un travestit de vreun metru nouăzeci și cinci care stătea de vorbă cu un tip pe care Alice ar fi putut să jure că-l văzuse în *Eastenders*. În fine, poate că era ceva mai rău decât North Notting Hill.

— Ăsta, o informă Tash, e patul tău.

Tash puse valiza burdușită a lui Alice lângă ușă, iar Alice se trânti pe minunata piesă de mobilier. Nu mai văzuse în viața ei un pat așa frumos.

— Doamne. E uluitor. Alice era căzută în extaz.

Era un pat mare, din lemn de trandafir, la capul căruia, pe spatele unui paravan de sticlă, șiroiau firișoare sclipitoare de apă iluminate din spate de niște candelă de catedrală. Alice era mută de admirație.

— Toți bărbații din Los Angeles ar vrea să facă sex în patul ăsta, îi spuse Tash pe-un ton indiferent, în timp ce Alice începuse să sară pe acest templu al dragostei.

— E o promisiune? râse Alice fericită.

— Nu, e o amenințare. Că încă nu știi cum sunt bărbații din L.A.

Tash o porni spre bucătărie.

— Câtă vreme nu mă prezinți vreunui avocat englez pe nume Jamie, e O.K., spuse Alice urmând-o pe Tash de-a lungul holului spre bucătărie.

— În L.A. trebuie să te simți bine, nu să te îndrăgostești. Așa că ai grijă, o avertiză ea.

Alice se învârtea prin camera luxoasă.

— Ești sigură că apartamentul ăsta n-a aparținut vreunei starlete din filmele mute? întrebă ea plimbându-și degetele pe catifeaua stacojie de pe șezlonguri și pe sfeșnicele din argint.

— A fost construit acum șase ani, strigă Tash ca să acopere zgomotul blenderului în care fărâmița niște gheață.

Apăru cu două pahare gigantice de daiquiri cu căpșuni.

— Bine-ai venit în L.A., spuse ea întinzându-i lui Alice un pahar.

O porni prin apartament sorbind din băutură și uitând complet de Jamie. De sus de pe balcon, dincolo de zidul grădinii se zărea Venice Beach. Alice privi pâlcurile de palmieri care se înclinau în bătaia vântului, dându-și seama că nu mai tânjește după Jamie și că pentru prima dată era mulțumită că nu era în locul lui Helen Caudwell în biroul prăfuit din Temple, cu toată cariera și tunsoarea ei perfectă. Nici pomeneală. Aici era adevărata viață: soare, decapotabile și cocktailuri. Cine mai avea nevoie de Jamie, cu buclele lui blonde murdare?

— Trezește-te. Tash trase draperiile din camera lui Alice cu o mișcare largă. La ȣanc pentru un mic dejun rapid înainte de interviu.

Alice a fost cât pe ce să-și rupă gâtul întorcându-se brusc spre Tash. Interviul? Mic dejun? Doamne, gluma începuse să se îngroașe.

— Dasuntîncăamețitădediferențadefusorar, mormăi ea îndesându-și capul în plapumă.

— Pir. Știam eu. Asta-ți trebuie.

Alice știa că Tash avea o licoare cu ajutorul căreia se transformase dintr-o școlăriță destul de drăguță și destul de inteligentă, cu aparat dentar, în zeița amazoană capabilă să discute despre simbolurile lui Jung și filmele lui Fellini în vreme ce ședea în cap. Vasăzică asta era explicația. Asta era arma secretă a lui Tash. Știuse ea că acea strălucire de-a dreptul radioactivă nu provenea doar dintr-o dietă echilibrată. Nici vorbă, trebuia să fie altceva. La început, Alice se gândise la droguri, însă observase că energia de-a dreptul supraomenească a lui Tash nu era însoțită de ochii și nările roșii și de dezechilibrul financiar ale unui toxicoman.

Pir. Citise despre asta în *Daily Mail*. Văzuse planta în vitrina magazinului Planet Organic din Westbourne Grove. Creștea liber, deghizat în Astroturf¹. Puteai să ți-l cultivi și singur. Alice însă decisese să rămână la floarea-soarelui și la busuiocul veștejit cultivat pe pervazul geamului de la bucătărie. Când redactorul de la rubrica de sănătate îi spusese că nu are un gust prea bun, Alice crezuse că e o exagerare. Spre ghinionul ei însă, nici vorbă de exagerare, după cum avea curând să descopere.

1 Firmă care produce gazon artificial.

Tash o conduse pe Alice pe Fourth Street, apoi pe Main – o stradă largă, dreaptă ca o *via* romană, mărginită de magazine unde puteai găsi de la bikini roz, toate felurile de alge albastre-verzi și suplimente minerale, până la caftane Woodstock autentice. Aici era adevărata Californie. Bărbați între două vârste, cu burțile bronzate atârând peste șorturile din denim, așezați în fața magazinelor cu articole de surfing, fredonând cântecele lui Tom Petty care răsunau din tranzistorul așezat în vitrina tapetată cu cadavre de muște. Întreg parterul unei clădiri era dedicat vitrinelor sălii de gimnastică Gold Gym, etalând trupuri bine întreținute care pedaleau de zor spre nicăieri pe biciclete și culturști crispați holbându-se în oglindă. Abia la o privire mai atentă le zări Alice și pe victimele hamburgerilor făcându-și exercițiile undeva în fundul sălii, feriți de ochii curioșilor. Main Street era într-adevăr un fel de Mecca pentru stilul de viață de pe Coasta de Vest.

Micile restaurante și café-baruri înșirate de-a lungul străzii acopereau toată gama de solicitări, de la lucernă la briose cu porție triplă de ciocolată și înghețată de iaurt, drept pentru care spiritele iluminate din toate colțurile lumii veniseră în Santa Monica s-alerge pe role și să mediteze. Totul venea în întâmpinarea clientului, așa încât, conchise Alice, dacă vreodată va constata că nu mai poate trăi fără burete natural de aproape doi metri sau fără antrenor pentru propria potaie, asta era locul potrivit.

Mersul pe jos până la Herbal Heaven o scăpă și de mahmureală. Băutura și atmosfera amețitoare îi dăduseră senzația că plutește și-o umpluseră de optimism și poftă de viață, cum nu se mai simțise

ea de luni de zile. Asta până în clipa în care văzu cum firele lungi de iarbă dispar înghițite de blender pentru a reapărea apoi sub forma unor bale vâscoase. Brusc avu senzația că stomacul ei o ia razna, în loc să stea frumos la locul lui. Vru să se năpus-tească la toaletă, însă imaginea zâmbetului îngeresc al lui Tash îi apăsa conștiința precum peștișorul auriu care murise de inaniție pe când avea ea șapte ani pentru că uitase să-i dea de mâncare.

— Te vindecă de orice. Poftim. Tash îi întinse cu mândrie lichidul verde-bilă. Noroc.

Dacă n-ar fi fost acel ultim daiquiri ar fi putut să înghită zeama asta ca iarba rumegată. Gândul la vaci și la lecțiile despre stomacul lor o făcu să se simtă și mai rău. Ceva mucilaginos. Dacă reușea să se concentreze la aspectul științific poate că ar fi fost în stare să depășească momentul. Tabelul periodic al elementelor. Sodiu – Na. Potasiu – K. Asta era, își spuse Alice reușind să-și readucă stomacul în poziția normală.

— Hai să mâncăm afară, zise Tash veselă, luând-o înainte spre terasa plină de verdeață din spatele micului restaurant organic.

— E drăguț, zâmbi Alice forțat, încercând să câștige timp.

— Au numai Granole, dar mie îmi place.

Tash gustă dintr-o prăjitură de tofu, fără grăsimi.

— Ce-i aia Granola? întrebă Alice, preferând să vorbească în loc să înghită.

— Granola este o marcă pentru un fel de cereale pentru micul dejun. Ca musli.

Alice înclină din cap în semn că știe ce e ăla musli.

— Noi, ăștia care suntem cu legumele, alimentele organice, știi tu, le spunem la toate produsele astea Granola. Persoane care poartă șlapi Birkenstock, chestii din astea. Le place să roadă.

— Aha, făcu Alice dând din nou din cap, bucuroasă că avusese ocazia să se lumineze, dar și mai bucuroasă că reușise să amâne inevitabilul cu încă treizeci de secunde.

În colțul din fund al restaurantului se zărea însă amenințător o măsuță liberă. Tash se îndreptă hotărâtă spre ea, se trânti pe scaun și dădu pe gât o gură zdravănă de zoaie de parcă ar fi fost nectar.

De ce naiba era grădina asta așa de verde? se strâmbă Alice. Verde, verde și iar verde. Își puse ochelarii pe nas ca să nu vadă Tash dacă strânge din ochi. Se dovedî însă că Alice și pirul se găseau pe poziții absolut ireconciliabile.

— Scuză-mă.

Alice se năpusti spre unul dintre ghivecele cu plante decartând pe loc la rădăcina lămâiului cel organic și gura de clorofilă ingurgitată, și mare parte din alunele și cocktailurile din seara precedentă. Gata cu organicu'!

Pe când încerca să-și revină cu fruntea lipită de ghiveci, Alice își aduse brusc aminte de ultima parte a amenințării rostite de Tash. Ceva cu inter. Inter-veni. Tipic Tash. De-aia o iubea Alice așa de mult, că nu umbla cu ocolișuri. Tash ședea ghemuită lângă ea, mirosul puternic de Eau d'Hadrien având asupra lui Alice efectul pe care sărurile îl aveau asupra eroinelor din romanele lui Jane Austen. Deschise ochii pe când Tash rostea ultimele cuvinte ale îndemnului ei încurajator: „... sau pierzi interviul“.

Pe fondul omniprezentului verde, cremul costumului cu pantalon al lui Tash era o adevărată binecuvântare. Alice ridică amețită capul dându-și silința să priceapă sensul cuvintelor. Asta era – interviu.

— Interviul? Unde?

Încercă să nu ia în seamă privirile deloc amuzate ale consumatorilor de pir dimprejur și să se concentreze la buzele lui Tash.

— E O.K., sunt prieteni de-ai mei, o să te placă.

— Dar ... n-am C.V.-ul la mine, improvizează Alice la repezeală.

— Nu le trebuie C.V., draga mea. Le-am spus eu deja ce dulce și talentată ești. Nu-ți face griji, o să fie bine. După ce capeți slujba asta o să primești cartea verde și-o să poți sta mai mult de trei luni. Minunat, nu?

Alice își scutură din păr o frunză pătată de lămâi, încercând să-și enumere în gând talentele. Ia să vedem, ura acele momente ale interviului când începeau să te întrebe ce calități ai. Mai bine să fie pregătită. Își stoarse creierii. Era loială, sigur că da, de vreme ce continuase să stea cu Jamie și după data expirării, avea inițiativă – nu avusese ea inspirația să presare delicioase și hrănitoare semințe de mac pe ultima ei prăjitură cu morcovi? Și cu siguranță era o fată pe care te puteai baza – asta era o certitudine, cum era și faptul că putea ține un rubin în buricul ei oarecum estompat de anterior menționatele prăjituri, nu c-ar fi avut vreodată ocazia să încerce cu un rubin adevărat, dar încercase cu o bomboană cu fructe, ceea ce era tot cam același lucru. Hmmm. În fond era într-adevăr o fată foarte talentată, iar dacă Tash era convinsă că e dulce și după scena cu vomitatul în ghiveci, atunci cu siguranță așa era. Dulcea și talentata Alice. Făcând abstracție de pir, acest mod pozitiv de-a gândi specific american i se potrivea de minune.

— Deci, domnișoară Lewis, ce experiență aveți care să vă recomande pentru acest post? o întrebă

femeia care îi strânsese mâna cât pe ce să i-o frângă și se uitase drept în ochii ei când intrase în cameră.

— Mm. Vedeți dumneavoastră, când spuneți experiență...

Alice lăasă fraza neterminată. Cuprinse cu privirea sala de consiliu – canapele hidos de scumpe din piele moale ca mănuașă, echipamente multimedia atât de rafinate, încât foștii ei colegi de la *Cunoașteți-vă PC-ul* s-ar fi crezut în rai făcând dragoste cu Scully din *Dosarele X* –, și uluitoarea panoramă de la ultimul nivel asupra decapotabilelor din ambuteiajul de pe Wilshire Boulevard. Nici când în cariera ei nu mai fusese la o întâlnire de un asemenea grad, ca să nu mai vorbim că nu fusese niciodată obiectul atenției unor astfel de minți luminate. Oare de ce Dumnezeu își băteau capul cu una ca ea, care dactilografia treizeci și două de cuvinte pe minut în zilele ei bune și era în stare să facă de oaie până și cea mai simplă sarcină. Avu vaga senzație că și ei începeau să-și pună aceeași întrebare. Ceilalți patru participanți la interviu se uitau cercetător la ea de la birourile lor, din spatele ochelarilor Armani serie limitată. Se aștepta ca, din clipă în clipă, respectivele persoane să înceapă să ridice cartonașe cu zero puncte pentru Marea Britanie. Cartea verde dispăru dincolo de linia orizontului reveriei lui Alice despre o nouă viață.

— Ce puteți oferi companiei noastre?

Până și rockerul cu coadă, trecut de prima tinerețe și față de fraier, devenise foarte laconic. Și ăștia cică erau *prietenii* lui Tash. Cum ar fi fost atunci un interviu pe bune? Posibilitatea unei cariere în cel mai bun caz ilegale începu să planeze asupra lui Alice, care se și vedea umplând frigiderule realizatorilor de filme de succes cu înghețată Haagen

Dazs și apoi zburând tristă și singură înapoi la Heathrow.

— Vedeți dumneavoastră, problema e că...

Cu tot profesionalismul lor, deja nu-și mai puteau ascunde disprețul. Ochii membrilor comisiei se roteau la unison de colo-colo, ca în filmele *Magic Eye* cu delfini. Poate că dacă se uita și ea strâmb...

— Domnișoară Lewis?

Aoleu, acum chiar că era grav. Oare aveau de gând s-o deporteze pentru că eșuase atât de lamentabil la interviu?

— Nu știu absolut nimic despre acest post. Dacă mi-ați spune, sunt sigură că v-aș putea oferi experiența pertinentă.

Zâmbi cu nevinovăție. „Pertinent“ era oare cuvântul potrivit?

Reprezentanții tuturor Colegiilor Ivy League știute și neștiute traseră aer în piept. În curând va afla.

Alice mâncase trei covrigi cu ceapă și niște chipsuri cu aromă de fermă pe care le găsisese în fundul frigiderului. Nu era foarte sigură că fermele aveau gust – gândul îi zbură însă, din cine știe ce motiv, la câmpii nesfârșite, cabane din lemn și Kevin Costner –, dar, dacă le cufundai în brânză topită, puteau trece drept chipsuri Walkers cu sare și oțet. O auzi pe Tash închizând telefonul în bucătărie și îndesă repede chipsurile sub canapea. Parcă și-o imagina întrebându-se ce sens avea s-o înscrie pe Alice la cea mai elitistă sală de fitness din Santa Monica, dacă ea avea de gând să se îndoape toată ziua cu junk food. Chiar așa, ce sens avea, dacă nu punem la socoteală faptul că Alice era convinsă că nu avea să intre în acest rai exclusivist din care făceau parte cele mai desăvârșite trupuri din sudul Californiei.

De la interviul de-acum două zile intrase într-o stare de depresie pe care o tratase cu mâncare. Adio serviciu. Adio carte verde. Adio viață aici, de fapt. O să se întoarcă înapoi la Londra unde toți bărbații parcă erau Jamie când întrebau „Ai văzut meciul de sâmbătă?” și unde singura ocazie romantică pe care o mai avea era să iasă cu Nick de la PC-uri și să fie avansată șefă la fotocopii după ce se mărita și intra în familia patronului. Înfulecă rapid ultimul covrig înainte să i-l confişte Tash.

— Deci ai primit slujba.

Tash intră în cameră, ținând mobilul la subraț.

— O să-i sun însă să le spun să-ți dea o mărire de salariu. Nu admit să lucrezi pentru mai puțin de patruzeci de mii. E o insultă.

Foarte bine, insultă-mă, jignește-mă, fă-mă în toate felurile, sunt un gunoi. Lui Alice nu-i mai păsa de nimic. PATRUZECI DE MII DE DOLARI. Îndesă în gură restul de chipsuri cu brânză topită cu un gest reflex, în stare de șoc. Uau! Salariu de om mare! Or avea și Jigsaw aici? Tare ar mai fi avut chef să-i sune pe ăia de la banca Lloyds din Norwich să le spună unde să-și bage rata dobânzii și „Nu, nu mai am nevoie de credit de șapte mii de lire, doamnă Turnbull. Da, sunt foarte sigură, mulțumesc“.

Dar Tash era departe de-a fi mulțumită.

— Cum adică, fără spor de îmbrăcăminte? strigă Tash când relua negocierile cu șeful de la Resurse Umane. Și cum să-și îndeplinească angajata dumneavoastră sarcinile îmbrăcată în haine din cine știe ce colț de lume?

— Nu forța nota, Tash, murmură Alice temătoare.

Cu patruzeci de mii pe an putea să cumpere tot magazinul Donna Karan, ce se agita Tash atâta?

— Bine. Acum să vorbim despre contul de cheltuieli, continuă Tash negocierea.

Alice își înfundă fața în canapea așteptând s-audă cum se trănțește receptorul la celălalt capăt al firului cu răsunătorul „Nu ne sunați dumneavoastră, vă sunăm noi“.

Din contră însă, chipul lui Tash se luminează de-un zâmbet larg:

— Mersi, Melissa, va fi acolo luni la prima oră. Ciao.

Alice își destupă urechile privind-o pe Tash nerăbdătoare.

— Ei bine, nu mă ține în suspans.

— Începi luni. Ceea ce înseamnă că ai doar două zile ca s-arăți așa cum trebuie s-arate agentul de publicitate al unui star. Hai.

Tash își luase deja geanta pe umăr și seta alarma, în timp ce Alice făcea eforturi să priceapă. Deci asta era serviciul. La interviu se concentrase așa de tare să nu vomite restul de mâzgă verde, încât nici nu auzise când i se făcuse descrierea postului. Agent de publicitate pentru staruri. Nici nu știa dacă să râdă sau să plângă, așa că își linse degetele de brânză și-o zbughi pe ușă după Tash.

Capitolul 7

— Alice, asta trebuie neapărat să dispară, zise Tash trăgând-o de jacheta neagră.

Obiectul la care ținea Alice cel mai mult pe lume și pe care-l adoptase din spirit de frondă, acum, că scăpase de *el*. Zăcuse pe spătarul scaunului ei pe

vremea când se lupta din greu cu războiul franco-prusac prin clasa a șasea, o atârnase pe umeri ca un talisman la prima ei întâlnire cu Jamie și îi ținuse de cald în serile de vară prin grădinile berăriilor. Faptul că Tash îi atrăgea acum atenția asupra cusurilor acestui obiect de îmbrăcăminte o întrista – ca atunci când îți dai brusc seama că mama are riduri și nu mai e femeia tânără și bine din albumul de fotografii prăfuit. Își strânse jacheta pe lângă corp.

— Poți să-mi faci ce vrei, Tash, la jachetă nu renunț, doar știi.

Tash râse dându-și părul pe spate. Mergeau cu viteză pe autostrada spre Beverly Hills în decapotabila argintie.

— Și pantofii ăia. Bleah!

Alice își ascunse picioarele sub scaun, recunoscând, în sinea ei, că vechii adidași Puma miroseau nu tocmai plăcut și purtau între crampoane o cantitate considerabilă din gunoiul de pe străzile Londrei. Așa că precis n-o să protesteze dacă Tash o să-i ia o pereche de mocasini *café-au-lait*.

Opriră în parcare umbroasă de la Beverly Center și imediat un bărbat în smoching se repezi la mașină.

— Aaaa! zbieră Alice când acesta deschise portiera șoferului. Ajutoor!

Se și vedea moartă. Mama și tatăl ei paralizați de durere pe canapea, surzi la șuieratul ibricului de pe foc, cu ochii ațintiți la fotografia ei din clasa a cincea de pe prima pagină din *Daily Mail*. Și o dezbatere la BBC2 despre pericolele crescânde care-i pândeau pe turiști în străinătate.

— Alice, iubito, e valetul. Vino-ți în fire, zise Tash dându-i cheile tipului și aruncându-și geanta pe umăr.

Alice coborî din mașină cu genunchii încă tremurând.

— Chestia asta cu Jamie te-a afectat puternic, nu? Alice, știu că poate nu vrei să-mi spui, dar eu tot o să te întreb. A fost vreodată violent cu tine? Te-a lovit?

Tash o privea intens căutând parcă dovezi suplimentare ale unor sechele.

— Ha, ha, ha! Nuuu, izbucni în gura mare Alice, ușurată că scăpase doar cu atât, dar și din cauza ridicolului întrebării. Asta dacă nu punem la socoteală când mi-a trosnit una peste față să omoare un țânțar. Deși, personal, nu l-am crezut niciodată. Aș putea să jur și-n ziua de azi c-a fost din cauză că jucasem țonțoroiul pe crosele lui de golf.

Tash bătu în retragere, nedumerită în mod evident de această mărturisire.

— Pfff, chestia asta e mult prea complicată pentru mine. Cred că trebuie să te duc la un profesionist. După care o luă pe Alice la braț și-o conduse spre lift.

Pe Rodeo Drive era groaznic de cald. Valuri de căldură se înălțau de pe caldarâm. Turiști japonezi în grupuri răzlețe cărau pungi de hârtie lucioasă. Blugii începuseră să i se lipească de picioare făcând-o să se simtă ca partenera lui Nick Nolte din filmul *Down and Out in Beverly Hills* – ultima vagoabandă. Când privirile femeilor care târau după ele kile de aur și pudeli deveniră de nesuportat, încercă să afișeze imaginea unei actrițe cufundate total în pielea personajului. Ceea ce nu avu darul să oprească privirile, însă cel puțin îi oferî un soi de superioritate care le convingea pe privitoare că cineva atât de înțepat și încrezător nu putea fi decât o actriță *grunge* sau o membră a aristocrației britanice.

— Te-am programat la Randi să te coafeze. Apoi îți faci manichiura și pedichiura la Andi. Ne întâlnim peste trei ore în cafeneaua de peste drum.

Alice era atât de cufundată în metoda Stanislavsky, încât nu-și dăduse seama că se opriseră lângă o clădire ce părea desțelenită din Atena puțin înainte de moartea lui Platon. Intrarea era flancată de minunate coloane și împodobită cu lauri tunși. Ei drăcie!

— Păi eu unde ai zis că mă duc să mă coafez? clipi Alice nedumerită, regretând că uitase să-și ia ochelarii de soare. Se întrebă dacă nu cumva Tash avea și-o cremă împotriva mijitului ochilor prea mult în bătaia soarelui.

— Aici.

Tash împinse ușile Ateneului făcându-i loc lui Alice, după care o luă rapid după colț.

— Ah, și nu se mai spune „coafez”. I-am spus lui Randi ce să facă, așa că n-are rost să stai la discuții, strigă ea în urmă, îndreptându-se spre Melrose Avenue.

Alice cântări în sinea ei variantele. Să fugă, să ia taxiul înapoi spre Santa Monica, să-și ia valizele... nu, varianta asta căzu imediat. N-avea bani de taxi nici până la Versace, care era la capătul străzii. În plus, în ușă apăruse un Rudolf Valentino înalt care tot încerca să-i ia jacheta. Ce naiba aveau nenorociții ăștia de americani cu jacheta ei? Luă decizia – ori o spăla și-o coafa, ori nimic. Era părul ei și ea hotăra ce să facă cu el, ei drăcie. Redevino stăpână pe părul tău, Alice, își spuse.

Capul ei era plin de staniol. Pe Randi abia dacă o zărea prin găurile din coiful metalic, însă o auzea.

— Deci fragil, când uscat, când gras? îi adresă Randi trăgănat cea de-a douăzecea întrebare în

timp ce-i răsucea buclele blonde pe unghiile imens de lungi și perforate.

— Nu e cazul meu, mormăi Alice, din ce în ce mai amestecată de mirosul decolorantului.

Văzuse ea odată la *Watchdog* o femeie care rămăsese cheală după o banală decolorare. Se uită neliniștită în jur la celelalte cliente, încercând să evalueze riscul, însă toate aveau atâta staniol în păr, c-ar fi putut ambala cu el prânzurile duminicale dintr-o lună întreagă.

— ...niciodată, câteodată sau de cele mai multe ori? continuă Randi, citind cu atenție chestionarul pentru îngrijirea clientului și bifând căsuțele cu precizia unei persoane foarte experimentate în chestionarele gen *Cât de profundă e dragostea ta?* sau *E capabil să-și părăsească soția pentru tine?* din revistele pentru femei.

— De cele mai multe ori, răspunse Alice cu convingere.

Chestia asta începea să semene cu testul la oftalmolog unde te tot întreabă care cercuri sunt mai luminoase, cele verzi sau cele roșii. După un timp, te sature și începi să minți. După care îți petreci următoarele două ceasuri frământându-te dacă nu cumva ți s-a dat o rețetă greșită. Fir-ar să fie! Mai bine să fii atentă, că altfel s-ar putea să sfârșesc făcând conversație cu Anne Robinson¹.

— Iartă-mă, Randi, repet-o, te rog, pe ultima. Cineva a pornit föhnul și n-am auzit.

Grozavă observație, Alice. Zi mai bine o sută cincizeci de uscătoare de păr. Țsta nu era un coafor oarecare. Nu, dom'le. Aici era centrul absolut al

¹ Personalitate în mass-media din Marea Britanie, una dintre prezentatoarele emisiunii *Watchdog*.

vanității. Patru etaje dedicate în totalitate femeii hollywoodiene. La ieșire, păr sculptat și sprâncene perfect conturate. Ca în *Charlie și fabrica de ciocolată*, minus bucuria ciocolatei. Peste tot numai Oompa Lumpa și scări care te conduc spre bizare instrumente de tortură – dintre care unul avea să fie mânuit cu dexteritate sub nasul lui Alice două ore mai târziu în salonul de manichiură.

— E pentru tăiat pielițele, draga mea. Nu fi așa speriată.

Andi o privea cu curiozitate. Aoleu, o fi din cauza părului? Îi venea să țipe. Te pomenești că-mi cade. Încercă să prindă frânturi de imagine reflectate în apa din bazinul de pedichiură. Fusesse mutată atât de rapid între scaunul de vopsit și bazinul de spălat, încât nu reușise nici măcar să zărească rezultatul muncii lui Randi, ci doar o siluetă cu o claie de păr care trecea prin dreptul oglinzii. De ce naiba se holba Andi așa la ea?

— Știi că ai ochi foarte frumoși?

Îi luă bărbia între mâini așa cum doar un homosexual putea s-o facă fără să riște o palmă peste ochi. Alice zâmbi. Îi plăcea această atitudine caldă, deschisă a americanilor.

— Și-acum dacă mă lași să-ți pensez sprâncenele, te fac păpușă cât ai clipi.

Alice se înfurie din nou.

— Dacă voiam s-arăt ca o zevzeacă tembelă de la Hollywood spuneam, nu? De Brooke Shields n-ai auzit?

Regretă pe loc că-și pierduse cumpătul, însă Andi rămase impasibil.

— Brooke? Chiar ieri i-am scos bățaturile.

Alice izbucni în râs. Să nu-ți vină să crezi. Și totuși, ca locuitor al capitalei frumuseții artificiale

aveai și avantaje, își spuse Alice în vreme ce Andi se ocupa de pielițele ei, iar peroxidul din cap înlătura categoric pericolul unui blond spălăcit.

Când se întâlniră la cafenea, Tash se prefăcu că n-o recunoaște pe noua Alice, iar Alice se prefăcu că nu este interesată de chipul reflectat în geamul tablourilor de pe peretele de lângă ele.

— Dumnezeu, domnișoară Lewis, dar sunteți cu adevărat frumoasă! tot repeta Tash în vreme ce-și sorbea cafeaua.

Alice își vedea chipul în reproducerea unui tablou de Mondrian – coafura ei rivaliza cu dimensiunile unei mici țări europene, iar sprâncenele îi fuseseră reduse de la dimensiunea unor omizi îngrășate cu varză la cea a unor tenii anorexice. Era o îmbunătățire? În privința culorii nu era sigură, întrucât diferea în funcție de porțiunea de Mondrian în care se reflecta, însă bucla pe care o zărea cu coada ochiului stâng avea o culoare plăcută, asemănătoare ciocolatei cu lapte Cadburys.

— Nu ne mai rămâne decât să punem pe tine niște haine decente, ca să poți ținti mult mai sus decât la directorul secției de asistență PC-uri.

Alice îi aruncă o privire amenințătoare.

— O.K., știu că nu ești încă pregătită pentru o nouă relație, iubito, dar cel mai bun lucru e să-ți revii cât mai repede. Zău.

Tash duse la inimă în semn de jurământ degețele de curând lăcuite cu oă verde și-i făcu cu ochiul.

— Ia-mă ușor, profesore Higgins, zise Alice, mai curând încântată de atenția cu care era înconjurată și arzând de nerăbdare să dea buzna la Bloomingdales

sau oricare o fi fost magazinul de unde urmau să cumpere haine.

— Gap? exclamă ea ca o adolescentă căreia părinții voiau să-i ia pantofi de la Clarks.

— Pentru cineva care pretinde că nu dă doi bani pe aspectul exterior faci cam multe mofturi.

— Cine-a zis că nu dau doi bani? zise Alice strecurându-se cu dificultate printre articolele de îmbrăcăminte.

Tash se uită cu subînțeleas la hainele de pe ea.

— Absolut întâmplător tocmai mi-am cheltuit salariul pe prima lună ca să-mi vopsesc părul într-o nuanță pe care aș fi obținut-o și dacă mai aveam puțină răbdare și stăteam o săptămână la soare. Așa că n-am de gând să mă zgârcesc la haine.

Alice își dădea foarte bine seama cât de impertinent suna ceea ce spunea. O singură oră petrecută în zona codului poștal 90210 fusese de-ajuns. Lăsă capul în piept și începu să caute printre rochiile cu corsaj și fără spate, însă privirea dojenitoare a lui Tash era pătrunzătoare.

— Eh, până la urmă s-ar putea să ai totuși stofă de *Valley girl*, zise Tash zâmbind amuzată. Hai acum să facem niște cumpărături ca lumea, am vrut doar să te testez să văd cât loc de mai bine e sub acest aspect neîngrijit.

Alice aruncă jacheta în direcția lui Tash, care se ascunse după niște rochii negre cu guler.

— În plus, am darul de-a ridica moralul oamenilor. Ajunge că ești englezoaică. De când cu *Patru nunți*, a fi englez a devenit sinonim cu plicticos în acest oraș. Era o vreme când toată lumea le căuta compania, acum e o chestie *passé*. Trebuie să dregi imaginea, să fii o englezoaică bine îmbrăcată.

Plecară de la Gap și se îndreptară spre Ralph Lauren. Alice cumpără o curea atât de frumoasă, încât avu certitudinea că avea să-i schimbe viața, conform credinței că orice nouă achiziție poartă în ea promisiunea unei schimbări semnificative în bine. Abia aștepta să plece în concediu la Londra să-și etaleze coafura și manichiura pe Balckfriars Road și să dea nas în nas, ca din întâmplare, cu Jamie și Javra.

Când ajunseră acasă încărcate cu sacoșe Barneys, care, adevărat, erau în majoritate ale lui Tash, fetele se prăbușiră pe canapea. Alice își scoase pe rând hainele cele noi din pungi.

— Tot nu sunt sigură de bejul ăsta, spuse ea pipăind pantalonii de mătase și puloverul de cașmir asortat.

Tash făcu o mică grimasă.

— Blond, iubito, nu bej.

— Tot aia. Ești sigură că n-arăt a terci? întrebă ea trăgându-și puloverul peste cap.

— Apropo. Mâine, gimnastică.

Alice se întrebă ce anume declanșase remarca lui Tash, ajungând la concluzia că trebuie să fi fost coapsele ei. Daa, nimic nu demonstra mai evident nesănătoasele obiceiuri culinare decât coapsele de neam prost ale lui Alice. Jamie le asemănase odată cu cârnații Cumberland, preferații lui.

Capitolul 8

La bordul Boeingului care-l ducea spre L.A., Patrick transpira și era agitat. Data viitoare o să meargă la clasa economică. Scaunele de la clasa întâi, tapițate cu imitație de piele bej și cu garnitură din

piele de oaie, îi aminteau de preșul din fața falsului șemineu unde fusese sedus, pe când avea doisprezece ani, de mama celui mai bun prieten. Amintirea acelui moment îl făcu să se sucească nervos în scaun. Se obișnuise așa – să fie sedus, adică, nu cu pielea de oaie. Și i se întâmpla cu o frecvență aproape predictibilă, nu c-ar fi fost vreun Adonis, dar avea o față care te împingea la așa ceva. Tunsoarea de ștregar și magnetismul ochilor lui verzi trezea în femei dorința de a avea grijă de el. Iar accentul irlandez nu făcea decât să-i sporească și mai mult farmecul.

Această siguranță pe care o avea de la o vârstă atât de fragedă făcuse din el un Casanova plin de optimism, nu plin de el. Se îndrăgostea aproape zilnic, iar dacă *Who's Who* l-ar fi întrebat cum îi plăcea să-și petreacă timpul liber, ar fi răspuns cu siguranță sărutând, în compania femeilor etc. Cariera în teatru îi accentuase latura romantică și, fiind cel mai tânăr și talentat regizor din Londra, toată ziua nu făcea decât să-i îndrume pe Hero și Leander sau pe Antoniu și Cleopatra în complicatele lor aventuri amoroase.

— Voi doi, nu s-ar putea ceva mai multă emoție? se lamenta el așezat undeva în zona cufundată în întuneric din primul rând.

Și, în fond, nu făcea tot drumul ăsta până la L.A. doar ca s-o vadă pe ea, nu? Voia de nu știu când să se ducă la L.A. Și nici nu-și făcuse vreodată probleme că traversează lumea pentru o femeie. Făcea parte din bucuria dragostei. Doar că Alice nu era de fapt genul lui, însă având în vedere că se gândise la ea practic tot timpul de când o văzuse prima dată la pub, de ce să nu profite să împuște doi iepuri dintr-un foc dacă tot avea să fie în L.A. Oricum, nu era deloc genul lui, lui îi plăceau blondele – făcând

abstracție de una sau două roșcate, care însă jucaseră niște roluri irezistibile, cum ar fi Ducesa de Malfi de o noblețe tragică sau Sfânta Ioana a lui Bernard Shaw, în cazul roșcatelor, se îndrăgostise de fapt de rolurile lor. Și nici nu încercase în mod deliberat să afle amănunte despre ea, nu? Își terminase berea Guinness și, când să plece, dăduse nas în nas cu o prietenă de-a ei, frumoasă și ea.

— E ziua cuiva? o întrebase pe Sophie care aștepta să i se servească un Tanqueray cu lime.

— Logodnă, spuse Sophie aruncându-i minunatul ei zâmbet de genu' „să fie oare un bărbat demn de interes despre care eu n-am aflat încă?” (Își propuse să-l caute în catalogul *Tatler*. *Cei mai dezirabili celibatari* când ajunge acasă). Nu ești din Londra, nu-i așa? întrebă Sophie sorbind din Tanqueray.

— Dublin, spuse Paddy uitându-se la Alice peste umărul ei. Ea e viitoarea mireasă?

— Alice? Nu, Doamne, nici vorbă. Ea pleacă. Trinny e cea care se mărită. A primit un inel super de la Theo Fennell.

Patrick o măsură pe Sophie din priviri – picioare foarte lungi, ochi verzi ca de sirenă, drăguță. Deci așa o chema – Alice. I se potrivea.

— Și unde pleacă Alice a noastră? întrebă el, gândindu-se că poate o conduce pe Sophie acasă.

— Oh, în America. La L.A., cred. Am auzit că Dublinul e frumos. Locuiești chiar acolo?

Își plimbă degetul pe buza paharului încercând să-l evalueze pe bărbatul de lângă ea. Frumos. Suficient de înalt, mai curând slab, însă nu într-atât încât să nu se poată remedia cu câteva cine consistente la Bluebird, părul puțin neglijent, dar știa ea un tip nemaipomenit în Notting Hill care făcea minuni cu părul bărbaților. Se și vedea mână în mână cu

el la cumpărături la Bulgari – Theo Fennell era minunat, dar oare va rezista în timp? Mai întâi Bulgari, apoi Catherine Walker pentru rochie. Probabil o nuntă simplă, de oraș, poate la St. Luke. Sau poate el o să aibă altă idee.

— Familia locuiește tot în Dublin? întrebă ea ca să se asigure că nu există impedimente în calea planului ei.

— Din când în când, replică el vag, continuând să privească peste umărul ei.

Doamne, irlandezii ăștia nu erau niciodată în stare să se concentreze.

Își aminti că se enervase destul de tare când îl văzuse apărând la serata ei direct de la studioul de repetiții al RSC¹ din Clapham, în blugi și cămașă, de parcă venise să zugrăvească. Își revenise însă imediat și-l scuzase în fața prietenilor ei, chicotind că așa e el, „spirit liber, de artist“. Conversația se îndreptase spre Alice, probabil, presupunea el, pentru că era singurul lor punct comun. În cele din urmă, Sophie îi spusese că putea să se ducă liniștit după Alice pentru că oricum ea era încă îndrăgostită de Simon B., iar maică-sa ar fi omorât-o cu mâna ei dacă auzea că vrea să se mărite cu un socialist. El habar n-avea ce vrea ea să zică cu dusul după Alice, întrucât Sophie era mult mai mult genul lui. Chiar rămaseră să bea împreună câteva pahare de șampanie neacidulată, după plecarea invitaților ei.

Când ajunse acasă în seara aceea, Paddy îl sună pe Jack, cel mai bun prieten al lui din L.A.

1 Royal Shakespeare Company.

— Jacko, nu mai ai camera aia liberă, nu?

— Aha, vasăzică Patrick Wilde s-a hotărât să-și vândă sufletul Hollywoodului? Întrebase Jack cu gura plină de somon afumat și ouă jumări, meniul zilnic pe care-l savura pe balconul său cu vedere spre plaja din Manhattan.

— Noo, am întâlnire c-un producător care vrea să finanțeze un film după *Pescărușul*.

— Deci ți-ai vândut sufletul. Credeam că nu vrei să faci filme.

— Și partea frumoasă e că vrea să filmeze doar piesa mea cu niște decoruri nemaipomenite. În fine, fata asta...

Șampania îl împinse să spună lucruri pe care, de fapt, nu le gândea.

— Ce surpriză. Lasă-mă să ghicesc. Unu optzeci. Oxigenată. Fostă RSC, actualmente joacă într-un *soap* de succes?

Jack cunoștea scenariul.

— Greșit. Greșit. Greșit. De fapt, probabil că nici n-o s-o văd pentru că locuiește în Santa Monica, iar tu în Manhattan, nu? Dar nu trebuie să fiu înapoi decât peste câteva săptămâni, așa că ce-ar fi să încingem orașul ăla?

— Nu ești cam bătrân pentru așa ceva, Pat? Îl întreabă Jack afectuos. În sensul că după *Playboy în Occident* ai alergat după o tipă din Sydney, vara trecută după antrenoarea de gimnastică din New York. Nu te-ai plictisit?

— Glumești. E minunat. Tu nu știi să apreciezi femeile, Jacko. Există o varietate infinită, fiecare are ceva extraordinar – felul cum te mângâie pe ceafă, felul cum își freacă piciorul de-al tău –, idiosincrazii, asta e adevărata bucurie. Dar asta e diferită. Nu-mi place absolut deloc. Și chiar dacă vin acolo, probabil că nici n-o să mă duc s-o văd.

— Siiiigur. Îți pregătesc patul.

Jack îl cunoscuse pe Patrick când jucase într-o piesă de-a lui în rolul lui Ariel în travesti într-un teatru prăpădit din Camden. Spectacolul fusese un dezastru, dar ei doi rămăseseră prieteni. Paddy îl găzduia câteodată pe Jack în apartamentul său surprinzător de elegant din Soho când avea audii la Londra. Jack mușcă din pâinea prăjită întrebându-se ce naiba se întâmpla. Paddy nu avea niciodată rețineri când vorbea despre femeile lui. Îți spunea direct pe care le dorea după care le și avea. Cum nu fusese niciodată respins pe bune, precauția nu făcea parte din repertoriul lui. Totul era de fapt foarte simplu. După care făcea sex *ad infinitum* până când apărea următoarea cucerire.

Paddy își întinse picioarele în spațiul dintre scaune. Bineînțeles că nu era prea bătrân. Muncea mult și juca mult. O să se distreze pe rupte împreună cu Jack la L.A. Desfăcu punga cu alune și își făcu socoteala că, dacă totul mergea conform planului, putea chiar să înghesuie o mică aventură și să fie înapoi la timp pentru castingul la *Fata neprihănită de pe strada Cheapside* care avea loc în mai puțin de-o lună. Oricum, toată povestea de dragoste, de la cap la coadă, nu dura niciodată așa de mult – florile, un prânz aparent inofensiv la un restaurant drăguț, urmat de-o siestă pasională și apoi vreo două săptămâni de pasiune înfocată, nu mai mult de-o lună. Iar Patrick era un om cât se poate de realist. Închise ochii și încercă să doarmă puțin. Ce bine ar fi dacă ar reuși să și-o scoată pe Alice din minte.

Capitolul 9

— Până și Dumnezeu s-a odihnit duminică, se plânse Alice trăgându-și pilota peste cap.

— Dumnezeu n-avea însă coapse fleșcăite. Patruzeci de minute pe zi la aparate și vei fi ca nouă, strigă Tash din baie cu gura plină de pastă de dinți. După aia te scot la o omletă.

— Și câte clipe de respiro sunt între acel moment și prânz, domnișoară?

— Nici nu vreau s-aud ce-ai zis, spuse Tash închi-zând lumina în baie și băgând capul în camera lui Alice. E pentru binele tău.

— Știu, sunt o vacă nerecunoscătoare, dar ce să fac dacă dintr-o scumpete de adolescentă fără pic de gust la îmbrăcăminte ai devenit peste noapte o zeiță a organizării și disciplinei. Nu reușesc să mă obișnuiesc.

Tash o bătu ușor cu palma pe Alice ascunsă sub pilotă, zâmbind cu toată gura.

— Nu mai e mult și-o să vezi cum o să te relaxezi fericită printre zeițele de pe Olimp. Noapte bună.

M-am relaxat destul, își zise Alice în sinea ei, adu-cându-și aminte de perioada de după ce o părăsise Jamie, când pur și simplu refuzase să se mai scoale din pat. Camera ei devenise o uriașă scrumieră, plină de ambalaje de iaurt integral și ouă de ciocolată. Nici draperiile nu le mai trăsese din dimineța ple-cării lui. Dacă n-ar fi fost oferta lui Simon cu casa din Bywater Street și câteva telefoane enervante din partea directorului băncii ca să-și plătească res-tanțele, probabil c-ar fi fost încă sub pături, în pantalonii de trening, jelindu-și trista soartă. Învârti

pe deget o şuviță din freza ei absolut nouă, multumită că relaxarea se terminase, dar încă nepregătită să se considere zeiță. Nu c-ar fi avut mari șanse chiar dacă se muta cu totul la sala de gimnastică și îi lua pe Andi și pe Randi să stea lângă ea douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Totuși, își zise ea apăsând butonul care pornea cascada din spatele ei, măcar pentru o noapte n-ar fi fost rău, să vadă dacă patul ăsta făcea într-adevăr toate paralele. Și, dacă n-ar fi fost lumina aia gălbejită de la lumânări care să-i amintească de ceea ce nu voia, respectiv părul lui Jamie, poate c-ar fi reușit să și adoarmă fără să dea apă la șoareci măcar de data asta.

Se spune că, dacă te duci la sală în colanți negri și tricoul Joshua Tree Tour pe care l-ai câștigat la liceu, poți să treci neobservat. Nici pomeneală. Din contră, te observă de o mie de ori mai mult, cum avu Alice ocazia să constate. Tocmai căzuse de pe stepper, iar supertipa din spatele ei țâțâia zgomotos pentru că fundul lui Alice o împiedica să se vadă în oglindă.

— Umilințele de rigoare, mormăi ea îndreptându-se spre banda de alergat, să mai ardă câteva calorii.

Cel puțin cu mersul nu dădea greș. Se urcă pe ea și încercă să facă uz de cunoștințele ei elementare de computer ca să programeze aparatul. „Unde naiba era libidinosul ăla de asistent PC când aveai nevoie de el?” Banda aparatului începu să se miște. „Mda. Slavă Domnului, sunt încă în picioare.” Aparatul începu să piuie vrând să știe ce puls are.

— De unde dracu' să știu? se răsti ea la el.

— Apucă senzorii, draga mea, și-o să-ți spună chiar el, zbieră să-l acopere pe Bryan Adams o

ghionoaie deshidratată de la banda de alergat de lângă ea.

Cu ochii la brațele fleșcăite ale femeii, Alice fu cât pe-acți să cadă.

— Uite-aici, spuse femeia bătând cu palma cele două mânere argintii și aruncându-i un zâmbet care-i dezvălui lui Alice cea mai perfectă dantură din câte văzuse vreodată, cu excepția reclamelor la pasta de dinți Pearl Drops.

Straniu. Ai fi zis că e un personaj din serialul *Dosarele X*.

— Mersi. Apucă strâns barele, însă aparatul nu vru nici măcar să confirme că Alice avea inimă. Asta puteam să-i spun și eu, mârâi ea, grație *lui*.

— Gata pentru greutate? întrebă Tash ȝopăind plină de energie în spatele ei ca un labrador în călduri.

Coapsele și mare parte din stomac îi erau dezgolate. Și pieptul, pe deasupra. Nu era însă singura care își ajustase darurile cu care o dotase natura. Oriunde întorcea ochii, Alice vedea roadele muncii celor mai buni chirurghi plasticieni de la Hollywood. Jamie ar fi absolut încântat, își zise în sinea ei, observând descumpănită că, prin comparație, tricoul ei era practic concav.

Când coborî scara de la sala de fitness, Alice apucă strâns balustrada să nu care cumva să cadă, așa de tare îi tremurau picioarele. Știa ea că cele două minute la aparatul pentru tonifierea coapselor erau mult prea mult pentru ea, dar Saffron parcă nici n-o auzise. Saffron era antrenarea ei personală, o tânără australiană ce-o anunțase bucuroasă că arsese aproape paisprezece calorii în timpul exercițiului la banda de alergat, exercițiu care, lui Alice cel puțin, i se păruse că durase cam o lună. Își mușcase buzele ca să reziste tentației de a-i da un brânci

micuței Saffron drept în brațele unui halterofil umflat de steroizi.

— Nu-ți face probleme cu astea, ciripise încântătoarea australiancă împungând cu degetul gălmele de pe coapsele lui Alice. Bea multă apă și-ai să vezi cum dispare celulita, ca prin minune.

Adică n-o să se mai vadă din avion, își spuse Alice, socotind în minte cantitatea uriașă de apă pe care ar trebui s-o bea ca să scape de coaja de portocale de pe coapse.

— Ești englezoaică, nu? o întrebă Saffron zâmbindu-i în vreme ce-și aranja coada de cal.

Alice dădu din cap.

— Mama e din Țara Galilor, îi spuse Saffron adânc mișcată, și de data asta Alice îi zâmbi de-adevăratelea.

Ea măcar nu încerca să-i smulgă jacheta de pe ea sau s-o facă să-și ceară drepturile de femeie. Ca membre ale Commonwealth-ului, era și cazul să se susțină reciproc. Saffron era evident de aceeași părere.

— N-ai iubit, nu-i așa? o întrebă Saffron știind deja răspunsul.

— Ăă, nu în clipa de față, răspunse Alice defensiv. Mi-am... luat un moment de respiro.

Saffron evident n-o crezu și, cu femeii ca ea oriunde întorceai privirea, nici nu prea erau șanse ca Alice să-și găsească un iubit în orașul ăla. Saffron îi strecură în mână lui Alice cartea ei de vizită.

— Oricând vrei să lucrezi coapsele alea, sună-mă.

Apoi o zbughi ca o săgeată spre următoarea oră de aerobică, lăsând-o pe Alice să se întrebe dacă tocmai fusese insultată sau agățată de-o femeie.

— Nu trebuie decât s-o coși în interiorul chiloților și s-o treci peste graniță.

Atunci crezuse că cea mai bună soluție ca să scape de gangsterii sud-americiani care îl urmăreau pe Gibbo, cel mai bun prieten al lui, era să le facă pe plac. Să facă ce-i spuneau ei. Donatello și oamenii lui erau scunzi și negricioși, dar duri precum nukul brazilian – tot ce trebuiau băieții să facă era să treacă peste graniță în Mexic câteva chestii, după care o să-i lase în pace. Acum însă treaba devenise cât se poate de neplăcută.

— Dacă vrei să zici că trebuie să mi-o bag în fund...

Numai gândul la așa ceva îl făcu pe Simon Beaumont să strângă din fese cu putere.

— Evident că nu, cum să-ți cer așa ceva tocmai ție. Tu ești britanic, practic de os regesc, ce mai. Pe tine nu te opresc sub nici o formă. Eu doar dacă zic „Bună ziua“, și mă arestează pentru contrabandă cu heroină.

Gibbo își îndepărtă buclele blonde de pe fruntea bronzată, uitându-se la Simon cu o privire rugătoare.

— Dacă nu trecem marfa în Mexic, mă omoară, asta e.

— Și dacă o trecem, după aia gata. *Finito*. Ești sigur, Gibbo?

Simon se răsuci în hamac și începu să deseneze cercuri pe nisip cu un bețigaș.

— Fiindcă n-aș vrea să mă chinui să rezolv treaba asta doar ca să mă pomenesc după aia că mă urmăresc nenorociții prin tot Mexicul.

— Nu. O ducem în Mexic, i-o dăm lui Donatello, după care mă sui în primul avion și mă întorc la Melbourne. Dracu' să le ia de drumuri. Bătrânu' are nevoie de-un partener în firma de contabilitate și eu sunt exact ce-i trebuie.

Gibbo se ridică și începu să se învârtă prin cameră. Pe umerii lați de surfer pasionat i se imprimaseră dungile hamacului.

— Fac chestia asta doar dacă juri că altfel te omoară. Dacă în bilet ziceau doar de tortură, suportă și tu, ca un bărbat.

Simon cercetă cu privirea orizontul de-o frumusețe uluitoare, regretând că îi oferise Nikonul său lui Donatello ca garanție pentru Gibbo. Dar în fond, poate că nici nu era nevoie să mai facă atâtea fotografii. Ultimele poze ca lumea le făcuse într-un club de striptease din Rio. Revista *The Sunday Times* o să-l înșface probabil imediat, dar el se săturase deja de America de Sud. Poate ar fi mai bine să plece în Asia după chestia asta. Localnicii de-acolo nu erau așa agresivi.

— Știu destulă spaniolă să înțeleg diferența dintre a scoate unghiile cuiva și a-l ucide cu sânge-rece, pricepi? spuse Gibbo evident înfricoșat.

Simon sorbi gânditor din bere.

— Bine. Accept. Da' dacă pune cineva mâna pe fundu' meu ești mort oricum.

Capitolul 10

— Și deci ce s-a întâmplat cu tipu' ăsta din Italia?

Alice înfipse lingurița în pepene, privind cu jind la clătitele cu bacon de pe masa de-alături.

— Eh, actori, impostori. Era personajul principal în filmul pe care l-am turnat la Milano. Am ajuns la concluzia că poate ar fi bine să facem un copil, așa că ne-am întors la casa lui din Toscana.

După câteva săptămâni de jucat rolul nevastei și uscat roșii m-am plictisit, am început să aruncăm unul în altul cu vase de ceramică din Umbria, după care am plecat.

— Ți-e dor de el ? întrebă Alice, căreia îi era în acea clipă mai dor de Jamie decât ar fi fost dispusă vreodată să recunoască.

Era ceva cu diminețile de duminică. Stăteai în pat până la prânz, mergeai la pub, beai câteva Bloody Mary, mâncai o friptură. Nemaipomenit !

— Dacă mi-e dor ? Nici gând. Mă bate gândul să am o mică aventură cu D.I.-ul de la filmul pe care-l torn aici.

— D.I.-ul ? făcu Alice.

— Directorul de imagine. Sunt mult mai creativi decât actorii și au un fel de a-și arunca aparatul pe umăr ... (Făcu o pauză lingând gânditoare lingurița de cafea.) Parc-ai vrea să fii tu ...

Tash se și vedea săltată pe umerii bronzăți ai vreunui fotograf.

Alice se întoarse cu gândul la diminețile de duminică din Fulham Road, dându-și seama ce casnic și modest era visul ei în comparație cu fantezia înflăcărată a lui Tash.

— Ai vrut vreodată să ai copii cu Jamie ?

Tash îi întrerupse firul imaginației vârându-i o zmeură în gură.

— Păi nu, nu tocmai, nu eram încă pregătiți pentru copii.

De ce suna oare atât de groaznic ?

Avea senzația că e una dintre femeile alea care alocă cincisprezece minute de două ori pe săptămână ca să facă dragoste – fără pasiune, fără *joie de vivre*. Ea îi spăla lui Jamie echipamentul de rugby, iar el o ciufulea puțin înainte de-a ieși pe ușă să se ducă la pub. „*Pe mai târziu, păpușică*. Ah, cămașa

roz, te superi dacă te rog s-o calci un pic, nu de alta, dar mă întâlnesc mâine c-un client și-mi trebuie.“

Chestia de-un patetism tragic era că „păpușica“ nici nu se supăra. I-o împăturea frumos. Freca și gulerele cu Vanish ca să iasă petele alea de sos de zmeură (oare chiar înghițea chestia asta? se întrebă ea nevenindu-i să creadă).

— Voiam o droaie. Încă mai vreau, dar caut furnizorul adecvat de gene. Că una e să te căptușești c-un soț neputincios de care poți oricând să divorțezi, și alta e să ai un copil cu el și să te pomenești că îi moștenește neputințele. Trebuie să fii foarte atentă.

Alice se întrebă cum ar fi arătat copilul lui Jamie. Probabil tuns scurt și cu predilecție pentru fuste mini, având în vedere că persoana cel mai probabil să-i dea naștere nu era evident ea.

Tash îi citi gândurile.

— Direcția e înainte și în sus, Ali Baba. Nici nu știi ce repede o să-l găsesc eu pe bărbatul visurilor tale.

Alice înghiți în sec. Se gândi să-i reamintească lui Tash că nici o femeie zdravănă la cap nu s-ar culca cu vreun bărbat din L.A., dar își dădu seama c-ar fi fost o nerecunoscătoare.

— Nu bărbații îmi lipsesc mie acum. De ce oare o fi toată lumea obsedată de viața mea sentimentală? (Era nervoasă.) Dacă ai un bărbat lângă tine devii brusc mai bună? întrebă ea iritată.

— Evident că nu. Sigur că nu. Doar că... Tash se opri să muște dintr-o felie de papaya. Sunt sigură că, dacă ai avea parte de-o viață sexuală satisfăcătoare, n-ai mai plânge atâta.

— N-ai putut să dormi din cauza mea azi-noapte? întrebă Alice, cuprinsă brusc de sentimentul vinovăției.

— Doar vreo două ore, după care am luat un pumn de Melatonin și-am dormit ca un prunc.

— Îmi pare rău, Tash, o să încerc să mă abțin.

— Ba mai bine descarcă-te. E un curs de sex tantric care începe peste vreo săptămână la Manhattan Beach. Dacă până atunci nu rezolvăm problema, te înscriu. Ca să-ți trezească din nou hormonii la viață.

— Și de ce-ai tu impresia că am nevoie de lecții de sex? Întrebă Alice nevenindu-i să creadă.

— Păi, iubito, în primul rând dacă l-ai face așa cum trebuie nu te-ai mai sătura. Da' nu-i nici o problemă, că doar ești englezoaică. Nimeni nu se așteaptă să fii altfel, dar ce surpriză plăcută pentru bărbatul care se suie în patul tău și, deși se aștepta să dea peste niște budigăi reci ca gheața, descoperă paradisul.

Tash zâmbi cu superioritate.

Fir-ar al naibii să fie de americani, își zise Alice în sinea ei. Bădărani, necizelați, grosolani. Își închi- puie că lumea se învâрте în jurul organelor geni- tale. De prea multe filme deocheate.

— Țin să te informez că englezii nu sunt nici pe departe niște puritani. Întâmplător suntem chiar renumiți pentru perversiunile noastre sexuale. N-ai auzit de Partidul Conservator? Întrebă Alice din- tr-o răsufare.

Un bărbat de la o masă învecinată îi făcu cu ochiul și se linse pe buze. Bleah! Îi aruncă o privire disprețuitoare și se scutură toată.

— Așa, Alice, grozav, spune ce gândești, nu mai ține nimic în tine. În California totul e posibil.

— Vreau doar să se consemneze că am spus că nu am nimic împotriva activității sexuale. Însă numai dacă bărbatul e frumos...

— Oh, Doamne, doar nu vrei să-mi spui că trebuie să te și îndrăgostești de el?

Tash izbucni în râs cu capul pe spate și scoțând la iveală două rânduri de dinți îmbrăcați impecabil.

— Nu. De altfel sunt deschisă pentru oferte. Da. Sunt. Dacă găsesc un bărbat potrivit, voi fi mai mult decât fericită să mă las pradă pasiunii. Promit solemn, zise Alice hotărâtă, fără să creadă nici o iotă din ce spunea, considerând însă atitudinea ei ca pe-un fel de contribuție personală la bunul mers al societății.

O datorie față de națiune. Că nu putea face de râs reputația conaționalilor ei. „Strigați: « Dumnezeu fie alături de Henric, Anglia și Sf. Gheorghe! »”¹

Alice își așază frumos hainele cele noi pe scaunul din colțul camerei pentru prima ei zi de lucru, retrăind aceeași senzație de pe vremea când era elevă și se pregătea de începerea noului an școlar. Nu mai lipseau decât penarul și-o pereche de pantofi nescâlțiați, cu cataramă rigide, pentru ca tabloul să fie complet. Ce importanță avea că după doar vreo două zile capetele creioanelor erau deja roase, iar caietul de teme era plin cu nume de staruri pop, intenția conta. Și tăblița de scris care strălucea de curățenie. O să-și dea silința ca totul să meargă perfect la noul ei serviciu, ca viața ei să-și reia în sfârșit cursul normal. O să le arate ea lui Jamie și lui Helen că, deși se combinaseră chiar sub nasul ei, de învins nu învinseseră încă.

1 Citat din piesa *Henric al V-lea* de William Shakespeare.

Capitolul 11

Paddy stătea la o terasă de pe plaja din Santa Monica sorbind un *cafe latte* și întrebându-se când să stabilească întâlnirea. Nici nu știa sigur dacă tipul e în oraș. Ce altceva să facă? Poate cu fata aia? Își zise el manipulându-și cu măiestrie propriile gânduri. Știa că Alice stă cu Tash care era asistent principal la filmul *Lovitură de bici*.

Paddy se interesase printre prietenii lui din industria filmului – și avea mulți, dacă te gândeai că mai mereu îl suna câte unul să-l roage să regizeze următorul film cu Stallone: „Hei, Patrick, e Tolstoi, ce mai, îi zice *Răzbunarea îmi aparține și-o să vi-o plătesc*. Îți dăm și mașină. Și-o cotă pentru promovare, Fisher Price o să facă niște *action figures* bestiale, *Răzbunare perfidă*, cu grenade detașabile, o să-ți placă la nebunie“. Dar el refuza invariabil. Nu-l pasionau camerele de filmat, nu le înțelegea. Îl plăteau suficient la Londra, nici nu-și imagina ce-ar fi putut face cu mai mulți bani.

Important este că-i spusese unde se desfășurau filmările la *Lovitură de bici*, așa că tot ce-avea de făcut era să-și facă apariția a doua zi la studio și s-o urmărească pe Tash până acasă, ajungând astfel la Alice precum Hansel și Gretel din poveste. Și chiar dacă nu-i plăcea de ea, părea totuși a fi genul de fată cu care să te distrezi dacă o invitai la un pahar de ceva – ca amică. Și dacă tot se găseau în același loc, de ce nu? Oricum n-avea nimic mai bun de făcut. Nici Colombo n-ar fi brodit-o mai bine. Paddy era expert în urmărirea și vrăjitul femeilor. Nu ca un prădător, ci, așa cum îi plăcea să se

considera, ca un fel de cavaler medieval care trebuie neapărat s-o aibă pe posesoarea mânușii de dantelă găsite de el. Ca o chemare tainică de-a porni în căutarea Sfântului Graal.

Soarele se pregătea să apună și, pe când își aprindea țigara, observă o tânără drăguță la masa alăturată. Santa Monica era plină până la refuz de tineri neo-hippy dintre care unii chiar foarte drăguți, copiii inițialilor Flower Power. Asta realizase de fapt Woodstockul, o anumită libertate a trupului și a spiritului, își zise el făcându-i alene cu ochiul fetei al cărei șort de dril abia dacă-i acoperea fundul perfect, ca o piersică de California.

Tash o lăsa în parcare și-i făcu pa cu mâna, după care Alice o porni, cu inima în gât, spre biroul de recepție al Star PR. Holul de la intrare era un imens spațiu deschis în care orice mișcare era reprodusă de douăzeci și patru de ori pe ecranele de pe perete. Alice parcă era un castron cu cremă ambulant în noul ei costum din cașmir. N-aveai nici unde să fugi, nici unde să te ascunzi. Ceilalți pereți erau ascunși privirii de un adevărat planetariu de fotografii cu celebrități, așa încât denumirea *Privitor în stele*¹ a crinilor din vaza de pe biroul de la recepție nu fusese nicicând mai potrivită. Însă, în ciuda faptului că nici o furnică n-ar fi putut trece neobservată prin ușile batante, Alice întâmpină ceva greutate până când să se facă remarcată de recepționistă. Trebui să aștepte cincisprezece minute bune până când blonda să termine de povestit la telefon

1 *Stargazer* este un crin hibrid oriental creat în 1978, numit așa pentru că floarea sa este orientată în sus.

despre proba ei ca figurantă pentru *Beverly Hills* 90210.

— Corpuri cum n-ai mai văzut, bombăni ea întinzând brațele ca să-și cerceteze unghiile de un albastru glacial. Cu ce vă pot fi de folos? întrebă într-un sfârșit.

Deși vocea îi era zglobie, privirea rece precum lacul de unghii o trăda.

— Bună. E bine să începi cu dreptul. Mă numesc Alice Lewis și de astăzi lucrez aici.

Privirea recepționistei nu trăda nici o expresie.

— Oh. Nu cred.

Buzele umflate cu collagen se strânseseră precum gura unei pungi.

— Sunteți sigură? întrebă Alice gândindu-se că poate a greșit ea.

— Da. Pentru că, dacă ați fi început astăzi să lucrați aici, aș fi știut.

Vorbea de parcă dădea probă pentru rolul Reginei din Saba.

— La departamentul de publicitate, dacă nu mă-nșel, spuse Alice.

— Toată compania se ocupă de publicitate. Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

După care începu să-și maseze tâmpilele făcând total abstracție de Alice.

Din fericire, chiar în acel moment Alice o văzu intrând pe ușă pe una dintre cele care participaseră la interviul ei.

— Ăă, mă scuzați. Sunt Alice Lewis. Ne-am cunoscut la interviu. Am venit să încep lucrul, dar nu știu unde anume trebuie să merg.

Femeia îi aruncă un zâmbet profesional, după care se întoarse spre recepționista care devenise ca prin minune capabilă și atentă.

— Kelly? o interogă ea din vârful buzelor.

— Tocmai verificam notele de la diverse departamente să văd unde trebuie să meargă domnișoara Lewis.

Zâmbi forțat spre Alice, absolut convinsă că aceasta nu va îndrăzni s-o contrazică.

Domnișoara Beachbunny se transformase în domnișoara Moneypenny. Alice își zise în sinea ei că nu va trece multă vreme până când Kelly să primească un rol de Oscar într-un film adevărat.

— În regulă. Vă las în grija lui Kelly, domnișoară Lewis.

Femeia, cu o servietă italienească scumpă, din piele, se îndreptă rapid spre lifturi, lăsând-o pe Kelly să rezolve problema.

Trei secunde mai târziu îi spuse:

— Luați liftul până la etajul șapte unde vă așteaptă Lysette.

Lui Alice nu-i scăpă imensul dispreț din tonul lui Kelly. Grozav, Alice, te-ai pus bine cu recepționera din prima zi ca să-ți „filtreze” toate telefoanele personale pe care le vei primi cât o să lucrezi aici. Alice era optimistă când și-o închipuia pe Kelly confundându-l în mod deliberat pe Simon cu Kevin sau întrebându-l pe Nathan dacă se simțise bine cu Alice la operă când știa foarte bine că Alice fusese cu Paul la o plimbare cu rolele. Hmm. Alungă însă toate aceste gânduri în clipa în care ușile liftului se deschiseră la etajul șapte.

— Lysette Jackson. Alice, nu?

O brunetă cu părul lins și tunsă à la Louise Brooks¹ îi întinse mâna în clipa în care Alice ieși din lift într-un birou mare, cu vedere spectaculoasă spre dealul care poartă inscripția Hollywood.

¹ Actriță americană din filmele mute, 1906-1985.

— O să stai la biroul de lângă mine. Vino.

Îi zâmbi apoi o conduse la birou, trecând pe lângă diverse persoane care păreau conectate ermetic la telefoanele lor. Pe pereți erau colaje de fotografii lucioase ale diverșilor clienți. Pe unii Alice îi cunoștea din serile petrecute la cinematograful King's Road, pe alții trebuia să facă un efort să și-i amintească. Starlete cunoscute alături de eroi din serialele cu polițiști de la începutul anilor '80, pe care acum le mai puteai vedea doar pe cablu. Alice își dădu imediat seama ce categorie de celebrități va trebui să promoveze.

— Aici. Lysette se așează pe un birou făcându-i semn lui Alice să stea pe scaunul ergonomic rotativ din fața acestuia. Tu stai aici, eu acolo. O s-o chem pe Jennifer să-ți explice ce-ai de făcut. Dacă vrei cartofi prăjiți cu aripioare de pui la prânz eu merg la Koo-koo-roo. Ești bine-venită dacă vrei să vii.

Alice n-ar fi fost mai fericită nici dacă ar fi fost invitată la piscină de Tommy Kelly, tipul din poză care o privea de pe peretele de lângă fișetul ei. Adică era și el un client al Star PR? O să-l cunoască? Își netezi fusta la gândul unei asemenea eventualități. Tommy Kelly, rebelul de la Hollywood pe care toate femeile ar fi vrut să-l domesticească. Ce-ar zice Jamie dac-ar ști?

— Cu mare plăcere, mersi.

Radia de fericire pe scaunul ei rotativ, nevenindu-i să creadă că avea propriul ei dulap cu rafturi și propriul capsator. Simțea deja cum adevărata profesionistă de sub puloverul bej de cașmir începea să-și manifeste prezența. Da, va fi cu siguranță fericită în această nouă postură, chiar dacă încă nu știa foarte bine ce anume trebuia să facă cel care se ocupa de promovarea starurilor.

— Iar Jennifer este bărbatul absolut.

Lysette își linse degetele de maioneza Koo-koo-roo și sorbi cu zgomot ultimele resturi de Cola. Alice ridică surprinsă ochii din farfuria ei de pui fript cajun. Răsuflase ușurată că noile ei colege de birou n-o chemaseră cu ele la un prânz din cereale integrale. Tash își pusese în gând s-o omoare prin inaniție, așa că trebuia să-și ia de undeva kaloriile.

— În ce sens? întrebă ea, deloc convinsă că dorește să afle răspunsul.

— Păi, nu într-un sens rău, doar că nu e ca toate fetele.

După care, aplecându-se spre ea ca și când ar fi vrut să-i împărtășească niște informații strict secrete obținute direct de la Pentagon, spuse:

— De trei ani nimeni nu i-a mai văzut picioarele.

Lysette, în schimb, avea picioare, nu glumă. Lungi și încrucișate, de care se tot împiedicau chelnerii. Și mai avea acel accent de sudistă capabil să vrăjească și șarpele din coș.

— Recepționera n-a fost prea prietenoasă, îndrăzni Alice să-i ofere spre analiză lui Lysette remarca cea mai aproape de bârfă de care dispunea.

Lysette înclină din cap c-un aer de înțelepciune și se aplecă spre ea peste masa cu blat din melamină roșie:

— Asta fiindcă și-o trage cu Huey de la contabilitate, iar el e îndrăgostit de Tommy Kelly.

— Zău?

Alice se transformă pe loc într-o bârfitoare perfectă. De atâta vreme viața ei nu mai constituise subiect de bârfă, încât acum savura această conversație ca și cartofii prăjiți cu ketchup din farfurie.

— Pe cuvânt dacă-aș fi crezut. Și tu de când lucrezi acolo?

— Oo, secole. Abia aștept ca Star PR să-și deschidă biroul din Londra. Mă duc acolo să-mi caut soțul.

— Ești căsătorită? Întrebă Alice neînțelegând prea bine cum poate cineva să-și piardă soțul.

Ea pierdea mereu câte ceva, rujuri, umbrele, chiar și mințile din când în când, dar să-ți pierzi soțul...

— Nu. Dar soțul meu e la Londra. Am fost la o ghicitoare în Venice Beach. Nu era una din alea care înșiră vrute și nevrute, asta mi-a zis: „Oo, daa, firimiturile de prăjitură îmi spun foarte clar că...”

— Firimiturile de prăjitură? făcu Alice nedumerită.

— Da, ție-ți place prăjitura asta. Eu mâncasem una cu blat cu lămâie, dar presupun că mergea și una cu ciocolată sau altceva. Oricum, mi-a zis „Firimiturile îmi spun că sufletul tău pereche te-așteaptă în Anglia”. Îți vine să crezi? Lysette radia de fericire. Așa că aștept până la anul. Apoi plec acolo. Întotdeauna am avut convingerea că sunt destinată să trăiesc într-un castel. Și întotdeauna mi-am dorit un bărbat să-mi deschidă porțile. Așa că într-un fel e și normal ca sufletul meu pereche să fie în Anglia. Nu?

Se uită la Alice cu aerul oracolului din Delfi pe cale să ofere o povață de neprețuit.

— Ah, da.

Alice nu voia s-o dezamăgească din prima zi. Își mușcă limba și se abținu să menționeze de câte ori nu fusese ea dată la o parte de bărbații care voiau să i-o ia înainte la coadă la benzină.

— Așa c-am început deja să-mi cumpăr pulovere la reducerile din iarnă și urmăresc *My Fair Lady* ca să înțeleg limba.

Lysette se lăsă pe spate în scaunul ei din plastic portocaliu și își imaginează blazonul familiei soțului ei, ceva nobil oricum. Cu pereții castelului lor împodobiți cu portrete de familie, toți bărbați cu nasuri imense – Doamne, murea de nerăbdare, cu cât mai mari nasurile, cu atât mai bine.

Alice își petrecu după-amiaza fascinată de rolo-dexul ei. Avea acolo numărul telefonului de-acasă al tuturor persoanelor renumite de la Hollywood. Toate filmele pe care le văzuse, toate starurile pop la care visase și toți alcoolicii căzuți în uitare de această parte a Vegasului. Toți erau acolo, în frumoasa caligrafie turcoaz a predecesoarei ei. Se familiariză cu computerul, al cărui screensaver afișa în mod oarecum ciudat „Ce am eu în comun cu Burt Reynolds? Amândoi suntem niște actori infecți”.

Lysette se aplecă spre ea și-i șopti tărăgănat:

— Era amanta lui Tommy.

Dumnezeule, Tommy Kelly era deci client. Alice se întrebă dacă va ajunge și ea măcar s-aducă ceaiul la vreo întâlnire cu el. Își aduse aminte când la fostul ei serviciu venise într-o zi Richard Madely, iar ea îl întrebase dacă vrea unul sau două cuburi de zahăr. Toată dimineța nu mai fusese în stare să scrie un cuvânt. Dar Tommy Kelly. Trebuie să fie grozav, își spuse Alice. Văzuse toate filmele cu el de când devenise celebru pe când avea ea vreo paisprezece ani, iar el juca rolul unui gangster motociclist într-un film de Francis Ford Coppola. În următorii doi ani Alice cumpărase câte exemplare putea duce din revista *Just Seventeen* de fiecare dată când pe copertă apărea poza lui.

N-avea însă cum să lucreze cu Tommy Kelly. Până acum ea fusese fata de la copiator, nu cea care se ducea să ia prânzul cu superstarurile. Oricum,

ar fi fost mulțumită măcar s-ajungă să-i atingă tivul hainei, se gândi Alice încercând să schimbe screen-saverul cu vreun citat mai isteț din Oscar Wilde, de genul „Rezist la orice în afară de tentații“, fără însă să reușească.

Alice ajunsese acasă epuizată de efortul depus întreaga zi pentru a face impresia unei profesioniste, fie doar și parțial, încercând să nu ție de emoție când o văzuse intrând în birou pe una dintre figurantele din *Vecinii* sau să nu privească fix și în gol pe geam minute în șir cu gândul la masa de prânz. Stătuse cu ochii în ecranul computerului toată ziua, reușind chiar să nu-și scoată pantofii din picioare sub birou. Era într-adevăr pe cale de a deveni o profesionistă. Deschise frigiderul, dar nu găsi nimic altceva decât o bucățică mucegăită de ghimbir și ceva lapte. Perfect. Exact cum era normal pentru o femeie prea ocupată ca să mai meargă și la cumpărături, își spuse ea cu satisfacție răsfoind cartea de telefon în căutarea unei pizzerii care să facă livrări. Tash nu era acasă și, pentru că simțea nevoia să povestească cuiva despre prima ei zi de muncă, o sună pe Trinny, singura persoană pe care o cunoștea și pe care n-o deranja dacă o sculai din somn pentru o bârfă scurtă.

— Tommy Kelly. Stai puțin, ăsta e tipu' de la *Animale de companie premiate*?

— Trin, e posibil? E cel mai talentat, mai frumos și mai sexy, în afară ciocolată, dar mă rog, lasă. Tu ai probabil altele pe cap acum. Cum merg aranjamentele?

Alice mâzgăli la rezezeală „Tommy Kelly e al meu“ pe cartea de telefon.

— Ca dracu'. Peter Jones sau Conran Shop. Ce zici?

— Habar n-am despre ce vorbești, spuse Alice.

— Lista de nuntă, dragă. Peter Jones pentru că e mai practic, *naturellement*. Însă la Conran e un suport pentru umbrele pe care mor dacă nu-l am.

— Atunci cumpără-ți tu suportul de umbrele de la Conran și fă-ți lista de nuntă la Peter Jones. Și dacă vrei un respiro din stresul ăsta prenuptial, aici ești oricând bine-venită, îi sugeră Alice.

— Poate venim în luna de miere. Tim are un văr în Santa Barbara, iar Antigua e *passé*. Trebuie mereu să faci ceva nou, altfel Dempster nu va mai avea despre ce să scrie.

— Ar fi bestial. Oricum, acum te las c-o să mă coste o avere telefonul ăsta. Te mai sun eu, și-atunci aștept să-mi spui despre lista de invitați. Salutări lui Tim.

— În regulă. Și dacă vorbești cu Simon B. vrei tu să-i dai vestea? Mi-a lăsat un mesaj pe robot alaltăieri-seară să mă întrebe dacă mai sunt combinată cu avocatul ăla bun rău, fiindcă s-ar putea să aibă nevoie de el. Spune-i că-l pup. Oh, încă ceva – frunze aurii, sau argintii pe invitații? Crezi că auriul e de prost-gust?

Alice turnă din toate cele cincisprezece uleiuri esențiale ale lui Tash în cadă, după care fu cuprinsă de-o senzație foarte ciudată. Amestecul amețitor de tot felul de arome, de la arnică la rozmarin și ylang-ylang promiteau trezirea unei multitudini de senzații de la pasiune la relaxare, stimularea memoriei și ameliorarea durerilor de gât. Hmm. Poate că exagerase. Termină repede baia, după care se uită la un film și măncă partea din mijloc a unei pizze lăsând coaja deoparte, ceea ce pentru Jamie ar fi constituit un păcat de neiertat. Alice spera în sinea ei că aceleași restricții erau valabile acum și

pentru Japiță. La ora asta, având în vedere diferența de fus orar, dormeau probabil unul lângă altul în patul lui. Spera ca Tash să vină acasă de la serviciu repede, doar că probabil și ea avea program de întărire a părții interioare a coapselor, însă într-un mod mult mai interesant decât cu ajutorul aparatelor ăloră din sala de fitness. Eh, în fond unele dintre cele mai interesante persoane ale timpului nostru sunt celibatate, își făcu ea curaj, cum ar fi, ăă, de exemplu Kenneth Williams și... Maica Tereza.

Era deja miezul nopții, așa că Alice renunță s-o mai aștepte. Se duse în pat, lăsându-i un bilet s-o trezească de dimineață pentru că voia să se ducă la sală înainte de serviciu. Trecuse vreo oră de când adormise când auzi un zgomot ciudat în bucătărie. La început crezu că e vreo pisică din vecini care rămăsese captivă în grătarul de grădină, dar apoi își dădu seama că zgomotul semăna cu râsul reținut al lui Tash, care citise biletul lăsat de Alice – Alice cea leneșă – care voia să fie trezită la 6 ca să se ducă la fitness. Ce schimbare uluitoare!

Capitolul 12

Miercuri dimineață fetele se treziră târziu. La șapte fără zece, Tash bătă supărată la ușa lui Alice:

— Prea târziu pentru gimnastică. Plec în zece minute. Vrei fulgi de ovăz? strigă Tash din bucătărie unde încerca în același timp să citească *Variety* și să ingurgiteze un castronaș de terci din fulgi de ovăz.

Alice se târî afară din pat și se îmbracă cu aceleași haine din ziua precedentă. Se alesese praful de bunele ei intenții. Luă castronul de terci de ovăz și se duse după Tash care dădea cu șutul furioasă unor plicuri adunate pe preșul din fața ușii.

— Nenorocita asta de corespondență. Le-am spus să nu-mi mai trimită.

Împinse maculatura la o parte cu tocul pantofului și se urcă în mașină. Alice mai înghiți două linguri de terci proletar și decise să-și cumpere niște Lucky Charms la întoarcerea acasă ca să-și ridice moralul și să-și înceapă de-aici înainte zilele cu E-uri. Tocmai se pregătea să închidă ușa în urma ei când își aduse aminte de carta companiei pe care o luase acasă s-o studieze însă uitase complet de ea, așa că dădu fuga înapoi în cameră s-o ia.

— Grăbește-te, Alice, că întârziem, zbieră Tash, rulând motorul de parc-ar fi fost Damon Hill.

Era cât se poate de clar că ziua precedentă de filmări fusese groaznică și că era bosumflată pentru că operatorul sau ce naiba o fi fost el nu o invitase încă la cină.

— Vin! strigă Alice, țopăind spre ușă într-un picior pentru că celălalt îi crescuse se pare cu vreo două numere peste noapte căci nu mai intra în pantofii cei noi. Au!

Trânti ușa și dădu cu șutul aceleiași grămezi de maculatură din prag.

Însă, aplecându-se să-și bage piciorul cu bășici în pantof, constată că nu era maculatură, ci un buchet de flori legat cu șnur.

— Alice, zece secunde și plec.

Tash băgase în marșarier ca să iasă de pe alee.

— Stai că vin.

Alice înșfăcă buchetul și se grăbi țopăind spre mașină.

— De ce Dumnezeu aduci gunoiul în mașină? întrebă Tash derapând controlat ca să iasă în stradă.

Alice cercetă buchetul. Violete cu fețișoara galbenă cât gămălia de ac, iar sub șnur era o carte mică de vizită. O scoase și trase brusc aer în piept.

— Ce-i? întrebă Tash evitând la mustață un puști pe role.

Deschise geamul și strigă după el:

— Cretinule. Du-te și joacă-te la Venice Beach!

Alice rămase tăcută.

— Tash, sunt pentru mine.

— Ce? Tash viră scurt și-și miji ochii să vadă florile mai bine. Ce sunt?

— Flori.

— Bleah. Tash nu era de fel impresionată. De la cine?

— Nu spune. Scrie doar „Pentru Alice, cu dragoste“.

Alice se îmbujorase. Pentru o clipă crezuse că sunt de la mama ei. Păruse atât de copleșită de dorul de casă ultima dată când vorbise cu ea la telefon? Apoi își dăduse seama că mama ei nu i-ar fi trimis în vecii vecilor douăsprezece violete. Poate gladiole sau crizanteme, sau nimic.

— Eu le-aș arunca, să nu te molipsești de ceva de la ele.

În mod evident, Tash își lăsase inima la duș în dimineața aia. Alice le înveli într-un șervețel și le băgă în geantă.

— Ce drăgălașe sunt. De unde le ai? întrebă Lysette examinând misterios darul pe deasupra paravanului care despărțea biroul ei de cel al lui Alice.

— E cam ciudat pentru că nu cunosc pe nimeni aici. Și nimeni nu mă cunoaște.

Alice era nedumerită, dar în același timp flătă. Nici nu-și mai amintea când trăise ultimul mister romantic din viața ei. Poate felicitarea de Sfântul Valentin de la Killian Madden prin clasa a cincea. Dar chiar și aia fusese semnată. Misterul constase în motivul pentru care i-o trimisese, întrucât era cât se poate de clar că Sharon Dickinson era cea pe care voia s-o înghesuie în seara aia la discotecă.

— Zău dacă am vreo idee. (Alice le puse cu grijă în apă într-o ceașcă din plastic.) Însă îmi plac chiar foarte mult.

— Un lucru pot să-ți spun: nu sunt în nici un caz de la vreun tip din orașul ăsta.

Alice se uită la Lysette a cărei siluetă exasperant de suplă și de elegantă nu trăda în nici un fel înclinația ei spre mâncarea de la Koo-koo-roo.

— De ce?

— Pentru că singura legătură care poate exista între tipii din L.A. și florile frumoase cum sunt astea constă în faptul că depind de ele. Dacă trebuie să le trimită cuiva, secretarele sunt cele care comandă și plătesc cu cărțile lor de credit AMEX platinum. Admiratorul tău trebuie să fie ori falit, ori un romantic. Iar pe-aici nu sunt prea mulți din ăștia.

Lysette se băgă la loc după paravanul ei când o văzu pe Jennifer venind spre ele.

— Alice, vino, te rog, să-l cunoști pe unul dintre cei mai importanți clienți ai noștri. (Se aplecă și arătă cu degetul spre buchetul de violete.) Ar fi bine să le tratezi chimic ca să nu ne umplem de cine știe ce gânganii.

O spusese cu amabilitate, însă Alice avu senzația că devenise brusc monstrul biroului.

— Tommy e la mine în birou. Du-te și prezintă-te și vin și eu într-o clipă.

Tommy Kelly. Rosti numele rar și încercând pe cât o ținură puterile să se controleze însă ceea ce îi ieși pe gură fu „Tommy Kelly – cel mai celebru, cu iubite manechine celebre, pe coperta revistei *Vanity Fair* – nu sunt în stare“. Aruncă o privire înapoi spre Lysette care ridică degetele mari în sus în semn de succes. Doamne-Dumnezeule, o pată de la sosul thailandez de sâmbătă seara pe mâneca puloverului ei din cașmir. Dacă Tash n-ar fi fost așa de prost-dispusă, ar fi putut împrumuta de la ea ceva de la Ferragamo. Numai operatorul ăla era de vină, fi-ar el să fie. Deschise încet ușa biroului lui Jennifer. Prea încet. Întră atât de încet, încât el nici n-o observă. Și-acum ce să facă? Să tușească? Să iasă și să intre din nou ceva mai zgomotos? Stătea în ușa ca o admiratoare nehotărâtă, neștiind ce să facă.

Prea târziu pentru că el ridică privirea. Nu avea însă intenția să spună ceva, așa că:

— Bună. Sunt Alice Lewis, iar Jennifer a spus c-ar fi bine să ne cunoaștem.

Doamne, parcă era la o întâlnire pe neve. Se învârti puțin în loc neștiind ce să facă. Era însă evident că lui nu-i trecea nicidecum prin cap această variantă.

— Hmm.

Se uită la ea apoi se cufundă la loc în lectura scenariului.

Alice fu cât pe-aici să iasă în grabă rușinată din birou însă auzi în spatele ei pașii hotărâți ai lui Jennifer.

— Alice, parcă ți-am spus să te prezinți lui Tommy, zise ea închizând ușa.

Alice nu mai avea scăpare.

— M-am prezentat, spuse Alice căutând în zadar din priviri sprijin din partea lui Tommy, care fixa cu ochi goi pata de sos thailandez de pe mâneca ei.

Toxicoman nenorocit și trădător. Își aminti ultimul articol despre el pe care-l citise înainte de-a pleca din Londra. Și, oricum, chiar că era scund.

— Alice, m-am gândit să participi și tu la întâlnirea asta ca să discutăm împreună cea mai bună modalitate de-a recrea imaginea lui Tommy în Europa. Am impresia că această imagine a avut de suferit de pe urma ultimelor evenimente și trebuie să îndreptăm situația înainte de lansarea ultimului lui film luna viitoare.

După prânz, Alice abia fu în stare s-ajungă din nou la biroul ei. Dacă n-ar fi fost posterul cu Tommy care să-i îndrume pașii ca un far, ar fi rămas toată ziua la toaletă. Apucă zdravăn brațele scaunului rugându-se din suflet să nu înceapă să se învârtască. Stai locului, te implor. Nu scaunul se învârtea, ci capul ei. Sau gândurile din capul ei, mai bine zis. Întâlnirea mersese atât de bine, încât Jennifer considerase că e bine să continue și în timpul prânzului. În drum spre restaurant, Alice se străduise să înlăture de pe bluză urmele cinei din seara precedentă, regretând că nu se spălase pe cap după gimnastica de ieri-dimineață. Începuse s-o mănânce capul, iar părul parcă stătea băț într-un unghi de 180 de grade. Intraseră într-un restaurant sushi foarte trendy și plin ochi de staruri, încât Alice avu senzația c-a aterizat din întâmplare la ceremonia premiilor Oscar. I se dăduse să bea sake dintr-o cutie. Chestie destul de dificilă în general, dar dacă-ți mai tremură și mâna de emoție pentru că piciorul ți se freacă de pantoful celui mai tare actor din oraș, atunci treaba devine de-a dreptul imposibilă.

Alice stătea ca o stană de piatră. Tommy tăcea. Doar după câteva cutii de sake începu să i se dezlege limba și reuși să se convingă că Tommy Kelly era de fapt băcanul din Chelsea Green, putând astfel să rostească câteva cuvinte. Iar după ce dovedise și cea de-a patra cutie, nimeni n-o mai putuse opri. Îi lămurise în privința dedesubturilor tabloidelor britanice despre care ea nu știa nimic, însă cei doi îi fură extrem de recunoscători. Și, până să ajungă la *sashimi*, le dezvăluise încă multe alte amănunte în diverse privințe, inclusiv modul urât în care fusese părăsită de Jamie. De fapt, era sigură că făcuse treabă bună în timpul prânzului. La fel de bună ca Pamela Anderson la o petrecere de burlaci, motiv pentru care putea chiar să se felicite. Reuși să-și păstreze un aer profesional și informativ în ciuda faptului că se cherchelise considerabil. Abia când plecară de la restaurant, iar cineva îi ceru lui Tommy un autograf, își aduse aminte că tipul de lângă ea nu era de fapt băcanul din Chelsea Green și sări de șapte coți în sus când Tommy o pupă de la revedere.

Acum, în atmosfera arctică creată de aerul condiționat, încerca să-și revină și să-și citească e-mailurile, cuprinsă de un sentiment de jenă. Nici nu voia să se gândească la rușinea și regretele de mâine-dimineață. Chiar fusese în stare să-i spună lui Jennifer că la fosta ei slujbă lucrase numai cu celebrități? Și Tommy. Fusese mult mai drăguț decât se așteptase – atât de amabil și de politicos de la început până la sfârșit.

Apoi își aduse aminte și de ce – îi spusese că e prea bătrân să se comporte ca un adolescent dezlanțuit și că, orice ar fi crezut el, nu era nici o glorie să sfârșești bătrân și gras și bolnav de inimă, așa că era cazul să se adune și să fie recunoscător pentru ceea ce avea. În mod evident, genele de profesoară

ale lui Alice își spusese ră cuvântul – mama ei era profesoară de gimnastică, iar tatăl ei profesor de muzică, drept pentru care ea, conform zicalei *in vino veritas*, devenea din când în când autoritară și împărțea pedepse cu fluierul în gură. Din fericire, cuvintele ei îl atinseseră la coarda sensibilă pe impresionabilul Tommy, care, în loc s-o scuipe între ochi și să-i spună să se care, își turnase un pahar de apă minerală, declarând că ea va fi noul lui mentor. Capul însă tot o durea îngrozitor și jurase că nu mai pune în viața ei gura pe sake.

Ultimul lucru pe care și-l dorea după ce ajunsese acasă era să fie smulsă de pe canapea și obligată de gazda ei să se comporte ca o ființă civilizată. Tash însă o sună cu gândul clar de-a face exact acest lucru.

— Iubito, mă simt atât de vinovată, am fost așa de morocănoasă azi-dimineață. Te duc la o petrecere groaznic de minunată ca să mă ierți.

Alice vru să spună că petrecerea groaznic de minunată se bătea cap în cap cu prânzul ei groaznic de minunat și cu cantitatea de-a dreptul dezgustătoare de sake pe care o ingurgitase, dar legătura se întrerupsese. Pfuuu! Se ghemui pe canapea în așteptarea vârtejului numit Tash pe cale să sosească.

— Mai știi ce-ai zis despre sex și chestii de-astea? deschise Tash discuția în timp ce parcurgeau bulevardul La Cienega în drum spre Drai's.

— Vag. Cred însă că mai mult din patriotism, reuși Alice să comunice în ciuda stării ei sibaritice.

— Tardiv. L-am invitat la cină pe Charlie. E o minune. Arată ca Brad Pitt în bătaia vântului.

— Și ce te face să crezi c-o să vrea să iasă cu mine, întrebă Alice neîncrezătoare.

— Păi, arată bine, are o slujbă excelentă, nu reușește însă să-și găsească o prietenă. Să nu-ți vină

să crezi, nu? zise Tash râzând și dându-și părul pe spate.

— Nu chiar. Fiindcă bărbații care nu sunt în stare să-și găsească prietene au de regulă un defect ascuns de caracter. În special dacă sunt și bogați și frumoși.

— Hai că ești nedreaptă, Alice. Unii bărbați pur și simplu se descurcă mai greu în această privință.

— În orașul *ăsta*? zise Alice înecându-se cu gura de aer care-i intră brusc pe gât. Nu poți să tragi puțin capota?

— Nu. Îmi place să-mi las părul în bătaia vântului. Dar ce vrei să zici cu orașul *ăsta*? întrebă Tash oarecum ofensată.

— Păi dacă lași un bărbat frumos și bogat neînsoțit preț de vreo cinci secunde într-un supermarket, toate femeile încep să-i spioneze coșul să vadă dacă nu cumva și-a cumpărat medicamente și, dacă nu, atunci fii sigură că până s-apuci tu să zici „pâs“ o să și aterizeze în paturile lor.

— Doar pentru că femeile de-aici sunt mai directe... nu e o crimă, să știi, Alice, că nu putem fi toate niște roze sfioase.

Tash frână cu scrâșnet de roți și-i dădu cheile valetului.

— Știu. Vreau doar să spun că tipul acesta, Charlie, nu poate fi chiar atât de grozav c-ar fi fost de mult înșfăcat. Dar... (Alice își aduse aminte că depindea de Tash s-ajungă înapoi acasă.) Sunt gata să fiu deschisă. În regulă?

Pășiră în binecuvântata răcoare a restaurantului Drai's.

— E absolut superfantastic.

Tash o pupă pe obraz, o luă de mână și-o conduse la masă.

— Tash, te rog să nu mă faci să mă simt prost, zise Alice amintindu-și de câte ori nu se întâmplase, pe vremea când erau adolescente și mergeau prin discotecă, ca Tash să-l împingă pe preferatul lui Alice s-o ia la dans.

Pe Tash nu o prea caracteriza subtilitatea. Era însă prea târziu.

— Ea e Alice. Singura mea prietenă din Londra. Alice, el e Charlie.

O, Doamne. Alice zâmbi forțat evitându-i privirea. Și încercând să nu observe că într-adevăr semăna mult cu Brad Pitt însă cu trăsături mai aspre. Arăta chiar foarte bine, își zise Alice pregătindu-și în minte o listă cu toate posibilele lui cusururi, având în vedere faptul că nu avea iubită. Păr în nas? Nu, se pare că n-avea. Poate o problemă de natură olfactivă? Îi miroseau picioarele? Nu, pantofii din piele nu prezentau urme de transpirație. S-ar părea că nu era o problemă de natură fizică. Sau cel puțin nu una vizibilă prin haine. Alice amână pe mai târziu analiza lui Charlie în pielea goală și se concentrează să rețină numele tuturor celorlalți comeseni.

Din păcate însă Alice se văzu nevoită să amâne misiunea de investigare a lui Charlie deoarece a fost așezată în capătul mesei, lângă un producător muzical despre ale cărui formații Alice descoperi, cu toată jena, că nu auzise în viața ei.

— Ulcer? Morfină? încercă el.

Alice clătină din cap. Dacă-l mai rotea mult risca să-l deșurubeze.

— Îmi pare rău, dar nu ascult muzică pop. De fapt, nu ascult decât Radio Four, încercă Alice să se justifice.

Tipul se încruntă în semn că nu înțelege.

— Adică vreau să spun când eram în Anglia. Sincer, de Beatles aproape că n-am auzit, zise Alice râzând.

El însă nu gustă gluma.

— Cea mai mare formație care a existat vreodată în lumea asta și tu n-ai auzit de ea? Întrebă el solemn.

— Păi, când spun că aproape n-am auzit de ei, asta înseamnă că evident am auzit, că altfel nu i-aș fi pomenit, nu? Însă am vrut s-arăt că nu știu aproape nimic despre acest gen de muzică.

Alice se simțea epuizată. Oare la asta se refereau cei care spuneau că americanii aveau probleme cu umorul? Conversația cu Charlie spera să nu se dovedească la fel de laborioasă.

— Deci ai mințit? insistă producătorul, drept pentru care Alice se apucă de băut.

Restul cinei îl petrecu plutind pe-un val de Char-donnay și vreo două panglici și jumătate de tăieței. Spre ghinionul lor, un grup de prieteni de-ai lui Tash își făcură apariția să-i ureze lui Alice bun venit în L.A. Ghinion pentru că ea era prezentă acolo doar fizic, nu și cu mintea.

Întrebări stupefiantе sau comentarii de genul: „Deci locuiești la Londra? O cunoști pe prietena mea Elizabeth?” sau „Sigur, am fost la Londra, dar zău dacă înțeleg de ce a construit regina Castelul Windsor atât de aproape de aeroportul Heathrow” o asaltară din toate părțile întreaga seară.

Majoritatea fetelor erau frumoase și siliconate, iar în ceea ce-i privește pe bărbați, mai toți întorceau rapid capul în altă parte, considerând-o pe Alice total neinteresantă. Încercă să vadă ce face Charlie, însă constată că nu mai reușea să-și concentreze privirea. Semăna însă din ce în ce mai puțin

cu Brad Pitt și din ce în ce mai mult cu actorul britanic Brian Blessed după o tentativă extrem de epuizantă de cucerire a Everestului. Alice își spuse că era tot frumos, nedându-și seama dacă concluzia se datora îmbibării ei cu alcool.

— Dacă o distribui în următorul tău film, jur că-ți tai bijuteriile.

Un cuplu latino avea evident o dispută foarte personală.

— Faptul că i s-a dus buhul c-o ia în gură oricui nu înseamnă că nu e o actriță foarte bună, Marcie.

Marcie nu era însă nici pe departe convinsă.

— Oo, scuză-mă, te rog. Eu credeam că actrițele bune sunt alea care se duc cu talentul lor la Julliard sau măcar la un curs fișos de actorie la UCLA. Asta și-a descoperit talentul doar după ce-a făcut balet în poala directorului studioului.

— Ești geloasă, scumpo. Calmează-te, nu m-aș culca cu ea nici dacă mă plătește.

Își puse mâna cu un gest împăciuitoare pe obrazul lui Marcie care îl mușcă de mână. Dispută personală? Doamne, în orașul ăsta până și disputele personale se transformau în ceva spectaculos. Alice își imagină un scandal demn de tabloide.

— Iar ai fost cu Lorraine aia de la contabilitate?

— Care Lorraine de la contabilitate?

— Aia cu sutienul ăla demential de la petrecerea de Crăciun. Nu te mai face că nu știi.

— Aaa, Lorraine aia.

— Daa, Lorraine aia.

— Nee. Și, oricum, bărba'su are centura neagră la judo.

Și cu asta, basta. Încă un pic de bere și ceva glume pe seama episodului din Harry Enfield.

Alice simțea că-și lărgeste orizontul. Chiar dacă nimeni nu-și mai dădea osteneala să converseze cu ea. Se rezemă de spătarul scaunului. Apoi se pomeni că Tash îi ridică fața din farfuria cu tăieței.

— E din cauza diferenței de fus orar. Îmi pare rău, le spuse ea prietenilor ei care se pregăteau de plecare.

— Alice, te simți bine? Arăți cam prost. Hai acasă.

Ultimul lucru de care-și mai amintea era informația că-și strică tenul dacă nu se demachiază și să nu uite de gimnastica de a doua zi dimineață.

Capitolul 13

— Asistenta principală să vină aici imediat. Alo? Natasha, n-avem toată ziua la dispoziție!

Directorul de platou, care arăta ca un refugiat din *Apocalypse, now* în salopeta lui kaki și însoțit de omniprezentul său câine râios, stătea cu mâinile în șolduri așteptând-o pe Tash să treacă la treabă și să facă ceea ce era plătită să facă, nu să tot șteargă putina, să dea telefoane personale și să-i facă ochi dulci D.I.-ului cât era ziulica de mare.

— Scumpo, acum. Te implooor.

— Da. S-a făcut. Baz, vrei tu să stai cu ochii pe monitor? Și unde e nenorocitu' de curier?

Parcă jucau telefonul fără fir, doar că nu în șoaptă, ci zbierând. După ce-și delegă sarcinile altora pentru următoarele cinci minute, Tash se duse în porțiunea de platou care urma să explodeze în scena

următoare și formă pe mobil numărul de la serviciu al lui Alice.

— Deci, Charlie m-a sunat azi-dimineață. Cred că chiar te place, zise ea veselă.

Alice înclina din cap cu un aer înțelept, prefăcându-se că închiriază o mașină pentru un ramolit de star rock.

— Da. Absolut. Mulțumesc.

De ce oare unii se dovedeau adevărați artiști când se prefăceau că poartă o convorbire de serviciu dacă șeful era pe-aproape, în vreme ce alții, respectiv Alice, dădeau impresia, chiar și atunci când vorbeau cu biroul de taxe și impozite, că discută cu cea mai bună prietenă despre întâlnirea din seara precedentă. Indiferent de motiv, lui Alice i se părea un mare cusur, întrebându-se dacă nu cumva existau cursuri care să te învețe cum să-ți convingi șeful de contrariu. Mai ales că Jennifer tocmai o fixa cu o privire pătrunzătoare, gata să se repeadă cu sfaturi foarte utile în privința risipei financiare pe care o reprezentau telefoanele personale în timpul serviciului.

— Charlie era chelnerul, da? întrebă Alice în șoaptă.

— Nu. Charlie e impresarul. Nu te mai prefacăi c-ai uitat, Alice.

Tash se lăsă repede în jos să nu fie decapitată de bucățile de decor rezultate în urma exploziei.

— N-am uitat, dar aseară nu eram tocmai în cea mai bună formă. Era Rob Lowe, da? întrebă Alice, adăugând „v-aș fi foarte recunoscătoare dacă mi-ați trimite și factura“ în clipa în care Jennifer își făcu apariția lângă fax.

— Nu. Era Brad Pitt. Îți amintești? Oricum, m-am gândit c-aș putea să-i dau numărul tău de telefon. Ce zici?

— Adică la modul „bună Charlie... da, mâncarea a fost grozavă... 310 551 72 89... da' care era chestia cu Marcie și Rob?” De ce nu aștepti tu să-ți ceară el numărul meu de telefon? Tash, trebuie să te las. Te sun eu mai târziu.

Alice închise telefonul.

Seara trecută nu ar fi avut nimic împotriva să facă schimb de numere cu Charlie, însă acum mintea îi era în altă parte. Când ajunsese la birou de dimineață, încă aburită de alcool, găsisse pe tava de documente o cutiuță mică bleu. O deschisese cu atenție, nesigură de ce putere putea avea o bombă de șase centimetri pătrați. Înăuntru însă, printre petale de magnolie, un petic mototolit de hârtie. Îl luase și îl netezise pe birou.

*Frumusețea ta angelică m-a adus aci,
Dragostea și mii de flori vor înflori,
Alice, în curând ne vom întâlni.*

Tremurând toată fie din cauza excesului bahic, fie din cauza rândurilor pe care tocmai le citise, Alice strânse la piept cana de cafea și începu să-și stoarcă creierii. Cine putea fi? Încercă să gândească rațional. Frumusețe, flori, ne întâlnim curând. Chestii standard. Dacă n-ar fi fost faptul că persoana știa cum o cheamă ar fi presupus că e cineva care o văzuse pe stradă. Se sfătui cu Lysette în timpul prânzului.

— Mda, însă chiar dacă te-a văzut doar pe stradă, putea foarte bine s-audă pe cineva spunându-ți pe nume.

— Corect, răspunse Alice cufundată în gânduri, frământând între degete bucăţica de hârtie. Pe de altă parte, n-am prea fost nicăieri. Şi nu prea cred că e cineva de la barul de sucuri organice unde-am vomitat într-un ghiveci de flori.

— Hmm. Prin urmare, e tot tipul cu violetele, nu? întrebă Lysette.

— Păi, cum n-am avut în viaţa mea nici măcar un singur admirator secret, ideea de-a avea doi din senin mi se pare foarte improbabilă. Şi nici nu exclud posibilitatea unei farse urâte.

— Ca de exemplu? întrebă Lysette muşcând sănătos din burgerul de pui.

— Păi Tash vrea să mă simt bine în pielea mea, da? Chestia asta e exact genul ei, zise Alice deşi nici ea nu prea credea în această teorie.

Dacă ar fi fost Tash, ar fi sunat-o pe Alice din cinci în cinci minute s-o întrebe dacă n-a primit vreun „ăăă... colet interesant“ în ultima vreme. Pentru că noţiunea de secret îi era total străină.

— O întreb pe Tash diseară şi-ţi spun mâine, îi promise în cele din urmă Alice lui Lysette, care era total vrăjită de romantismul acestor gesturi şi se şi gândea cu ce-o să se îmbrace la nuntă. Trebuie să ne întoarcem că Jennifer mă aşteaptă la ea în birou la două fix. Probabil că vrea să mă concedieze după felul groaznic în care m-am purtat ieri.

— Nici pomeneală. Cred că Tommy are o slăbi-ciune pentru tine. Nu l-am văzut zâmbind atâta de când era combinat cu Julia Roberts.

Valuri înalte se năpusteau din beznă să muşte adânc din plajă. În ciuda focului aprins afară ca să încălzească terasa restaurantului, era totuşi destul de răcoare. Alice îşi trase puloverul peste cap. Deşi

ar fi vrut tare mult să-i spună lui Tash despre scrisoare, abia reuși să-și strecoare comanda printre comentariile ei, de genul „Mi-am dat eu seama după cum se uita la tine” sau „El nu mă sună niciodată”. Înainte de felul principal îi dădu lui Alice vestea că aranjase ca Charlie s-o scoată în oraș sâmbătă seara. Doar ei doi. Alice fu cât pe-aici să se înece cu duminatul de pește-spadă, apoi cuprinse cu privirea frumoasa plajă Malibu.

— Dar nu vreau încă să mă întâlnesc cu nimeni, Tash.

— Draga mea, trebuie să iei din nou frâiele în mână, despre asta e vorba, răs ea, fără să-și imagineze nici măcar pentru o clipă că Alice nu făcea pe mimoza, ci ar fi preferat sincer să facă tot felul de alte lucruri sâmbătă seara. Isuse, nici măcar nu mai ținea mine cum arată. Chestia asta cu Brad Pitt se putea dovedi o aiureală dacă te uita mai bine. Încercă să-și aducă aminte cum avea părul și ochii, dar sake-ul acoperise totul cu un vâl. Fir-ar să fie. Da' ce ciudată creatură o mai fi și ăsta să-i placă una care stătuse toată seara cu capul în farfurie? Asta era de fapt chestia cea mai îngrijorătoare.

— Da' de ce nu vii și tu, Tash, cu operatorul tău? Încercă Alice marea cu degetul.

— E director de imagine, nu operator. Și, oricum, Charlie vrea să fiți doar voi doi. Nu-ți face griji, știe că ți-ai cam pierdut antrenamentul, dar nu-l deranjează, conchise Tash făcând un gest semnificativ cu furculița în care era înfiptă o crevetă uriașă.

Alice împinse pește-spadă deoparte, murmurând deznădăjduită:

— Nu-l deranjează. Dar pe mine? Eu n-am dreptul să spun nimic? Că doar n-am ajuns să-și facă lumea pomană cu mine.

Tash însă nu era atentă. Îndepărta aluatul de pe ceilalți creveți și-și făcea socoteala în cap câte minute trebuia să exerseze pe bandă a doua zi, având în vedere prăjitura cu ciocolată pe care o comandase la desert.

— Deci, ce zici de Malibu? întrebă ea în cele din urmă.

Abia după ce termină, cu un sentiment de vinovăție, și ultima bucățică de prăjitură de ciocolată, Alice scoase încetîșor din geantă obiectele A și B. Violetele se ofiliseră, un ghem de frunze și petale maronii, iar de cutie se prinseseră câteva fire de păr de pe peria ei.

— Știi de florile astea pe care le-am primit alaltăieri? întrebă Alice întinzând spre ea obiectul A.

Tash se încruntă, încercând să-și dea seama ce reprezenta grămăjoara din fața ei.

— Ei bine, cred că aceeași persoană mi-a trimis și-o poezie. Uite.

Gata. Spusese ce-avea de spus.

Tash rămăsese perplexă și, pentru prima dată din câte își amintea Alice, nu știa ce să spună. Alice așteptă, pipăind ușor cu degetele marginea cutiutei.

În cele din urmă Tash rosti:

— Sunt flori? întrebă ea neîncrezătoare.

Alice înclină din cap.

— Sigur că acum sunt cam pricăjite, dar au fost foarte frumoase când au sosit, făcând abstracție de urmele lăsate de tălpile pantofilor tăi pe tulpinițele lor. Ăsta e probabil și motivul pentru care n-au supraviețuit. N-aveau practic nici o șansă cu tulpinile strivite. Pentru că ele așa își iau substanțele nutritive și apa...

De ce era oare așa agitată? Erau doar niște semne de dragoste adolescentină, nu bijuteriile coroanei

șterpelite de ea ca să le expună acum printre creveți și bucățele de prăjitură.

— O.K. Tash înțelese în sfârșit tragedia florilor. Și în aia ce e... întrebă ea ezitând să numească obiectul „cutie“, deși așa se numeau în general obiectele pătrate, nu?

— Poezia.

Alice abia dacă observă neplăcerea din tonul lui Tash. Se gândea ce drăguță și modestă era cutiuța. O deschise, scoase bilețelul și îl despături.

— Poftim.

Îi întinse încetișor hârtia și se uită la ea câteva clipe fără să priceapă ce scrie din cauză că era prea mototolită. O apucă cu grijă, cu vârful degetelor.

— Nu-i nici o problemă, Tash, nu e așa fragilă cum pare, o încurajă Alice.

— Da, dar nu poți ști pe unde a trecut, în fond, nu-i așa? zise Tash examinând-o. „Frumusețea ta angelică m-a adus aci/Dragostea și mii de flori vor înflori,/Alice, în curând ne vom întâlni.“ Ahhh, exclamă Tash de parcă cineva tocmai ar fi anunțat-o că a consumat cinci sute de calorii. E de-a dreptul înspăimântător. Te simți bine?

Alice înclină din cap.

— Foarte bine. De ce? întrebă ea sperând că Tash s-o ajute să descopere cine putea fi expeditorul.

— Păi e o chestie de-a dreptul dubioasă, Alice. De ce nu mi-ai spus de la început?

Dubioasă? Lui Alice nu i se păruse deloc dubioasă.

— De ce dubioasă? întrebă ea.

— Păi tipul ăsta e evident un ciudat.

De data asta Alice izbucni în râs.

— Adică de ce? Fiindcă mă place? Mulțumesc din suflet, Tash.

— Nu, pentru că tipii normali nu fac chestii din astea. Te invită în oraș, îți dau telefon, dar nu-ți trimit aceste... flori... moarte și-o scrisoare țicnită, e ciudat chiar și după standardele tale, Alice, trebuie să recunoști.

— Dar, Tash, când mi le-a trimis, florile nu erau moarte. Erau frumoase.

— Și de ce, mă rog, n-a apelat la Interflora, ca toată lumea, ă?

— Poate pentru că e mai romantic să ți le alegi singur, să arăți că ți-ai dat silința.

Alice n-avea de gând să cedeze așa ușor de data asta.

— Ah, da, sigur, ce grozav de romantic e să n-ai nici cea mai vagă idee cine e tipul. Nu crezi că, dacă era cât de cât atrăgător sau acceptabil din punct de vedere social, ar fi avut curajul să dea ochii cu tine?

— Există o veche și chiar minunată tradiție a admiratorilor necunoscuți, Tash. N-ai auzit în viața ta de Cyrano de Bergerac?

— Sigur, și ce mai nas avea.

Alice își dădu seama că, orice ar fi spus, nu o putea convinge pe Tash de contrariul în acel moment. Dar o să-i pară rău. Frumusețea ta angelică. O asemenea propoziție nu putea fi produsul unei minți închistate sau al unui bărbat urât. Alice simțea acest lucru.

Capitolul 14

— Jacko, te deranjează să-mi împrumuți și mie mașina diseară? Că am promis să iau cina cu tipa asta pe care am cunoscut-o într-o cafenea, întrebă Paddy intrând în fugă și transpirat leoarcă.

Era o sâmbătă după-amiază încinsă, iar șoferul de taxi refuzase să meargă mai departe prin Manhattan Beach din cauza străzilor minuscule și a drumului foarte periculos printre coline, așa că trebuise să vină pe jos ultimii aproape doi kilometri.

— Nu pot, ies cu maseuza diseară, am nevoie de ea.

Jack ședea lângă piscina lui placată cu faianță de Caraibe și se uita la topul *Cele mai sexy o sută de femei* din *FHM* ca să-și între în formă. Era locul lui preferat de când venise în L.A. Jucase rolul unui dentist pervers în *Zilele vieții noastre*, dar se pare că prefera rolul de șopârlă de șezlong în locul probelor și, în afară de asta, dispunea de un capital frumușel și începuse să-l bată gândul că era mai bun ca producător decât ca actor.

— Te duc eu.

Paddy își scoase cămașa și se întinse pe iarbă.

— Isuse, nu sunt deloc în formă. Tu cum reușești să nu ai burtă, Jacko? întrebă Paddy arătând cu degetul spre stomacul lui Jack.

— Folosind toată energia pe care n-o consum făcând sex la sală. Aici așa se procedează.

— Dar cu maseuza o s-o consumi, nu? întrebă Paddy tușind și scoțând în același timp o altă țigară din pachetul mototolit din buzunar.

— Fără mașină nu.

Jack ajunsese la concluzia că maseuza semăna puțin cu Kate Moss care era locul 37 – deloc rău, de altfel. La o asemenea întâlnire își putea permite să fie generos.

— Uite ce e, ne lași la restaurant și apoi vii să ne iei pe la unșpe jumate să ne aduci înapoi aici. O să-i spun că ești șoferul meu.

— S-a făcut.

Paddy îi strânse mâna lui Jack, nu foarte încântat însă de faptul că trebuia să-și încheie propria întâlnire înainte de miezul nopții.

— Asta înseamnă că ți-a ieșit deja cu cum-o-cheamă? zise Jack, întrebându-se în sinea lui dacă maseuza asta, în afară de faptul că avea păr frumos, nu semăna de fapt mai mult cu tipa aia hippy din *Prietenii tăi* care era doar un dezamăgitor loc 78.

— Alice? Nee, ți-am spus că nu mă interesează în sensul ăsta, răspunse Paddy dorindu-și de fapt ca Jack să nu dea așa mare importanță acestui lucru.

— Vasăzică de-aia i-ai trimis florile alea nenorocite, fiindcă nu te interesează? zise Jack aruncând revista pe jos. Poate c-ar fi bine să te întâlnești cu ea ca să vezi care-i chestia.

— Păi nu era acasă când am trecut pe-acolo, așa că m-am gândit să-i las un bilețel. Mă gândesc să n-o sperii dacă îmi fac apariția neanunțat. Mi se pare cam timidă.

Paddy își frecă încet ceafa.

— Păi vrei să i-o tragi, sau ce? întrebă Jack nemaiînțelegând nimic, însă nici Paddy nu înțelegea mai mult.

— Chiar nu știu. Chestia e că probabil îmi place, că altfel n-aș fi aici. Însă e așa de diferită de toate celelalte. Când o vezi te lasă absolut rece. Nu pe mine, evident. Și nu mă pot abține să nu mă gândesc la ea. Ceea ce, de fapt, e foarte nasol.

— Am impresia că te-ai îndrăgostit, zise Jack aruncând cu revista *FHM* în Paddy, care tocmai îl trăsesese de păr.

Oare?

— Du-te de-aici. E o tipă O.K. Asta-i tot. Oftă. Am trecut pe la ea astăzi, dar nu era nimeni acasă.

— Iar? Adică ai mai fost pe-acolo și tot n-ai reușit? râse Jack luând o țigară din pachetul lui Paddy, care își plimba mâna prin apa din piscină, cu ochii pe jumătate închiși, cu gândul departe. Am impresia că zilele tale de bărbat liber sunt numărate. Cine e tipa din seara asta?

— Isabelle. Arată ca fata din Ipanema... înaltă și bronzată, tânără și frumoasă, zâmbi Paddy.

Își trecu degetele ude prin păr și se ridică în picioare. Și în fond unde era Alice asta? Nu umbla și ea prin barurile de pe Main ca toată lumea? Doamne, greu mai era de prins.

Tash îi puse lui Alice în păr ultimul clipș cu imitație de diamante.

— Așa, arăți super. O să-i placi la nebunie.

Se dădu câțiva pași înapoi să-și admire creația. Alice se îmbrăcase într-un *catsuit* Versace turcoaz cu gărgărițe, în picioare cu balerini, și avea o coafură total rebelă.

— Arăt ca Maria Antoaneta drogată. Hai să-l mai turtim puțin, se rugă Alice.

După ea, și-o pereche de blugi cu adidași Puma jerpeliți ar fi fost prea împopoțonat. Când o s-o vadă Charlie îmbrăcată așa, o să creadă că o caută cu lumânarea. Ceea ce nu era adevărat, sau nu în cazul unui bărbat care nu se remarcă prin nimic cu excepția părului și-a tenului bronzat. Tipii bronzăți ieșeau în larg cu ambarcațiunile lor, nu? Se gândi la accesoriile lor – șosete sport albe, mașini decapotabile, tenis înainte de micul dejun, având mereu asupra lor o mică clepsidră să nu stea prea mult cu spatele la soare să se ardă. Lucruri care lui Alice îi repugnau profund și-o făceau să-și dorească să se refugieze înapoi în Chelsea și la bărbații

care nu se spălau prea des. Aia erau cel puțin bărbați adevărați, își zise ea, nu manechine de vitrină.

— Tash, toată chestia asta e minunată, însă am foarte mult de lucru pentru campania asta a lui Tommy Kelly. Zău c-ar trebui să stau acasă.

Exersă replica în fața oglinzii după ce Tash dăduse fuga la bucătărie să ia un cub de gheață să-l frece pe pata care-i apăruse pe ceafă. Știa însă că nu prea avea rost să protesteze. Charlie sunase de dimineață să întrebe dacă are alergie la vreun aliment ca să anunțe restaurantul. Așa că era deja prea târziu.

— Ia asta. Ține-l pe gât până vine el ca să-ți treacă roșeața.

Dimpotrivă, însă. Până să vină el cubul se topi și i se scurse de la gât în decolteu și de acolo la buric, lăsând o urmă udă pe costum. Pata roșie, pe de altă parte, îi degerase. „În fine, dacă-i spun că e ceva contagios poate scap de pupat la sfârșitul serii“, se gândi Alice și se îndreptă spre ușă în balerinii aurii.

— Bună, Charlie, îmi face plăcere să te revăd.

Tash i-o luase înainte și tocmai schița pupăturile rituale.

Alice rămase în fundal, simțindu-se ca o fetiță de paisprezece ani dintr-un serial american de comedie, așteptându-l pe băiatul cu care avea întâlnire.

Nu pentru că întâlnirile ei ar fi decurs vreodată așa. În ceea ce-o privea, treburile fuseseră mai degrabă gen „prietenului meu îi place de tine“, după care urma pipăiala din vestiarele discotecilor, poate puțin pe-afară dacă chiar ținea neapărat, și apoi jena de luni de la școală când băiatul în cauză se prefăcea că nu te-a văzut în viața lui, nici vorbă să fi pus vreodată palmele lui transpirate pe tine. De data asta, avea și ea ocazia să aibă o întâlnire la care i se aducea și-o cutie cu bomboane de ciocolată.

— Alice, îmi pare bine să te revăd.

Charlie se eliberă din îmbrățișările rituale și veni să-i strângă mâna.

Oh, Doamne, vrea să respecte toate formalitățile. Alice nu suporta chestiile astea. Tash făcea pe mama din serialul de comedie întrebând unde aveau de gând să meargă și alte chestii asemănătoare, iar Alice profită de ocazie să-l cerceteze puțin din priviri. Înălțime: un metru optzeci și trei (acceptabil, nu ideal, dar suficient). Păr: șaten, poate ușor dat cu ceva să stea bine (dubios). Ochi: da. Dinți: mulți (din puțina ei experiență, Alice constatase că atunci când se săruta cu bărbați cu mulți dinți în gură îi veneau în minte imagini bizare cu Ken Dodd, actorul ăla cu dinți de iepure). Îmbrăcăminte: costum din bumbac, probabil Armani, cămașă banală, pantofi lejeri. Deci avea întâlnire cu Ken.

— Petrecere frumoasă!

Tash le făcu cu mâna din prag și, dacă ar fi avut un șorț și-o batistă în mână, Alice ar fi putut să jure c-a nimerit din greșeală în platoul de la *Zile fericite*.

E de la sine înțeles că mașina era decapotabilă, drept pentru care multe dintre clipsurile cu imitație de diamante ale lui Alice zburară pe aripi de vânt în timp ce goneau pe autostradă spre Beverly Hills. Alice își dori ca Charlie să-și sacrifice și el formalismele, însă degeaba.

— Prin urmare, e un serviciu foarte stimulant, nu?

Semnaliză deși nu se vedea nici țipenie de mașină pe kilometri întregi. Ceva îmi spune că ăsta e un tip care respectă regulile jocului, își spuse Alice reușind să-și salveze cerceii cu imitație de diamante care se încurcaseră în păr. Bine măcar că vântul îi uscăse pata de umezeală.

— Presupun că da. Are părțile lui interesante. Eu de fapt am pregătire de modistă.

Nu-și dădea seama de ce mințise însă era primul lucru care-i venise în minte și trebuia cu orice preț să trezească puțin atmosfera acestei întâlniri.

— Aha. Și asta ce înseamnă? Arhitectura morilor, sau ceva de genul ăsta? întrebă Charlie nedumerit, conducând cu o sută la oră.

Dacă ar fi fost capabil să poarte o discuție despre toci și pălării de paie, precis i-ar mai fi dat o șansă. Se pare însă că Charlie își epuizase toate șansele.

— Iar tu ești impresar, Charlie. Trebuie să fie foarte interesant, nu?

Asta ca să facă puțină conversație. În fond, el o să plătească cina, probabil. Sau cel puțin așa spera, având în vedere că Tash o avertizase că e cel mai scump și mai exclusivist restaurant din oraș. Charlie îi înșiră o listă de celebrități de care ea nu auzise în viața ei și îi povesti despre bugete și cât de complexă era munca de casting. Zâmbi politicos cercetându-i profilul cu coada ochiului. Ce-i drept, avea un nas grozav. Și buze foarte frumoase. Ferme și generoase. Nu în sensul scârbos. Frumoase. Și urechi curate? Întinse gâtul să arunce o privire rapidă. Da. Lună. Atunci de ce nu, Alice? De ce nu? Poate însă o idee prea frumos. Și tare plicticos. Ca să nu spunem și prea curat. Charlie era de fapt siguranța în persoană, Domnul Siguranță.

Alice, îmbrăcată pentru practic orice situație, era pusă pe chef. Stătuse toată săptămâna în birou, iar acum hormonii îi jucau feste, cum se întâmplă câteodată, de regulă în momente total nepotrivite, de-ți vine să sari pe oricine, începând cu tipul de la cablu până la moderatorii de talk-show-uri. Oricine, cu excepția tipului de lângă tine din mașină.

Charlie o duse pe tot felul de alei lăturalnice până ajunseră la un restaurant într-adevăr de clasă. Ce putea fi mai banal decât un tavan. Țsta însă era deschis, descoperind privirilor cerul înstelat. În mijlocul curții era o fântână frumoasă. Clienții făceau evident parte din protipendadă și, cum Alice nu avea nici cea mai vagă idee în ce loc se afla, el o informă cu mândrie că lista de așteptare pentru o masă aici era de șase luni.

— Măi, măi, cred c-ai fost la ghicitoarea aia de pe Venice Beach, chicoti Alice.

— Poftim? frumoșii ochi ai lui Charlie exprimau o nedumerire totală.

— Mă gândeam la faptul c-ai știut încă de-acum șase luni c-o să mă inviți să cinăm împreună, îi explică ea cu seninătate.

— Aa, păi n-am știut. Am rezervat doar masa și apoi am găsit și persoana pe care s-o invit, mărturisii Charlie cu sinceritate.

— Ce romantic, Charlie. Mulțumesc.

Râse, sperând că și colțurile gurii lui se vor deplasa în sus. Speranță deșartă. Chelnerul veni spre ei cu o sticlă de șampanie care cu siguranță fusese pusă la gheață tot acum șase luni. În fond, ce conta compania, își zise Alice filozofând în sinea ei. Cinau într-un minunat restaurant în aer liber, sub cerul înstelat, sorbind șampanie scumpă și a naibii să fie dacă n-avea de gând să se bucure din plin de toate aceste lucruri. După câteva pahare o să fie și el mai sexy, își zise ea terminându-și cocktailul de șampanie. Trecură apoi la șampanie pură.

Dacă n-ar fi știut că Charlie e probabil cel mai plicticos și integru membru al comunității hollywoodiene, Alice l-ar fi suspectat că vrea s-o ducă de nas. Până acum însă îi deschisese portiera, o

întrebase la ce masă preferă să stea și îi povestise despre sciatica mamei lui. Nici că s-ar fi putut mai cuminte. Inutil să adăugăm că, pe când li se aduse primul fel constând într-o supă de midii, Alice deja nu mai vedea bine.

Cina a fost pur și simplu o succesiune de feluri de mâncare stropite din belșug cu șampanie, o experiență predictibilă, dar în nici un caz memorabilă. Abia reușiseră să mențină în viață spoiala de conversație care se înfiripase în mașină. Alice contribui din când în când cu câte un comentariu sau o glumă, total ignorate de Charlie, drept pentru care își înecă veselia debordantă în nenumărate pahare de ce-i era la îndemână. Când în sfârșit se ridicară să plece, Alice trebui să fie cărată la mașină. În fine, poate că e prea mult spus cărată, în orice caz trebui să se atârne cu nădejde de cămașa lui Charlie ca să se țină pe picioare, mânjindu-i-o din belșug cu blush. Charlie, pe de altă parte, era perfect convins că e în stare s-o conducă cu mașina acasă, iar Alice era oricum prea beată ca să decidă dacă e sau nu, ca să mai și protesteze într-un mod coerent. În plus, părea a fi singurul lucru oarecum periculos pe care Charlie intenționa să-l întreprindă în acea seară, având în vedere că nu era nici o altă mașină pe șosea, iar pietoni nici atât.

— Aăă, Charlie, nu aici, nu stau aici, zise Alice în vreme ce mașina intra pe-o alee care ducea cu siguranță spre locuința lui Aaron Spelling. Poarta se deschise automat, iar Charlie intră fără nici o ezitare pe drumul pavat cu pietriș. Poate că nici nu băuse chiar așa mult, își zise Alice, respingând însă imediat această ipoteză. Varianta c-ar fi băut singură cele trei sticle de șampanie era prea alarmantă pentru a fi luată în considerație. Mașina se opri.

— M-am gândit că n-ar strica să înotăm puțin, zise Charlie întorcându-se spre ea și ridicând interogativ o sprânceană.

Dacă invitația ar fi venit din partea altcuiva, Alice ar fi sărit cât ai zice pește în bazin goală pușcă, Charlie însă era un tip foarte potolit. Nu, mulțumesc.

— Mi-e că mă înec, se justifică ea.

— Am colac, replică el fără urmă de umor în glas.

— Mă rog, să vedem, după care mă duci acasă, da? sugeră ea.

Era absolut evident că singurul lucru de-al lui Charlie a cărui dimensiune avea s-o măsoare în acea seară era bazinul lui de înot. Ușor dezamăgită? Nu, evident că nu, își zise în sinea ei, deși chiar avea ochi frumoși. Iar locul era minunat. Nu i-ar fi displicut deloc să petreacă acolo o zi la o petrecere pe marginea piscinei, cu turban pe cap și ceai la gheață.

— Minunat.

Închise portiera și-o luă înainte spre casă. Deci nu-l interesa. Oare de ce? Arăta hippy în costumul ăsta Versace? Îi spusese ea lui Tash că ar fi bine să-și lege o jachetă în jurul taliei să-și ascundă formele, dar ce, parcă o ascultase cineva?

— E superb aici, Charlie, zise Alice mergând repede ca să-l ajungă din urmă.

— Îmi pare bine că-ți place. Vrei o cafea? o întrebă el deschizând ușa de la intrare.

Aha, ia să vedem, zisese simplu cafea, sau ridicase ușor colțul stâng al gurii și sprânceana frumos arcuită? N-avea cum să-și dea seama pentru că mergea cu câțiva pași înaintea ei. Voise probabil s-ajungă primul la ușă ca s-o lase să orbecăiască pe-afară până o s-o găsească oamenii de pază s-o dea afară. Poate ar fi trebuit să se arate mai interesată

de suferințele mamei lui. Sau poate că ajunsese la concluzia că e egoistă și neinteresantă. Nici n-ar fi fost prima dată când cineva trăgea concluzii greșite în ceea ce-o privea.

— Și mama ta, Charlie, e mai bine acum? întrebă Alice, sperând să-i lase lui Charlie o impresie cât de cât acceptabilă, chiar dacă ei nu-i plăcea de el.

— Mama a murit.

Intră în holul răcoros, lambrizat cu stejar.

Alice rămase afară, așteptând îngrozită să i se spună să plece. Păi atunci despre sciatica cui vorbiseră ei?

— Nu intri, Alice? întrebă el.

I se păru ei, sau sclipirea din ochii lui era reală? Ce transformare se petrecuse oare în el?

— Intru, zise ea, împiedicându-se de prima treaptă și pierzându-și încă un clips cu imitație de diamante.

— Trebuie să dau vreo două telefoane, te superi? întrebă el expunându-și perfecții dinți albi.

Era frumos. Ei drăcie, era probabil doar alcoolul din capul ei. I se părea chiar că semăna cu Jamie la păr. Și avea niște brațe minunate, ușor bronzate, acoperite cu un puf blond.

— Nici o problemă, Charlie, mă așez... undeva și te-aștept, zise Alice făcând un gest cu mâna și nimerind direct într-un... Picasso.

Nu se poate. Ba se poate. Fir-ar să fie!

— Du-te în camera de zi, vin și eu imediat.

Deschise ușa spre o cameră căreia i s-ar fi potrivit foarte bine denumirea de bârlog. Canapele tapitate cu catifea bordo, cuverturi provenind parcă din haremurile marocane, covoare luxuriante cu pluș gros. Alice se trânti fără eleganță, dar recunoscătoare într-un balansoar tapitat în verde smarald. Lăsă capul pe spate și deschise ochii.

— Aaahhhh!

De sus, un chip o fixa cu ochi bănuitori. Era chiar ea. Izbucni într-un râs nervos. Tavanul era acoperit cu oglinzi. Alice nici nu-și închipuia că puteau exista și asemenea extravagante. Charlie reveni pe post de Noël Coward¹, îmbrăcat cu un halat de mătase.

— Charlie! exclamă Alice încercând în zadar să stea drept în scaunul balansoar făcut ca să stai întins și ca să faci și alte chestii de care nu avea în acel moment nici un chef.

Un sărut scurt pe marginea piscinei era una, pe când pipăiala și cine mai știe ce altceva în acest... bordel, cu totul altceva. Charlie veni mai aproape. Alice își adună genunchii la piept, apoi, dându-și seama că acest lucru nu putea schimba de fel direcția în care se îndreptau lucrurile, sări în picioare și se repezi la una dintre operele de artă din cameră.

— E nemaipomenită. Henry Moore? întrebă ea despre o bucată de metal contorsionată într-o formă semiumană.

— Beth Derbyshire timpuriu, spuse el strângându-și halatul.

Sfinte Sisoe, nici nu voia să se gândească ce zăcea sub acel halat de mătase, deși se mai liniștise întru câtva în privința acestui aspect. „Dispari“, ordonă ea gândului care-i umbla prin cap. „Termină!“ Numai că Charlie, mătasea și balansoarul special pentru *acel* scop, toate se învârtteau în mintea ei și nu-i dădeau pace. Se refugie pe cea mai incomodă piesă de mobilă din cameră. Un scăunel mic din lemn. Loc sigur. De parcă ar fi fost la o oră de educație

1 Sir Noël Pierce Coward, 1899-1973, actor, dramaturg și compozitor britanic.

religioasă la Mănăstirea Sacré Cœur. Își șterse pe furiș transpirația de pe buză și respiră ușurată. Charlie se așezase pe canapea la cel puțin trei metri distanță, așa că se liniști.

— Îți place? o întrebă Charlie indicând cu un gest scăunelul pe care se așezase.

— E grozav. Foarte solid, răspunse Alice legănându-se încet pe el ca să-i demonstreze soliditatea, nu însă prea tare ca să nu aterizeze direct în poala de mătase a lui Charlie.

— E un scaun puritan de naștere, zâmbi Charlie. (Era însă un Charlie complet nou, cu o sclipire pofticioasă și vicleană în priviri.) Nu e doar solid, ci și surprinzător de adaptabil, continuă el pe un ton libidinos.

Alice fu cât pe-acți să strige după ajutor, dar se hotărî că cel mai bine era să se îndepărteze mai întâi de scaunul păcatului. Dar, chiar în clipa în care își luă avânt, el i-l tăie.

— Am invitat câțiva prieteni să vină încoace. Sper că nu te superi, zise el aplecându-se cu o privire cercetătoare asupra șoldurilor ei.

Va să zică, până la urmă tot șoldurile ei erau de vină. De fapt, nici nu-i păsa. Era o femeie liberă. O să se mai învârtă puțin prin cameră până când vin prietenii lui, după care, când o să înceapă să discute de baseball și să fumeze trabucuri, o să se ridice și-o să-și cheme un taxi. Perfect. Cine știe, până la urmă poate chiar o să facă și-o baie. Era îngrozitor de cald și, având în vedere că nu se mai punea problema de sex în piscină, s-ar putea să-i facă chiar plăcere o scurtă pipăială.

— Asta e o veche prietenă..., zise Charlie povestindu-i despre tablourile din cameră.

Îi pusese cel puțin șapte întrebări despre fiecare tablou de pe pereți și ajunseseră la ultimul. După asta n-o să mai aibă absolut nimic de întrebat. Prietenă veche. Iată un subiect grozav de abordat, și care demonstra totodată că nu era absolut nici o legătură între ea și eventualele prietene actuale. Ea era o amică. Nu o iubită.

— E foarte drăguță, spuse Alice deși nu-și prea dădea seama unde e fața sau...

— Ea a făcut poza. M-a pozat pe mine, adică. Charlie veni aproape de Alice, prea aproape. Îi luă un deget și începu să traseze cu el conturul a ceea ce, în umbră, păruse a fi un nas și o gură, dar se dovedea acum a fi cu totul altceva.

— Dar îmi pare bine că-ți place.

Zâmbi.

Ea își trase degetul ca și când a atinge fotografia echivală cu a-l atinge pe el, ceea ce nu era în nici un caz în intenția ei. Țâârrrrr. Salvați de clopoțel! Charlie dispăru în hol iar Alice se năpusti la loc pe scăunel, așteptând ca încăperea să se umple de bărbați cu cutii de bere în mână și șepci de baseball pe cap.

— Ea e... îmi pare rău, ți-am uitat numele, zise Charlie arătând cu mâna spre o frumusețe brunetă din stânga lui.

— Chakira, iar ea e Courtney, zise ea cu o voce tabagică, luând-o de mână pe la fel de frumoasa ei prietenă blondă.

Se duseră să se așeze pe canapea, picior peste picior, suficient cât să se zărească puțin din jartiere.

— Ceva de băut fetelor? Charlie se duse să le aducă fetelor niște brandi. Sau mai bine hai să bem șampanie. Că e sâmbătă.

Zâmbi cu toată gura și aduse din frigider o sticlă aburită și două pahare. Alice le urmărea pe cele

două femei, așteptând să vadă pe fața lor bucuria de a avea ocazia să bea șampanie de cea mai bună calitate, însă ele își luară paharele fără măcar un mulțumesc. Chiar că erau răsfățate femeile astea din California. Ca să le dea un exemplu, Alice mulțumi ostentativ când primi paharul.

— Mulțumesc foarte mult, Charlie. Aaaa, și paharele sunt reci. Grozav, insistă ea teatral.

Fetele o priviră oarecum mirate. Deși Charlie le prezentase ca prietene, nu păreau a avea prea multe în comun. Și nici prea multe glume sau subiecte comune de discuție. Atmosfera devenise de fapt destul de posomorâtă.

— Chakira și Courtney, ce nume frumoase!

Alice se aplecă spre cele două examinându-le cu atenție. Nu voia sub nici o formă să coboare nivelul de politețe al conversației doar din cauza lor. Își puse la bătaie tot farmecul și continuă:

— Și cu ce vă ocupați voi două?

— Vorbește serios? Întrebă Courtney întorcându-se spre Charlie.

Charlie păru puțin încurcat, dar își reveni imediat și zâmbi larg.

— Fetelor, ce-ar fi să vă duceți să faceți o plimbare prin grădină. Eu și Alice vrem să stăm puțin de vorbă. Vă chem eu imediat.

Le luă paharele, iar ele se supuseră, cam posomorâte, și se îndreptară spre ușa unde el le șopti ceva, le dădu paharele înapoi și închise ușa după ele.

— Ce fete ciudate, îi spuse Alice lui Charlie, care se îndreptă spre ea. Le cunoști de mult?

— Aa, nu, nu chiar de mult. De fapt, sunt chiar drăguțe, zise Charlie zâmbind. Un zâmbet de-a dreptul fermecător. Și, în ciuda halatului, arăta din nou foarte atrăgător.

Alice își zise că începuse s-o ia razna. Se uită la el cu atenție. Avea un corp perfect. Foarte suplu, musculos exact unde trebuie. Și dacă era să te iei după fotografia de pe perete...

— De ce nu te așezi undeva mai comod, zise Charlie calm.

Cu ochii închiși, suna chiar sexy. Se mută pe balansoar ca să-l poată observa fără să fie prea aproape de el. Îl privea ca și când ar fi admirat un poster cu un tip perfect, din alea pe care ți le pui pe perete în dormitor. Minunat de privit, dar care nu-ți spunea nimic.

— Gărgărițele astea de pe costumul tău, zise Charlie venind spre ea ca să vadă mai bine partea de costum care-i acoperea șoldul drept, au vreo semnificație? Întrebă el cât se poate de serios.

— Presupun că nu.

— Sunt foarte drăguțe. Mă gândeam că sunt un simbol al fertilității sau ceva de genul ăsta. Gărgărițele sunt foarte... zburdalnice, adăugă el venind foarte aproape de ea.

— Gărgărițele sunt zburdalnice? I-auzi! râse Alice așa de tare, încât Charlie trebui să se dea puțin înapoi.

Începuse să-i tremure puțin piciorul.

— Foarte, spuse el respirând greu.

Alice închise ochii. Iar vocea aia domoală, fir-ar să fie. Efectul era garantat. De data asta, Alice rămase cu ochii închiși. Și fu cât pe ce s-adoarmă. Simți cum Charlie îi ia mâna și i-o mângâie cu delicatețe, și fu cuprinsă de-o căldură plăcută. Apoi îi luă și cealaltă mână. Aceeași senzație. Mmmm. Gata-gata să dea din cap de plăcere. After-shave-ul lui Charlie era plăcut și mătăsos.

— Poți să deschizi ochii, îi șopti Charlie cald la ureche.

Dar ea nu voia să deschidă ochii, se simțea atât de bine stând așa și moțâind.

— Alice, spuse el.

Deschise ochii.

— Da? zise ea, cu privirea încă tulbure.

— Mă întorc imediat.

Se ridică și ieși din cameră. Și cu asta, basta. De-asta făcuse ea efortul să deschidă ochii? Îi închise la loc și vru să se frece la ochi, dându-și seama că era mai obosită decât crezuse. Nu reuși însă să ridice mâinile care păreau grele ca de plumb. Se strădui, dar mâinile îi rămaseră lipite de brațele scaunului. Deschise ochii și se uită la mâna dreaptă.

— Auuu! țipă ea.

Se uită la mâna stângă.

— Auuu! țipă ea din nou.

Mâinile nu erau lipite, ci prinse cu cătușe de brațele scaunului.

— Auuu!

Întoarse capul după Charlie, dar balansoarul nu-i permitea să vadă decât înainte, respectiv posterul înfățișându-l pe Charlie.

— Auuu!

O cuprinse panica. Examină cu atenție cătușele să vadă dacă nu cumva erau de jucărie. Poate că se desfăceau la balamale. Poate la dispozitivul de închidere. Nu. Nici o scăpare. Se mai liniști însă când observă că erau concepute în așa fel, încât să fie confortabile. Da, desigur, căptușite cu blană de nură, cum altfel. De altfel, ea însăși se simțea ca o nură în capcană pe cale să devină obiectul cu care o persoană bogată voia să-și satisfacă plăcerile. Ce porcărie. Cum dracu' să iasă din această situație?

— Aaa, Alice, aici erai, zise Charlie intrând în cameră, urmat de Courtney și Chakira.

— Păi sigur că aici, unde dracu' să fiu în altă parte, se stropși ea.

Poate că dacă zâmbea frumos, una din fete o s-o elibereze. Orice ajutor conta acum. Îi zâmbi larg Chakirei care părea de altfel ceva mai prietenoasă decât Courtney, deși asta însemna doar puțin mai abordabilă decât un Rottweiler. Dar, în vreme ce ea îi zâmbea Chakirei, Charlie se întoarse și-i făcu cu ochiul. Chakira își dădu ochii peste cap a plictiseală și se îndreptă spre Alice. Îngenunche la picioarele ei și-i luă în mână piciorul stâng, îi scoase pantoful cu toc cui și luă în gură degetul mare.

— Ce dracu' ... ?

Alice își smuci piciorul din mâna ei, mai ales la gândul că probabil mirosea de-ți muta nasul după ce stătuse încălțată opt ore cu pantofii aia strâmți, dar și pentru că nu pricepea ce se întâmplă. Dacă în locul ei ar fi fost Kim Basinger, iar în locul lui Charlie ar fi stat Mickey Rourke să privească scena, poate c-ar fi fost de înțeles. Pentru Alice însă asta era o experiență total neobișnuită, inofensivă pe ecran, dar cu totul diferită când cineva îți lua degetele de la picioare drept acadele.

— Scuză-mă, dar dacă aș fi în locul tău n-aș face chestia asta... zise Alice devenind brusc foarte britanică, gata să se scuze pentru piciorul ei nu prea frumos mirositor, când se pomeni că Chakira începe să umble la bretelele costumului ei.

— Hei! strigă Alice, constatând că în spatele ei apăruse Courtney, care începuse s-o sărute pe gât. Fir-ar al dracului să fie.

— Charlie, vrei, te rog, să-mi scoți chestiile astea de pe mâini și să mă duci acasă? Mă așteaptă Tash și sunt sigură că e îngrijorată deja, minți Alice, știind prea bine că Tash o să fie cu atât mai mulțumită, cu cât o să întârzie mai mult cu Charlie.

Însă știa probabil și el care era adevărul, pentru că ședea pe canapeaua din partea opusă a camerei urmărind cu ochi avizi de plăcere spectacolul care se derula în fața lui.

— Scuză-mă, Charlie, ai auzit? Spune-le să mă lase în pace! strigă Alice trăgându-i un șut în stomac Chakirei.

Dar Chakira îi luă piciorul și se așează pe el.

Între timp, Courtney scosese cu îndemânare desuurile pe care le purta Alice pe sub costum. Charlie pocni din degete.

— În regulă, fetelor, să-i dăm lui Alice o mică pauză. Să vedem de ce sunteți în stare fără ea.

La comandă, cele două C începură să se dezbrace reciproc și să se lupte pe covor.

Alice închise strâns ochii încercând din nou să-și amintească tabloul elementelor. „Cupru – K. Nu, nu K, ăsta era potasiu. Drăcie, care era cupru? Fier – oare Fi?” Începu să fredoneze ca să acopere gemetele care se auzeau din direcția covorului, dar, din când în când și total neplăcut, și din direcția canapelei. „Magneziu – Mg. ăsta era ușor.”

În cele din urmă gemetele încetară și Alice ațipi epuizată. La un moment dat se trezi și văzu fața proaspăt bărbierită a lui Ralph Laurened Charlie, care stătea în picioare în fața ei sorbind Earl Grey dintr-o ceașcă. Constată că i se redase capacitatea de a-și folosi mâinile și, în afară de faptul că sutienul îi era desfăcut și-i ajunsese aproape în talie, părea întreagă și nevătămată. Seara trecută fusese aieveau? Încercă să-și amintească ce se întâmplase după ce le respinsese pe cele două prostituate, deși avea mâinile încătușate. Trebuia neapărat să înceteze cu băutura pentru că o băga în tot felul de belele.

— 'Neața. Te servesc cu ceva? întrebă Charlie zâmbind.

Alice sări ca arsă.

— Vreau un avocat, ar fi vrut să spună, dar se abținu.

El arăta impecabil. Poate fusese doar un vis indus de tablourile alea cu scene erotice. Cam multă imaginație însă, având în vedere stilul ei cât se poate de banal.

— Îmi pare sincer rău pentru aseară, Alice, spuse el, cu aerul că-și cere scuze pentru o greșeală minoră, că a servit vin alb cu carne de vită sau ceva de genul ăsta. Mă lăudam că știu care femeii sunt sensibile la chestii din astea. Se pare că am apreciat greșit.

— Așa se pare, spuse Alice zâmbind strâmb.

Ce naiba putuse să-i dea lui impresia că ea e acest gen de femeie? se întrebă Alice, concluzionând că aceste preferințe nu făceau parte din lumea ei.

— N-o să se mai întâmple, promit, spuse el ducând mâna la inimă în semn de jurământ solemn, ceea ce avu darul s-o liniștească pe Alice.

Nu putea să fie totuși așa de periculos, având în vedere că Tash îl cunoștea de ani de zile. Poate comportamentul lui era ceva banal în L.A. și Alice era cea care se purta ciudat.

— Te servesc cu ceva? întrebă el fără urmă de insinuări sexuale în glas.

— Nu, imm... nu-i nevoie, mersi, dar aş vrea să mă duci acasă. Am o groază de lucruri de călcat pentru mâine.

Patrick se trezi singur, înfășurat în așternuturile albe din satin ale lui Izzy, în apartamentul ei cu vedere la ocean. Își ridică anevoie capul și aruncă o privire împrejur. Pustiu. Își trase pe el boxerii și hotărî să se ducă să facă o baie în mare ca să-și depășească în fine groaza că apa e peste tot rece ca gheața ca pe coasta Cork unde făcea el baie când era mic.

— Izzy, strigă el pe coridor, dar nu primi nici un răspuns.

Se gândi că era probabil încremenită în poziția lotus undeva prin casă. Aseară îi povestise aproape tot timpul despre cât de minunat era profesorul ei de kundalini yoga și că a doua zi ar trebui să ia prânzul cu el. Patrick însă zisese că mai bine nu. În plus, trebuia să facă față furiei lui Jack pentru că, absorbit complet de poveștile lui Izzy despre orele ei de gimnastică în pielea goală, uitase cu totul de rolul de șofer pe care promisese să-l joace.

Trecu în vârful picioarelor prin dreptul băii și-o zări pe Izzy, goală pușcă, pensându-și sprâncenele. După maratonul athletic din noaptea trecută, ar fi trebuit să-și vadă de drum dacă voia să-și mențină capacitatea motorie, el însă se opri.

— 'Neața. Uau, păi dacă așa acționează kundalini yoga asupra fetelor...

— Bună. (Îi zâmbi cu gura până la urechi.) Ai văzut dușul? Întrebă trăgându-l nerăbdătoare în baie.

Perdeaua de duș era din bambus verde, iar fereastra dădea spre ocean.

— Fantezie de exhibiționist, spuse Izzy tărăgănat, făcându-l să saliveze la vederea trupului ei. Vrei să încerci?

Avea de ales? Deja îl depousedase de cămașă, iar cureaua îi era desfăcută rapid de degete experte date cu oă fistic.

După două ore epuizante, își puse în sfârșit ochelarii de soare și-o porni cu viteză maximă spre Santa Monica în Volvoul lui Jack, cu radioul deschis. Beach Boys, Bon Jovi. Aoleu, ce rău se degradase gustul lui Jack în materie de muzică de când venise în L.A. Paddy se opri la o cabină telefonică într-o zonă lăturalnică și prăfuită a orașului și-l sună pe

Jack, care însă nu era acasă. Sau nu voia să vorbească cu Paddy.

— Jack, eu sunt. Auzi, îmi pare groaznic de rău. Am uitat complet aseară. Plătesc eu taxiul. Vreau să trec pe la Alice să văd dacă s-a trezit, că sunt în zonă, și vin repede. Îți datorez o bere mare.

Paddy se grăbi înapoi la mașină ca să nu rămână fără capace la roți și-o porni în viteză spre Santa Monica. Mirosul irezistibil de covrigi calzi de la Noah îl determină să se oprească să-și ia ceva de mâncare, lucru absolut necesar după atâta consum de energie. Apoi o porni pe Main Street, spre casa lui Tash. Nu părea a fi nimeni acasă, iar pisica aștepta cuminte în fața ușii de la intrare. Presupuse, pe bună dreptate, că locatarii se refăceau după o noapte lungă. Și el se simțea atât de obosit, încât și-ar fi dorit să fie și el în scutece, eventual și cu Alice lângă el.

Știa exact ce avea de făcut când o s-o vadă: să deschidă portiera și să se țină după ea câteva minute, apoi să-i spună: „Să știi că nu obișnuiesc să opresc lumea pe stradă, însă m-a frapat nu doar că ești frumoasă, ci și că ești evident englezoaică. N-am dreptate?” Sau, mă rog, asta ar fi făcut de obicei, dar poate că nu era abordarea potrivită în cazul lui Alice. Ah, mai bine n-ar fi avut atâta timp de gândire. Ca să nu mai vorbim că s-ar fi putut să nici n-o recunoască, sau poate doar dacă întâmplător ar fi purtat tot chestia aia groaznică în dungi. Jacheta lui avea încă mirosul greu al parfumului lui Izzy. Izzy, asta da femeie care știa să se îmbrace și, mă rog, să se și dezbrace. Scormoni pe bancheta din spate după o cămașă și un pulover de rezervă, dar nu găsi decât pachete de biscuiți și casete. Și chestia aia cu cuburi de gheață? Ce naiba era aia?

Aoleu, Doamne, ce plictiseală. De regulă, când aștepta vreo femeie în fața unei săli de spectacol sau într-un restaurant, își trecea vremea imaginându-și nuanțele care o făceau să pară perfectă, micile grimase ale feței, buclele și alte chestii de genul ăsta, însă în cazul lui Alice îi revenea mereu în minte zâmbetul ei absent când îl surprinsese uitându-se la ea în seara aia la restaurant. Crezuse în mod evident că se uită în gol. Majoritatea fetelor pe care le cunoștea ar fi crezut, pe bună dreptate, că se uita pentru că îi plăcea de ele. Alice însă nu și-ar fi închipuit niciodată așa ceva. Păi nu era de-a dreptul periculos pentru o femeie așa naivă să umble singură prin lume? Evident că avea nevoie de cineva care să aibă grijă de ea.

Tocmai se gândea să scrie iar o poezioară pe spatele pachetului de țigări, când văzu că ușa se deschide și pisica dispare înăuntru. Aha! Deci cineva se trezise. Apoi nimic, timp de-o jumătate de oră. Dacă mai zăbovea mult cu mașina, Jack avea să-l dea afară. Fir-ar să fie, își zise el îndesând cheile în buzunar și sărind peste zidul grădinii să vadă dacă era vreo speranță ca Alice să-și facă apariția. Tocmai se trăsesese în spatele unui stejar să observe mai bine, când oblonul de deschise și la geam apărură chipul lui Tash, cu bigudiuri în cap și fața dată cu cremă. Începu să țipe, drept pentru care Paddy o tui înapoi spre mașină, abia reușind să-și păstreze echilibrul pe zid. Fir-ar să fie! Asta-i lipsea lui, după ce că nu era într-o formă prea bună: Tash cu bigudiuri, zbierând în gura mare. Prea mult pentru o dimineață de duminică!

Băgă cheile în contact ca să pornească mașina, când dintr-un BMW decapotabil care opri în fața casei își făcu apariția Alice. Nu era însă Alice cea

pe care și-o amintea el. Această Alice arăta ca și când s-ar fi întors pe jos acasă de pe podiumul de prezentare a modei de la Milano, cu o scurtă pauză pe drum pentru o partidă de biliard și-un whisky. Isuse! Ce femeie! Unde era fetița din restaurant? N-avu însă timp să analizeze misterul. Imediat după Alice coborî un bărbat de pe locul șoferului, apoi Tash se năpusti spre ei pe alee, arătând frenetic cu degetul spre el și zbierând la el.

— Am chemat poliția. Vă știu eu pe voi, ăștia! Daaa, sigur, fugi, perversule, când vezi că se apropie pericolul...

Numai că Paddy nu mai stătu s-audă sfârșitul tiradei. Călcă accelerația și porni în viteză umplând strada de praf în urma lui. Americancele astea nu pierdeau vremea, își zise el, încercând să-și revină de pe urma emoției.

— Ce se întâmplă? întrebă Alice urmărind cu privirea Volvoul care dispărea după colț.

— E ăla care se ține după tine! L-am prins când încerca să-ți fure lenjeria întinsă la uscat.

Alice de-abia se abținu să nu chicotească. Era încă destul de amețită de la șampania din seara precedentă, iar ideea că pe o tipă predictibilă și banală ca ea ar fi putut s-o urmărească cineva o făcea pur și simplu să râdă. Se uită la Tash și Charlie. De o seriozitate absolută. Hopa! Se prefăcu cuprinsă de-o agitație isterică la ideea că un maniac nebun i-ar putea întoarce pe dos existența cotidiană, așa că o conduseră cu blândețe în casă.

— Cred c-ar trebui să urmezi niște cursuri de autoapărare, zise Charlie cu un aer foarte îngrijorat.

Doamne-Dumnezeule, se întâlniseră doar o singură dată, și-atunci în condiții cel puțin ciudate, iar acum se credea tatăl ei. Cu ce drept își făcea el

griji ? Și, în fond, nu în privința sadomasochiștilor o avertizase mama ei atunci când îi spusese să nu primească dulciuri de la străini ? Mă rog, chiar dacă mama ei n-ar fi fost în stare să facă diferența între S&M¹ și M&S², cu siguranță și-ar fi prevenit propriul copil dacă experiența ei de viață ar fi trecut dincolo de Norwich. Ce idee ! Tocmai perversul de Charlie să-i spună că are nevoie de cursuri de auto-apărare. Își țină însă gura, întrebându-se cine o fi misteriosul bărbat, pentru ca după aia să se simtă vinovată pentru astfel de gânduri.

— Absolut. Iar de-acum înainte să nu mai ieși decât însoțită. De mine sau de Charlie, spuse Tash.

Alice vru să zică ceva, dar începuse s-o doară capul și abia aștepta să se bage în pat.

— Mă simt slăbită, așa că mă duc să mă culc. Se ridică și simți că amețește.

— Sigur că da, să te ajut.

Charlie o duse în dormitor și intra după ea.

— Vasăzică asta e ? întrebă el privind patul. E minunat. Se întoarse spre Alice cu o privire plină de subînțelesuri. Vino încoace, iubito.

Se lungi pe pat și întinse brațele spre ea. Alice se dădu înapoi spre dulap. Dacă, în ciuda alcoolului din seara precedentă, nu simțise încă nici o mahmureală, acest „iubito“ rostit de Charlie reuși în sfârșit performanța.

— Vreau să fac un duș, zise ea, cu speranța deșartă că perspectiva unor subțiori urât mirositoare o să-i alunge cheful de-a lua în brațe un corp nespălat.

— Nici o problemă, scumpete.

Dulcegării peste dulcegării.

— Vrei să te săpunes eu ?

1 Sadomasochism.

2 Marks & Spencer.

Auzi ce idee!

Alice păli și se retrase spre ușă.

— Poate altă dată, Charlie, zise ea fără ezitare, deschizându-i ușa să plece. Mă doare groaznic capul.

Era evident exact ceea ce Charlie voia s-audă. Adora să fie refuzat. Pentru că recompensa era ulterior și mai dulce.

— Atunci pe data viitoare, scumpete.

Îi luă mâna și-i linse palma într-un fel menit evident s-o facă să tânjească după el. Apoi se întoarse și se îndreptă spre ușă, iar Alice scoase limba în urma lui și se scutură la gândul că scăpase ca prin urechile acului.

— Jacko, unde te ascunzi? strigă Paddy trecând prin casă și ieșind afară la piscină.

Nici un sunet. Deschise ușa de la baie. Nimeni. Însă, lângă săpun era un brici roz-pastel. Aha. Paddy se îndreptă zâmbind spre camera lui Jacko și cio-căni la ușă.

— E cineva acasă? strigă el. Nici un răspuns. Hai, Jacko. Știu că ești acolo.

— Escuzați pe mine. Jacques non e acasa. E la drogheri, aa... farmasi. Am consume tot prezer-vatif in casa e s-a dus se mai ia.

O femeie micuță, îmbrăcată în halatul lui Paddy, stătea în ușa dormitorului.

— Eu sunt Beatrice.

Îi întinse o mână mică, azvârlindu-și părul lung și negru peste umăr.

— Patrick. Îmi pare bine.

Paddy spera să se ducă înapoi în dormitor sau la baie să se spele pe cap, deși avea părul foarte curat, dar nici pomeneală. Se așeză în schimb în pragul

ușii dormitorului lui Paddy zâmbindu-i ca o zână din basme.

— Ești franțuzoaică, nu ? o întrebă Paddy când privirea hipnotică cu care îl fixa deveni oarecum stânjenitoare.

— *Oui*, din Lyon. Dar acum locuiesc aici, zâmbi ea cu toată gura.

— L.A., mda, minunat loc, fără îndoială, zise Paddy tânjind în zadar s-ajungă în patul lui.

— Aaa, v-ați cunoscut.

Jack își făcu apariția în bluza de pijama și blugi, având un pachet de prezervative de dimensiuni industriale. Seducătoarea Beatrice se dădu în sfârșit la o parte din ușă și se duse lângă Jack, purtătorul uriașului pachet de promisiuni lascive. Paddy profită de lăncezeala conversației pentru a se refugia în camera lui.

— Așaaa, exact ceea ce-mi doream, murmură el realmente extenuat după lunga noapte și dezastuosul episod cu Alice, un somnic.

Își trase tricoul peste cap, dar, când să se arunce în pat, observă că acesta se transformase într-o masă de masaj cu aspect de-a dreptul draconic. Picioare de oțel. Plastic alb. Iar pilota lui era împăturită frumos într-un colț.

— Ah, da, iartă-mă amice, strigă Jack între două săruturi. Beatrice se mută aici și și-a adus câteva lucruri. Nu te deranjează canapeaua, nu ?

Alice dormi ca un prunc, cu excepția unui vis în care se făcea că perversul Charlie o dăduse cu smoală și-o acoperise cu fulgi. Se trezi după-amiază și-o găsisse pe Tash la capul patului, cu un aer îngrijorat și-o ceașcă cu ceai de mușețel în mână.

— Alice, dacă te simți în stare, alături e un polițist care ar vrea să discute puțin cu tine.

Politișt. Ce făcuse oare? Își stoarse creierii. Nu dusesese înapoi casetele video la Blockbuster? Nu-i dăduse suficient bacșiș taximetristului? Ce să fie oare? Luă o gură de ceai de mușetel și se mai calmă. Bineînțeles, era probabil în legătură cu perversul Charlie, precis. Păi ce altceva să fie? Tash îi luă mâna într-a ei cu aerul unei asistente de la geriatrie.

— E în legătură cu tipul care te urmărește.

Capitolul 15

Alice ieși și-o găsi pe Tash pe canapea, urmărind finalul unui road-movie incredibil de plictisitor.

— Am mușchi, uite.

Alice își suflecă mâneca tricoului și-și încordă brațul.

— Instructorul de kickboxing zice că sunt o structură dinamică. În curând o să am umeri ca Elle Macpherson.

Și schiță câteva mișcări în direcția televizorului.

— Hei, dă-te la o parte. Ăla pe care-l ameninți tu e un genial director de imagine, zise Tash gesticulând.

— Zău?

Alice se așeză pe brațul fotoliului și începu să urmărească și ea filmul.

— Și, cum e, v-ați cuplat până la urmă? întrebă ea, cu speranța că, dacă într-adevăr reușiseră, atunci Tash va avea altceva mai important de făcut decât să se preocupe de siguranța ei personală cât era ziua de lungă.

N-o deranja nici kickboxingul, nici chiar faptul că în loc de *Melrose Place* trebuia să urmărească în

fiecare seară casete video cu *Modalități psihologice de intimidare a dușmanului*, dar detesta faptul că nu mai putea să meargă singură nicăieri. Trebuia să fie dusă la și adusă de la antrenamentele de kick-boxing de o firmă specială de taxiuri care asigurau un grad ridicat de siguranță și nu se putea duce nici până la colț să-și ia o brișă cu afine fără însoțitor armat.

— Mă gândesc că, dacă reușesc să pătrund în geniul lui creativ, atunci o să reușesc cât de curând să-i aprofundez și sexualitatea, spuse Tash oprind caseta pe imaginea unui drum pustiu din deșert.

— Dumnezeu, ce minunat trebuie să fie să cunoști un om atât de scripitor cu care să ai o comunicare perfectă! spuse Alice ușor invidioasă, încercând să descopere simbolurile ascunse în bolovanul stingher de pe drumul din deșert.

— Mda, numai că l-am surprins cu ochii în țâțele mele astăzi, ceea ce înseamnă o mare realizare, râse Tash și închise televizorul. Trebuie să plecăm în douăzeci de minute. Ești sigură că pe Lysette n-o deranjează că vin și eu? Că n-ai nevoie de cineva să-ți țină trena cât stai acolo, pot să te las și apoi să vin mai târziu să te iau.

— Nu fi caraghioasă. Și, oricum, vrea să te cunoască pentru c-a auzit atâtea despre tine.

Deși își dădea aere de Lady Așa-și-pe-dincolo sau Ducesa de Cum-îi-zice, Lysette era totuși o publicistă mondenă ale cărei serate păreau rupte din paginile revistei *National Enquirer*. Se adunau la ea actrițe sărite de pe fix, celibatari râvniți, editori de rubrici mondene, iar ea nu dădea doi bani pe dietele lor fără alcool, fără sare sau mai știu eu ce. Drept urmare, toată lumea pleca de la petrecerile

ei în al nouălea cer, fericită și mulțumită peste poate, serata ei constituind ulterior subiect de discuție săptămâni în șir. Nici seara asta nu făcea excepție, în ciuda E-urilor din abundență în toate castroanele.

Alice și Lysette se strecurară în bucătăria plină ochi ca să mai adauge câteva picături de vin roșu la sosul de spaghete și unt din belșug în toate celelalte farfurii.

— Am căutat până am înnebunit sos de friptură, dar ăștia nu au așa ceva. S-ar părea că există în New York un magazin de delicatese nemaipomenit unde au, inclusiv chestii gen piure de mazăre sau supă, spuse Lysette.

— La ce, Doamne iartă-mă, îți trebuie sos de friptură și piure de mazăre? Întrebă Alice strâmbându-se doar la gândul respectivelor produse.

— Mâncare tradițională englezească. Dacă vreau să trăiesc acolo trebuie să știu și eu regulile de bază.

Lysette își stropi salata verde californiană cu sos de portocale și sorbi din vin.

— Fac o plăcintă de rinichi grozavă cu foi de plăcintă din alea mici.

Alice îi zâmbi. Văzând-o cum stă în rochița ei lila în fața etajerei pline de porțelanuri comemorative care de care mai valoroase (farfuria care marca Jubileul de Argint al Elisabetei a II-a, cana cu plăcuță inscripționată Alteța Sa Regală Prințul de Wales și Lady Diana Spencer), era greu să ți-o imaginezi în costum de tweed, cu labradorul pe post de unic companion, întrucât soțul lua din nou cina la club. Contele din visul lui Lysette n-avea cum să se ridice la nivelul așteptărilor ei. Pe Alice o trecu un fior gândindu-se la ceea ce i-ar putea rezerva soarta. Pentru că nu era nici un dubiu, dacă Lysette ajungea vreodată la Londra, în compania vreunui

reprezentant al nobilimii deținătoare de proprietăți la țară, o să fie sfârtecătă precum vulpea de câinii de vânătoare, lucru absolut inacceptabil. Nici vorbă, ei îi trebuia cineva mai puțin tradițional, un membru mai cosmopolit al aristocrației...

— Lysette, englezul ăsta trebuie neapărat să aibă castel, sau ajunge și-un conac mai vechi? Întrebă Alice săgetată brusc de-o idee.

— Eh, câtă vreme are blazon și acte-n regulă, nu fac nazuri. De ce?

— Oh, nimic, mă gândeam și eu. Ce fac însă cu misteriosul meu admirator?

— Săracu'! Nu-mi vine să cred că Tash a chemat poliția, zise Lysette turnând cu polonicul supă rece de năsturel în opt castronașe. Mie mi s-a părut drăguț. Poți să duci tu astea?

Îi dădu și niște linguri și-o luă înainte spre sufragerie.

— Așa carevasăzică. Mi-a spus Natasha că e un ciudat care se ține după tine, spuse fata care stătea alături de Alice, o actriță frumoasă despre care se zvonea că e combinată cu un star de film.

— Cred că e cam mult spus. Mai curând mă confundă, sau ceva de genul ăsta.

Da, probabil că asta e, își spuse Izzy măsurând-o pe Alice cu privirea din cap până-n picioare. Izzy încercase din răspuțuri să-și găsească și ea un urmăritor. Își pierduse vremea prin internet cafeuri în speranța că vreun țicnit o să se ia după ea, însă până acum nu reușise. Oare ce avea fata asta în plus față de ea, în afară bineînțeles de-un mizerabil gust la îmbrăcăminte?

Izzy își netezi rochia de șifon și sorbi din paharul cu vin. Nutriționistul o s-o omoare, dar ce conta, simțea nevoia să-și facă de cap, iar seara trecută se

simțise grozav cu irlandezul ăla. Își imaginase că e fiul nerecunoscut al lui JFK și că, dacă se mărită cu el, iar familia Kennedy îl recunoaște după aia, atunci o să intre și ea în acea familie renumită, o să se ducă și ea la Martha's Vineyard și-o să ajungă o actriță foarte cunoscută și solicitată. Hmmm. Acum se simțea mult mai bine. Poate n-ar strica să mai tragă câte-o dușcă din când în când.

— Lysette mi-a spus că ești actriță. Ești prima pe care am cunoscut-o, spuse Alice punând o linguriță de smântână în supa lui Izzy. Majoritatea actorilor pe care-i cunosc fac o pantomimă, două pe an, în rest trăiesc din șomaj. Lucrezi și în televiziune?

Toată lumea de la masă amuți. Cine era fata asta care habar n-avea care e regula de bază în L.A.? Nimeni nu lucrează în televiziune. Sau, oricum, nimeni nu recunoaște acest lucru. Te ajută să plătești taxele la colegiul copilului, mai apari în vreun serial în timpul săptămânii, dar nu recunoști sub nici o formă acest lucru decât față de agentul tău. Alice se întrebă de ce toată lumea era cu lingurile lipite de buze. Apoi înțelese.

— Oh, e-n regulă. Supa trebuie să fie rece. Apoi adăugă cu amabilitate: Dar dacă nu vă place, sunt sigură că Lysette v-o poate încălzi la microunde.

Nimic însă. Lingurile rămaseră lipite de buze. Până când Tash preluă, ca de obicei, controlul situației.

— Alice nu e în L.A. decât de scurtă vreme. (Apoi bomboana de pe colivă.) E din Londra.

Și din nou conversația se animă și toată lumea păru să se relaxeze și să reintre în atmosfera de petrecere. Cu excepția lui Izzy care o săgeta pe Alice cu priviri amenințătoare.

Lysette o trase pe Alice în bucătărie.

— Lysette, știu că am făcut ceva ce nu trebuie, dar ce?

Lysette scutura de mama focului un sos balsamic.

— În orașul ăsta nu trebuie să pomenesci de televiziune. E o chestie de snobism.

Alice nu înțelese de ce, dar își propuse să rețină informația.

— De unde o cunoști pe Izzy?

— Locuiește cu sora mea în Malibu. Actriță. Când are noroc, prinde și ea câte-un serial. E cam zăpăcită, dar nostimă.

Când ajunseră la *tarte tatin*, Izzy părea deja prinsă într-un vârtej perpetuu, probabil datorită nenumăratelor pahare pe care le consumase. Tocmai îi spunea redactorului de la rubrica mondenă a *L.A. Times* – cu promisiunea că nu mai spune nimănui altcuiva – că e combinată cu un membru al familiei Kennedy. După care își strecură mâna între coapsele tipului, dezgolindu-și dinții într-un rânjet de pisică sălbatică. Probabil că învățase figura la școala de actorie, își zise Alice, fără să știe că această imagine era transmisă de șaptezeci de ori pe zi pe un post național de televiziune, fiind de fapt ultimul „rol” pe care-l jucase Izzy în ultima vreme – o pisicuță satisfăcută dintr-o reclamă pentru mâncare de pisici.

De cealaltă parte a lui Alice locul era gol. Șervetul nu fusese despăturit, paharul nu fusese umplut, dar nimeni nu părea să se sinchisească de absența invitatului. Alice se aplecă spre Lysette care era ocupată să domolească văpaia iscată între Tash și-o fată care pretindea că vrea să se mărite cu un milionar pe care voia să-l aștepte în fiecare zi cu ceaiul pregătit.

— Adică cum, și să fii o întreținută? zise Tash continuând să se lamenteze, după care trecu la accentul australian pentru discursul privind drepturile femeii.

— De fapt, nu văd deloc ce e rău în asta, bombăni fata băgând nasul în castronul cu supă.

— E rău pentru că e înjositor și denotă o mentalitate retrogradă! zbieră Tash.

— Aici cine trebuia să stea? o întrebă Alice pe Lysette, nedorind ca aceasta să-și dea seama că murea să aibă și ea pe cineva cu care să scoată o vorbă, profitând de faptul că pentru moment Izzy o ura și o evita în mod ostentativ.

— Vine și el imediat.

Misterul se adâncea. Alice își făcu de lucru cu tacâmurile, după care contribui și ea cu câteva remarci moderate la disputa despre feminism dintre Tash și susținătoarea femeilor întreținute, fără însă prea mare succes. Apoi își făcu apariția Tommy Kelly. Lysette sări să-i iasă în întâmpinare.

— Tommy, ai reușit! zise ea pregătindu-se să-i prezinte invitații, când Izzy sări în picioare.

— Tommy, nu ne-am văzut de secole. Mă mai ții minte? Petrecerea de la Uma Thurman. Hai să stai aici, lângă mine, zise ea, aruncându-i lui Alice o privire ucidătoare cu mesajul „mută-ți fundul ăla mult prea mare pentru orașul ăsta pe scaunul alăturat”. Tommy îi zâmbi absent, cam cum făcuse și cu Alice când o întâlnise pentru prima dată. Alice rămase cu capul în jos. Deși avuseseră un prânz reușit și îl ajuta să-și rezolve problemele de imagine, nu voia totuși să riște o reacție umilitoare. Tommy se duse după Lysette în bucătărie, lăsându-i pe ceilalți cu gura căscată. Nu se întâmpla prea des ca un star adevărat să coboare din reședința

lui din Hollywood Hills ca să cineze cu muritorii de rând. În cameră se iscă o luptă demnă de un roman epic pentru atragerea fundului îmbrăcat în piele al lui Tommy pe un scaun cât mai apropiat. Până și viitoarea gospodină se implică în virtutea ideii că drumul cel mai scurt spre inima unui bărbat trecea prin stomacul acestuia, oferindu-se să-l inițieze în macrobiotică.

Alice se strecură afară din mulțime ca să scape de nebunie și se așează pe canapea. Se trânti pe-o pernă cu inscripția brodată manual „Căminul englezului este castelul lui“. Nu se simțea niciodată singură când era singură, însă acum, într-o cameră plină de străini care aveau atâtea subiecte de conversație și motive de răs cu care ea nu avea nimic de-a face și nici nu voia să aibă, gândul îi fugi iar la Jamie. Împachetase toate lucrurile de-acasă de la Londra și lăsase amintirile în urmă – cămașa lui de rugby care mirosea a Eau Sauvage, scoicile pe care le adunase el când fuseseră în vacanță în Grecia, ambalajul primului prezervativ pe care-l folosiseră. Și totuși, chiar și în lipsa acestor obiecte care-i aminteau de dragostea lor, tot se gândea la el. Și la faptul că și înainte de incidentul cu perversiunile, Charlie tot nu-i plăcuse. Of, Doamne, poate că nici n-o să mai întâlnească vreodată pe cineva care să-i placă. Poate că Jamie fusese sufletul ei pereche. Apoi își aduse aminte de scrisoare și de flori. Cine era totuși acest admirator misterios? Acest ultim gând o făcu să zâmbească și să tragă absentă de firele inscripției de pe pernă până când șanțul cu apă din jurul castelului dispăru aproape complet. Înfundă repede bucățile de ață în marginea canapelei și luă perna în brațe.

— Cât îți dau să-mi spui la ce te gândești?

Era Tommy. Avea părul vopsit negru ca pana corbului și, prin contrast, tenul său părea aproape translucid. Își aduse aminte cum își învelise cartea de chimie de clasa a zecea într-un poster cu el din *Just Seventeen*, însă, ciudat, nu simțea nici un fel de emoție. După prânzul cu Tommy și Jennifer își dăduse seama că Tommy era un fel de bărbat universal care s-ar fi culcat fără probleme cu oricine. Era limpede că nu era genul ei deși lui Alice îi plăcea de el și se vedea chiar ieșind împreună și simțindu-se bine, însă categoric o lăsa rece.

— Eh, știi cum e, spuse ea, mutându-și perna sub cap. Banalități.

— Și care sunt banalitățile pentru Alice Lewis? Deci nu uitase cum o cheamă.

Alice zâmbi. Așa, fii drăguță. Că un actor celebru nu era obligat să țină minte numele noii sale agente de publicitate. Mai ales când prin preajmă se vânturau bunăciuni gen Izzy, Tash și Lysette.

— Scoici și prezervative, răspunse ea cu sinceritate.

— Ha, psihiatrul meu ar fi în al nouălea cer, zise el.

Apoi începu să-i povestească despre problemele lui cu băutura și drogurile și cum, pe când era adolescent, stătea mai tot timpul în camera lui și cânta la chitară ca să nu-i audă pe părinții lui cum se certau toată ziua. Alice era tentată să spună că, dacă astea erau motivele pentru care avea el nevoie de psihiatru, atunci în cazul ei ar fi fost necesară o ședință cu Freud însuși. Ea își închipuisese că toți părinții azvârleau cu scaunele prin ferestrele bucătăriilor și se amenințau reciproc cu făcălețul. Pentru Norfolk, asta făcea cu siguranță parte din peisajul cotidian.

— De ce și-a rupt piciorul tatăl tău, Lucy?

— Ah, mama l-a călcat cu mașina pentru c-a stat la cârciumă toată noaptea.

Ce era neobișnuit în asta ?

Alice dădu înțelegătoare din cap.

— Poate te-ar ajuta să te-apuci de ceva care să-ți placă, kung fu sau ceva de genul ăsta. Mai bine decât să te duci la psihiatru. Și mult mai ieftin. Eu, de exemplu, iau ore de kickboxing.

Râse, iar Tommy o privi cu un profund respect.

— Ești nemaipomenită. Îți dai seama de asta, Alice ?

În acea clipă în cameră se lăsă liniștea și toată lumea observă că bărbatul pentru care se luptaseră dispăruse de fapt din mijlocul lor. Stătea pe canapea privind-o cu nesaț pe fata din Londra, de parcă s-ar fi temut să nu dispară brusc într-un nor de ceață dacă-și ia ochii de la ea.

— Habar n-am avut de chestia cu drogurile. Ce trist ! îi șopti Izzy ziaristului. Te rog să nu pome-nești de faptul că Tommy și cu mine avem o legă-tură, promiți ? C-ar fi tare rău pentru cariera mea să se știe că am o legătură amoroasă cu un aseme-nea ratat.

Ziaristul izbucni în râs.

— Tu și Tommy ?

— Sigur, eu și Tommy.

Izzy nu-l mai slăbea din ochi.

— Și cu fiul lui Kennedy cum rămâne ?

— Ah, păi tocmai de asta nu trebuie să spui nimic de Tommy.

O luase complet razna, dar el era obișnuit cu astfel de personaje închipuite. Era plin orașul de ele. Ceea ce-l interesa pe el cel mai mult era ce naiba se întâmpla între șleampăta aia de pe canapea și Tommy Kelly, Don Juanul local.

Izzy observase și ea interesul din ochii lui și jură s-o aranjeze o dată pentru totdeauna pe englezoaica aia jalnică. Isuse, asta chiar n-auzise în viața ei de *callenetics*¹?

Capitolul 16

4 Iulie. Sâmbătă dimineața. Un vâl de pâclă lăptoasă acoperea soarele, iar vârfurile palmierilor care străjuiau Venice Beach erau cufundate în ceață. Semăna cu o dimineață de iarnă. Și totuși, în aer plutea promisiunea unei zile minunate. Comercianții care flancau drumul dintre Manhattan Beach și Santa Monica comandaseră cantități suplimentare de înghețată și Cola. Și animalele păreau să știe ce se pregătește, câinii trăgeau mai tare în lesă, iar pisicile căutau locuri umbrite unde să se adăpostească mai târziu. Până și rollerii în șorturi de denim ieșiseră mai devreme.

Singurele persoane care nu păreau cuprinse de acest minunat sentiment de nerăbdare erau Paddy și Alice. Nefiind băștinași, nu simțeau atmosfera locului, nu erau obișnuiți cu promisiunile care pluteau în aer. Și dacă ar fi fost, ar fi schimbat asta cu ceva lucrurile? Poate ar fi sărit din pat mai plini de energie, poate că Alice și-ar fi dat cu puțin gloss. Nimic altceva însă, nimic nemaipomenit, nimic care să le schimbe viața.

¹ Gimnastică eficientă, care antrenează strict zonele cu probleme.

Alice se spală cu un gel de duș cu aromă de ciocolată, pe care-l cumpărase din Melrose cu o zi în urmă, și se îmbracă cu o pereche de bermude albe, un tricou și o jachetă de culoarea levănțicii. În fond, era weekend, așa că merita să se răsfețe puțin, de unde și bizara selecție vestimentară și aroma de ciocolată. Tash plecase la Big Sur cu niște prieteni din echipa de filmare, iar acum probabil că își concentra undele cerebrale în direcția D.I.-ului. Alice putea deci să facă ce voia, era liberă. Îi promisese lui Tash c-o s-o ia pe Lysette sau pe Tommy s-o însoțească dacă pleacă de-acasă, dar ce putea, în fond, să pătească? De fapt, putea chiar să chiu-lească de la ora de kickboxing și să se ducă la piețele de flori. Constată cu bucurie că nu-i mai tremura carnea pe picioare și pe fese când mergea. Ce fericire!

Paddy încerca să se acomodeze cu noul său pat. Se hotărâse să-i ofere lui Jack intimitatea necesară să se poată bucura de masajele lui Beatrice oricând avea chef. Parcurse *L.A. Times* în căutarea unei locuințe de închiriat și în cele din urmă găsi un apartament cam scump, dar foarte simplu unde ar fi putut sta în următoarele două săptămâni. Majoritatea celor pe care le văzuse aveau pardoseli groaznic de mohorâte și menajere interne de care se putea lipsi cu mare bucurie. În plus, voia și el să aibă intimitate. Indiferent unde ar fi fost sau cât de bine s-ar fi derulat seara, voia să se trezească a doua zi în propriul apartament, cu vedere la farmacia Love din Hollywood Hills.

Blocul era unul dintre cele mai vechi din oraș și toate apartamentele dădeau spre o curte umbroasă și răcoroasă, presărată în mod deliberat de proprietar

cu tot felul de obiecte *feng shui*: peștișori japonezi într-un bazinaș, un firicel de apă care curgea și o sumedenie de obiecte atârinate care clincheteau în bătaia vântului, făcându-i probabil pe pești să creadă că plutesc într-un perpetuu val seismic. Camera lui Paddy era complet albă, cu ceva asemănător unui banc de lucru de dimensiuni generoase și-o saltea. Aparținuse unui arhitect care solicita ostentativ un preț exorbitant doar ca să-și impună găselnița de design – minimalism de garaj în fața californienilor naivi cu buzunarele pline. Lui Paddy îi convenea însă.

Prin fereastra fără perdele ziua se anunța a fi înno-rată. Uriașa inscripție Hollywood abia se întreză-rea, iar lui Paddy îi era dor de verdeață. O pajiște, un câmp, o pădure. În zile ca astea i se făcea un dor nespus de casă. Își puse pe el o bluză de trening bleumarin și-un șort și ieși să ia micul dejun. N-avea chef de mâncarea sănătoasă din propria bucătărie. Prefera niște cârnăciori cu ouă – că slăninuța, după cum constatasese cu tristețe, era ceva prohibit în întreaga Americă, singura variantă pe care puteai spera s-o găsești fiind niște amărâte de fâșiute de lățimea degetului mic. Se hotărî să meargă în Santa Monica și să-și lase mașina undeva pe Main Street, apoi să o ia pe jos până unde stătea Alice, să vadă dacă se trezise. Deși nu prea credea. Astăzi trebuia însă să facă ceva în această privință.

Unul dintre motivele pentru care nu se mai vedea cu Izzy sau cu celelalte tipe pe care le cunos-cuse prin diverse cafenele sau baruri era că înce-puse să se plictisească. Clipele în care reușise s-o zărească pe Alice de când venise aici îi sădiseră în minte imagini contradictorii și confuze, dar inci-tante: tipa ușor frivolă și pusă pe distracții, într-un

bizar costum-salopetă și cu pantofi cu toc cui, atleta cu obraji roșii strălucind de efort pentru care kick-boxingul reprezenta drumul spre emancipare, femeia-copil care ieșise în cămășuță de noapte să-și ia corespondența din fața ușii. Îngrozitor de frustrant. Trebuia neapărat să știe cum e ea de fapt, ca să și-o poată scoate în sfârșit din minte și să scape de obsesie. Deși Jacko îl tot tachina, spunându-i că s-a îndrăgostit, Paddy știa că nu e așa. Știa el ce înseamnă dragostea: acel sentiment de incredibilă fericire care te cuprinde când ești în preajma unei anumite femei. Acum însă simțea că-i e greață. Și frică. Groaznic.

Alice porni spre Main Street, clămpănind zgometos din espadrile. Își asortase un ditamai coșul de paie, parcă era o gospodină din Provence care se ducea la piață. De altfel, pe fundul coșului mai zăcea încă un cartof mucegăit. Se opri la covrigăria lui Noah.

— Nu, nu, nu. Trebuie să comanzi ca lumea. Dacă nu, te pun pe lista neagră, striga proprietarul pentru a nu știu câta oară la o biată femeie care bătuse tot drumul de la San Francisco ca să mănânce un celebru covrig Noah în cinstea zilei de 4 Iulie.

Femeia, care habar n-avea la ce se referea vânzătorul, comandase un covrig simplu cu brânză topită, neîncălzit, mulțumesc frumos. Proprietarul, cunoscut celor din preajma locului sub numele de covrigarul nazist, se mai potoli. Alice, care astăzi se hotărâse să se înfrupte cu un covrig cald cu brânză topită și susan, se întrebă oare câtă lume nu renunța de frică la bunătate de covrig cald cu ceapă.

N-aveai de unde să știi regulile dacă nu erai din partea locului.

— Ieși, ieși afară! zbieră Noah la un bărbat cu fața roșie. Te-am pus pe lista neagră pentru un an. Au trecut doar patru luni. Vino peste opt luni și te servesc.

Bărbatul cu fața roșie mârâi ceva în barbă și ieși, îndreptându-se spre banalul Jack's Deli, ceva mai jos pe bulevard.

Alice se uita de-a lungul Main Street pe geamul covrigăriei lui Noah. Era acea minunată, dar unică zi din săptămână în care nu-ți puteai da seama cine lucrează și cine nu în industria filmului pentru că duminica nu apăreau revistele de specialitate, în principal *Variety*, pe care cei interesați o răsfoiau să vadă cum sunt reflectate ultimele lor proiecte.

— Ha, de ce i-or fi dat rolul ăsta lui Demi Moore? bombăneau unii când constatau că despre ei nu se pomenea nimic.

Astăzi însă, diferențierea se făcea pe baza a ceea ce citea fiecare. De la *Forbes* la *Vogue*, era clar dacă lucrau în branșă pentru putere, bani sau sex. Alice își scoase exemplarul jerpelit din Jane Austin, minunându-se ce transformare suferise micul ei dejun: doar niște semințe și niște toast.

Dacă ar fi ridicat privirea din carte, ar fi văzut ciudata siluetă a lui Paddy Wilde trecând prin dreptul geamului. După ce așteptase vreo jumătate de oră să vadă un semn de viață la casa unde locuia Alice, se hotărâse să ia o pauză și să mănânce ceva. În loc de suc de portocale și alte chestii sănătoase din frigiderul lui Noah, luă o Cola din magazinul alăturat. Pe când scormonea în fundul frigiderului să găsească probabil singura Cola nedietetică și cu

multă cofeină din întreg statul, Alice trecu prin dreptul magazinului îndreptându-se spre Venice Beach.

Se făcuse cald, iar Alice își scosese jacheta și-o băgase în coș. Trecând pe lângă mulțimea care se îndrepta spre plajă, toți la unison în lycra, se simți oarecum stânjenită de picioarele ei albe ca brânza și de bermudele cam demodate. Poate c-ar fi trebuit s-o asculte pe Tash. În fine. Își rulă bermudele sperând să-i facă să semene cu un șort și își continuă drumul. Se îndreptă spre Venice Beach, făcându-și drum printre culturiști, rapperi, bicicliști și rolleri, cuprinsă de-o nemaipomenită senzație de libertate. Pentru prima dată de când sosise, acum o lună și jumătate, trăia cu adevărat acest sentiment. Fără Tash sau Lysette pe post de ghid bine-intenționat, fără hartă ca să nimerească drumul de la taxi până acasă. Dacă se rătăcea, nu mai conta. Se uită în sus la apartamentele cu vedere spre plajă care se zăreau printre palmieri, făgăduindu-și să cheltuiască primul ei milion ca să-și cumpere unul. Sau poate, de ce nu, chiar mai sus de-a lungul coastei, în Malibu.

Paddy, cu cutia de Cola în mână, tocmai se pregătea să se îndrepte spre casa lui Alice pentru a-și relua pânda, când o văzu pe Izzy venind din direcție opusă. Era perfect machiată și se îndrepta spre sala de fitness. Paddy se ascunse în spatele unei limuzine care-l ducea pe-un cunoscut politician la o întâlnire cu o actriță, și o urmări pe Izzy cum traversează să vorbească cu o prietenă care trăgea după ea o potaie. Privind-o, simți un gol uriaș în suflet. Nici măcar o tresărire în amintirea nopților petrecute împreună, nimic. Sorbi o gură mare de Cola, azvârli cutia și se îndreptă spre piața de fructe

organice, ca să-i dea lui Izzy suficient timp s-ajungă la sală.

Soarele se ridicase deja pe cer, așa încât până și unuia ca Paddy, cu proasta sa circulație sangvină specific irlandeză, i se făcu destul de cald ca să-și scoată bluza de trening. Și-o legă în talie trecând prin dreptul unor ciudați morcovi organici vânduți de-o femeie ea însăși cu un puternic miros organic. Porni spre raionul cu ananas Orange County, și deodată în fața ochilor îi apăru o imagine extraordinară. O fată, ceva între păpușă din cârpe și manechin de pagina a treia, venea spre el. Era îmbrăcată cu un tricou uzat și bermude, iar pe cap cu o pălărie uriașă de pai care-i ascundea complet fața. Umărul i se înroșise sub greutatea unui coș mai mare decât ea. Și totuși, era frumoasă. Iar el știu imediat că e Alice.

Alice ajunsese la concluzia că nu putea umple acel nenorocit de coș pe care-l cărase după ea prin tot orașul decât dacă lua cele mai mari fructe din piață. Voia să cumpere și niște floarea-soarelui, singurele care o făceau să ducă dorul Londrei și să se întrebe cum o duceau lăstarii ei de-acasă. Oare plouase suficient în Anglia? Se făcuseră frumoase? Miji ochii în căutarea florilor, dar cum acestea se aflau în partea cealaltă a pieței, se îndreptă direct și oarecum poetic, i se păru lui Patrick, spre tarabele cu pepeni verzi.

Patrick o urmări cum pipăie cu mânuțele ei uriașe fructe și se pomeni mușcându-și buza. Trăia aceeași senzație ca atunci când primești un cadou de Crăciun, doar că era în iulie. Arzi de nerăbdare să-l deschizi știind, în același timp, că, odată rupt ambalajul, acea minunată senzație va dispărea pentru totdeauna. În plus, adevărul e că era foarte

emoționat. Se gândi dacă nu cumva băuse prea mult seara trecută. Nu băuse deloc. Se pierdu complet. Atunci când viața ta de Don Juan notoriu ia sfârșit în mod absolut natural, ai senzația că te-ai aruncat de pe Putney Bridge cu niște stabilopozi legați de picioare. Nu-i deloc plăcut.

Patrick deveni brusc o oaie în blană de lup. Se târî până la raionul de-alături și cumpără câteva portocale roșii doar ca să fie mai aproape de minunata apariție îmbrăcată atât de jalnic.

— Astea, vă rog.

Nu-și putea lua ochii de la Alice care tocmai îndesa doi pepeni în coș. Te așteptai ca fundul de pai să cedeze dintr-o clipă-ntr-alta, iar pepenii să se rostogolească pe jos ca în poezioara pentru copii, făcând oamenii și animalele să sară care-ncotro din calea lor.

— Șaptezeci și trei de cenți, vă rog.

Paddy se scormoni în buzunare după mărunțiș. Carte de credit. Cartelă de telefon. Nici un sfanț.

— Îmi pare tare rău, nu am suficienți bani mărunți. Mai bine le pun la loc... zise el continuând să se scormonească prin buzunare, neștiind ce să facă cu portocalele și încercând să n-o piardă din ochi pe Alice.

Apoi Alice se întoarse. Se uită la el și își ridică borul pălăriei. Îi părea foarte cunoscut.

— Am trei cenți, dacă aveți nevoie, se oferi ea.

Îi auzise vocea și se înduioșase pe loc. Murea după accentul irlandez. De fapt, și după cel scoțian care urma imediat pe locul doi. Cel irlandez însă reprezenta sublimul. Când își ridică borul pălăriei, el dădu drumul portocalelor printre pere și rămase cu ochii la ea. Ea zâmbi. Ce plăcut era să simți că ai un asemenea efect asupra oamenilor. El nu-i

dăduse încă nici un răspuns. Alice se gândi că poate n-o auzise sau că fusese șocat de fața ei pistruiată. Scoase trei cenți din portofel și i-i dădu.

— Poftim, pentru portocale.

Încă o fracțiune de secundă și mâna ar fi început să-i tremure, iar ea ar fi crezut că e vreun alcoolic ca mai toți irlandezii și și-ar fi văzut de drum. Nu dură însă decât suficient cât să se transmită acel necesar fior și ochii lor să se întâlnească. Pentru ca bine-cunoscutul fulger să lovească.

— Mulțumesc.

Luă cei trei cenți și-i dădu femeii care deja se săturase de tembelul ăsta și de ciudata lui prietenă.

— Ați fost foarte amabilă, spuse Patrick luând cele două portocale într-o mână și întinzându-o pe cealaltă spre Alice. (Începuse să-și recapete oarecum siguranța de sine.) Patrick Wilde.

Zâmbi și băgă mâna în buzunar după pachetul de Marlboro Lights. Că nu era evident momentul să se abțină de la fumat.

— Alice. Alice Lewis. M-am gândit că ești nou-venit. Știu cum e când nu te descurci cu noua monedă.

Față în față cu acest frumos necunoscut, Alice nu rezistă tentației de-a da impresia că e de mult în L.A. Se săturase să fie tot ea mereu pe post de nou-venită. Voia să pară cosmopolită și umblată. Apoi îi observă tricoul legat în jurul taliei și cum se chinuia să-și aprindă țigara în bătaia vântului și nu mai contă dacă era sau nu ea cea nou-venită. Asta nu era genul de om pe care să-l impresioneze astfel de amănunte.

— Vrei? întrebă el întinzându-i pachetul de țigări și trăgând tare dintr-a lui.

— Nu, mulțumesc.

Alice era ușor amuzată de emoția lui. Ce grozav era să-i emoționezi pe bărbați! Slavă Domnului că se simțea bine astăzi, că altfel nici n-ar fi îndrăznit să-și ridice borul pălăriei, darămite să-i mai ofere și bani, își zise ea zâmbind. Apoi fu cuprinsă de teamă la gândul că poate coșul ăla de femeie sărită de pe fix care-și cară tot avutul în sacoșă era cauza nervozității lui.

— Ești de curând în oraș? o întrebă el zâmbindu-i prin perdeaua de fum.

Alice însă nu-i răspunse la zâmbet. Javă perfidă. Toți bărbații care arată bine sunt la fel, întotdeauna pregătiți să te pună în inferioritate.

— Nu. Aici locuiesc, de fapt.

Alice își spuse că atitudinea ofensivă și nu prea era cea mai bună în cazul unor astfel de atacuri, întrucât o scotea din încurcătură și dacă el ar fi mers atât de departe, încât s-o întrebe care credea că e cea mai hippy zonă din L.A.

— Evident, zise el târăgănat, oarecum surprins de tonul ei, dar nedorind pentru moment să adopte o atitudine distantă. N-ai vrea să-mi arăți unde se poate mânca un brunch? sugeră el.

Alice își storcea creierii. Singurele locuri pe care le știa erau covrigăria lui Noah și omletăria Omelette Parlor. Asta dacă nu punea la socoteală și catastrofa aia vegetariană.

— Atunci hai la Omelette Parlor.

Zâmbi cu gura până la urechi și-o luă înaintea spre Main Street, traista cu pepeni atârându-i pericolos de greu pe umăr, conferindu-i un aspect de Cocoșatul de la Notre Dame.

— N-am înțeles niciodată de ce înghesuie americanii toate mesele principale, ba chiar și gustările intermediare, în micul dejun, zise Paddy înmuind

chifteaua de cartofi într-o cremă groasă care crezuse că e maioneză.

Nu-i venea nici lui să creadă ce tâmpenii debita. Isuse, își pierduse și vocabularul, și capul, toate deodată.

— După cum se vede, ai ajuns deja la ceaiul de după-amiază. Țsta e caimac, spuse Alice văzând unde înmoaie chifteaua.

Duminica trecută făcuse și ea exact aceeași greșeală.

— Și ce vânt te aduce pe-aici? îl întreabă, constatând că avea o gură foarte frumoasă, cu buze arcuite și-un zâmbet minunat.

— Sunt regizor de teatru.

Alice nu era foarte sigură ce voia să însemne zâmbetul ăla, însă era foarte posibil să fie doar o șmecherie cu care să-și scoată în evidență conturul buzelor.

— Și ce regizezi?

— Păi, chestii obișnuite.

Alice nu știa care sunt chestiile obișnuite. Ridică sprâncenele întrebător.

— În general, tragedii. De obicei din perioada iacobină. Episcopi libidinoși și incesturi.

Ce mai buze! Răutăcioase, de data asta.

Alice a fost cât pe ce să-și scape furculița mânjită cu ou prăjit. Dacă nu e atentă, o să se prăjească și ea. Avea un stil așa de sexy de a-și alege cuvintele. Însă, nu știa de ce, nu-i inspira încredere.

— Și regizezi o piesă în L.A.? întreabă ea încercând să obțină mai multe informații.

Îi știa ea pe bărbații gen Paddy Wilde. Maeștri în vorbe, nici o femeie nu le rezista. Era în stare să parieze că activitatea lor preferată duminica dimineața nu era să mănânce ochiuri cu șuncă în Santa

Monica alături de o prostuță de englezoaică, ci avea mai curând de-a face cu trupuri bronzate și picături de sirop de arțar, evident nu pe clătite.

— Nu.

Ha! Era sigură!

— Am venit pentru o întâlnire, ca să zic așa.

Întâlnire între minți, trupuri și suflete. Ce de-a minciuni! Să-i spună oare adevărul? Nici vorbă. Era de-a dreptul înfricoșător.

— Am stat la un prieten care însă și-a adus prietena să locuiască cu el, așa că n-am vrut să-i deranjez. Mi-am închiriat o casă sus, în Hills.

Simțise nevoia să spună asta. De regulă nu preciza sexul gazdei până în ultima clipă ca să pară greu de cucerit, dar de data asta era altceva. Alice era prea delicată ca să fie geloasă. Altminteri, destul de categorică, își zise în sinea lui. Da, era clar că la primul semn de concurență ar fi făcut stânga-mprejur. Nu știa de ce, dar i se părea deșteaptă. Și era frumoasă. De fapt, era așa cum trebuia să fie. Avea nasul drept, stropit de vreo șapte pistrui. O să-i numere într-o zi. O să-i dea părul la o parte din ochi și o să-i numere pistruii.

— Dar tu? o întrebă punând deoparte furculița și cuțitul și trăgând mai aproape cafeaua și țigările. Locuiești aici de ani de zile?

Alice se simți flatată. Ha, ha, nici vorbă.

— Nu. Stau la o prietenă care e foarte voluntară și care m-a înscris la tot felul de activități, de la aerobică la perversiuni sexuale cu localnicii.

Chestia asta de la sfârșit mai bine n-ar fi spus-o. Mereu o lua gura pe dinainte. Și, oricum, ce treabă avea ea să-i povestească unui străin, chiar dacă străinul era foarte sexy, viața ei? Păi, dragă Alice, totul se întâmplă tocmai din cauză că e sexy, nu? Că

doar n-o să spui c-ai prefera să fii acasă și să faci salată de varză, nu ?

Paddy o privea cu ochii lui verzi în care se citea nerăbdarea. Murea după astfel de amănunte.

— Zău ? Și trebuie neapărat să fii localnic ca să participi ? Întrebă el, incapabil să-și reprime obiceiul de-o viață.

Alice se prefăcu că nu înțelege, dar se făcu roșie ca focul.

— Lucrez la o agenție de Relații Publice. Promovăm actori.

Încercă să abordeze un ton de atotcunoscătoare, lucru dificil când nu știi nici măcar unde se găsește faxul în firma aia.

— Interesant ?

De ce Dumnezeu trebuie să se uite așa intens la mine ? Și cum de reușea să fie la fel de incisiv ca Jeremy Paxman¹ în doar câteva cuvinte ? Probabil că reușea să fie incisiv și fără cuvinte, își zise Alice în sinea ei, roșind și mai tare.

— Știi cum e. Actorii.

Făcu un gest cu mâna care se dorea nonșalant, dar care reuși să zburătăcească gofra de pe farfuria ei drept pe masa de-alături unde un celebru boxer lua masa împreună cu amanta lui.

Paddy înșfăcă rapid clătita din farfurie și-o trase pe Alice afară într-o fracțiune de secundă.

— Vrei să ieșim de-aici bătuți măr ? zise el râzând când ajunseră în stradă.

Ea ar fi vrut să se ducă acasă și să reia filmul dimineții de la început. Băiatul stângaci, cu bluza de trening aruncată pe umeri și fără destui bani în buzunar, care se transformase dintr-odată într-un

¹ Ziarist BBC, prezentator TV britanic.

tip fermecător, avea cu siguranță altceva mai bun de făcut decât să se țină după Alice Lewis. Poate că, dacă s-ar fi îmbrăcat în costumul din cașmir bej, s-ar fi simțit mai bine. Ce Dumnezeu fusese în capul ei să-și pună budigăii ăștia? Și ce Dumnezeu se întâmplase cu vocabularul ei? N-avea ce face, trebuia să scape.

— Îmi pare rău, dar tocmai mi-am amintit că trebuie să fiu la o prietenă în zece minute. Mi-a părut bine.

Își mușcă buzele. „Mi-a părut bine.“ Halal dialog. Demn de premiul Pulitzer. Paddy părea degajat, ușor descumpănit, dar deloc surprins. Probabil că-l aștepta vreo actriță să-i facă masaj hawaiian la umeri, își zise ea înciudată.

— Și mie mi-a părut bine, Alice. Mulțumesc.

O sărută pe obraz și-o urmări cum se îndepărtează.

Alice avea impresia că merge pe-o coardă elastică de bungee. Avea chef să se despartă de el cum avea chef să moară, însă mândria o împiedică să se întoarcă să-l invite la o felie de pepene. Și doar lucrurile merseseră așa de bine!

Capitolul 17

— Ce dracu' ți-a venit să faci așa ceva, Alice? o luă la rost Lysette luni dimineață. Și încă irlandez! Adică englez, ce mai!

Lysette se aplecă asupra tastaturii oftând.

Alice își luă o expresie rușinată și pentru că încă nu reușise să se împace cu gândul că dăduse cu

piciorul probabil celui mai romantic moment din viața ei doar pentru că nu se îmbrăcase cu pantalonii potriviți.

— Păi dacă voia îmi dădea numărul lui de telefon, nu? Sau măcar mi-l cerea pe-al meu.

Alice știa pe dinafară argumentele, că doar le învărtise pe toate fețele toată noaptea.

Lysette o ținea pe-a ei:

— Toți englezii sunt așa de greu de cucerit? Adică, tipul te invită la masă și tu fugi. Da' te aștepti în schimb să-ți ceară numărul de telefon. Nu prea înțeleg cum vine treaba asta.

Alice era însă convinsă că Paddy ar fi vrut s-o sune pe ea cum voia ea să se mai întâlnească cu Charlie. Doamne-Dumnezeule, păi Paddy era un tip nemaipomenit, sigur că n-avea nici un chef să fie cu ea. O invitase la brunch pentru că era bine crescut, drept recunoștință pentru cei trei cenți.

Simți că i se face greață și nu înțelegea de ce. Dacă ar fi fost din cauza lui Paddy, ar fi simțit că i se zvârcolește stomacul, nu greață. Apoi își aduse aminte. Isuse, Charlie. Gândul la el și la faptul că trebuia să meargă împreună la L'Orangerie de miercuri într-o săptămână persista în conștiința ei ca un miros urât. Așteptase două săptămâni să obțină o rezervare acolo, iar Alice știa clar că era seara în care trebuia să-i dea papucii.

— Ce să-i spun lui Charlie? Că mă sună diseară să mă întrebe dacă merg, întrebă ea posomorâtă.

— Ți-am spus, Charlie trebuie să se maturizeze și să înțeleagă că nu tuturor femeilor le place să fie legate de mobilă. Până atunci, n-are nici o șansă, decretă Lysette supărată.

Treaba asta se întâmpla atât de des în orașul acesta, încât deja o scotea din sărite. Nu înțelegea și pace de ce își pierdea Alice vremea când avea șansa să se cupleze cu un european.

— Păi nu pot să-i spun nu, mulțumesc, și gata. Doar m-a invitat la L'Orangerie.

— Ei, ce să zic, mare scofală! Un restaurant, și cu asta, basta.

Lysette știa că nu e așa, însă nu suporta s-o vadă pe Alice culcându-se cu Charlie din recunoștință. Dacă i-ar fi spus ce însemna cu adevărat L'Orangerie, precis ar fi cedat.

— Uite ce e, spune-i că da, că te duci. Am un plan.

Paddy o urmărise pe Alice îndepărtându-se cuprins de-o mare dezamăgire. Fusesse surprins s-o vadă dispărând brusc la un presupus prânz însă, cum și el era o fire dezorganizată, înțelesese că așa ceva se poate întâmpla.

Până când Jack nu-i atrăsese atenția asupra marelui cusur pe care-l prezenta planul lui, nici nu-și dăduse seama ce dezorganizat era.

— Nu e genul tău să nu-ți faci planuri în avans, amice, râse Jack, în vreme ce Paddy măsura cu pasul marginea piscinei fumând țigară de la țigară. Telefon nu poți să-i dai, că n-ai numărul.

— Ba cum să n-am numărul? Îl am de la informații.

Era însă mult prea tulburat ca să poată gândi limpede.

— Dar nu poți s-o suni, nu-i așa? rosti Jack cu claritate, de parcă ar fi vorbit cu un copil. Pentru că, de fapt, *nu* ai numărul, nu? repetă el accentuând și mai mult fiecare cuvânt.

— Mama mă-sii! (Îi pică în sfârșit fisa.) Că n-am de unde să știu unde stă ea, nu? Nici în fața ușii nu pot s-o aștept că mă vede aia la care stă și strică totul.

Paddy simțea că-și pierde controlul. Nu putea s-o urmărească pur și simplu până la serviciu, de la distanță, trebuia să-și facă într-un fel intrarea acolo înainte ca ea să-și dea seama că el era cel care-i trimisese flori și alte chestii. Băgă mâna în buzunar. Fumase mai mult în aceste ultime zile decât în toată perioada de repetiții la tragedia iacobină.

— Și-atunci ce fac? îl întrebă el pe Jack, realmente pierdut pentru întâia dată în viața lui.

Jack ridică din umeri. Îi plăcea să-l vadă cum se frământă. Era prima oară când asista la așa ceva și avea senzația că analizează o insectă în laborator. Viața îți rezervă mereu surprize. Paddy Wilde îndrăgostit. Asta da premieră.

— Patrick, iubitule, pari stresat. Vrei să-ți fac un masaj? întrebă Beatrice făcându-și apariția în bikini și așezându-se în poala lui Jack.

— Nu, mersi Bee. Mai ai Gauloise? Că astea nu sunt destul de tari.

Ucigătorul soare venezuelean era deja sus pe cer când Gibbo bătu cu pumnul în ușa din tablă ondulată a lui Simon, cu berea într-o mână și corespondența în cealaltă.

— Amice, ai o scrisoare. Altă gagicuță?

Tommo trimise cartea poștală în zbor peste capul lui Simon.

— Vrei păpică? întrebă el, ducându-se glonț la farfuria de pe soba cu gaz, în care de-abia se zăreau vreo doi cârnați sub roiul de muște.

Simon își trase pătura pe ochi să se apere de soarele de dimineață care-i invadase camera întunecoasă.

— Păi da, că trebuie să-mi conserv forțele în caz că rămânem pe undeva prin deșert, cu cactușii să-mi țină de urât, zise Simon, ridicând cartea poștală din colțul plin de păienjeni de lângă pat.

— Mă gândeam că, după ce dăm marfa, trebuie să dispărem destul de repede din Mexico City, zise Gibbo scuipând în ulei să vadă dacă s-a încins.

— Așa e, zise Simon dând din cap.

— Mă gândeam că Beirutul ar fi o variantă, ce zici?

— Beirut? Ce dracu' să căutăm acolo? întrebă Simon ridicându-se în capul oaselor și cercetând cu atenție cartea poștală, întrebându-se în sinea lui cine putuse s-aleagă o poză cu palmieri de-un asemenea prost-gust.

— Pentru că e ultimul loc în care s-ar gândi cineva să ne caute. Nu că o să fie vreo chestie. Doar că poate ar fi bine să ne dăm la fund o vreme. Înainte să mergem acasă, să fim siguri c-am scăpat definitiv de Donatello și alți demenți ca el.

— Chiar vrei să te întorci la Melbourne să lucrezi cu ăl bătrân? îl întrebă Simon, luând o gură din berea lui Gibbo. Bleah, e trezită.

— E de-aseară. Tommo întoarse cârnații. Da, nu văd de ce nu. Contabilitatea mi se potrivește mănuișă. Tu nu vrei să te întorci acasă să trăiești liniștit?

— Nee, să știi că să fii fugărit în jurul lumii de niște nenorociți de traficanți e o chestie care are farmecul ei. Probabil că te naști cu ea.

— Păi atunci înseamnă că o să-ți placă Beirutul. Aveam un amic care lucra la o bancă acolo și zicea că gagicile sunt niște tigroaice.

— Îmi pare rău că trebuie să te dezamăgesc, Gibbo, dar n-avem ce căuta în Beirut. (Simon vîntură cartea poștală deasupra capului.) Vară-mea, Alice, s-a mutat în L.A. Ce zici ce noroc a dat peste noi? întrebă Simon.

Gibbo mușcă din cârnatul fierbinte.

— L.A.? Mda, poate că e chiar ce ne-a prescris doctorul.

Capitolul 18

Alice tăie sendvișurile cu brînză și murături în triunghiuri mici și le înfășură într-o folie numită Gladwrap ceea ce reprezenta o soartă mult mai fericită pentru bietelesendvișuri decît striveala de care aveau parte în folia Clingfilm. Turnă cafea instant cu lapte în termos și scoase două pachete de snackuri dietetice Ranch Munch 'Ems din dulap. Nu erau ele prea grozave pentru un picnic — niște brînză cu ceapă s-ar fi potrivit mult mai bine —, însă America nu oferea altceva decît nouăzeci la sută fără grăsimi așa că Munch 'Ems aveau să mănânce și gata.

— Ești sigură că nu te tentează? o întrebă Alice pe Tash care tocmai ieșise din baie unde făcuse meditație.

Stătuse acolo peste o oră, așa că Alice profită de prilej să se spele și ea pe dinți.

— Foarte sigură. În plus, n-am timp de pierdut, știi doar.

Tash purta un fel de rochie foarte flu-flu și mirosind a parfum.

— Ai de gând să stai în... rochia asta? întrebă Alice de-a dreptul îngrozită.

— Păi vine D.I.-ul pe-aici.

— Când? țipă Alice.

Abia aștepta să-l cunoască pe D.I.-ul ăsta. Murea să afle cine e tipul cerebral care făcea minuni cu aparatul de filmat.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

— Nu. Am băut niște martini împreună aseară la Chateau Marmont și mi-a promis că vine pe-aici azi să mă învețe despre tehnicile de filtrare. Nu e însă deloc interesat să înceapă o nouă relație, mi-a spus că nu e nimic personal, dar se consideră căsătorit cu meseria lui.

Alice se rezemă de perete și oftă.

— Doamne, e nemaipomenit. Simplul fapt că îl interesezi suficient de mult să vrea să te învețe despre filtre e minunat, nu? Vreau să zic, nu-l interesează să aibă o relație, în schimb vrea să-și petreacă o grămadă de timp cu tine. Nu te face să te simți deosebită?

— Absolut. Tash plutea de fericire. Să vezi ce brațe are, Alice. Să vezi când își suflecă mânecile, sunt păroase rău. Să știi c-aș fi în stare să mă îndrăgostesc de el.

Tash se duse la geam s-arunce o privire în grădină, iar Alice constată că rochia era într-adevăr tare flu-flu.

— Tash, dacă vrei pot să-ți împrumut niște chiloți...

O rochie așa diafană nu i se părea o alegere prea înțeleaptă pentru soarele californian. Dacă cineva ar fi vrut să examineze cicatricile de la operațiile estetice pe care le făcuse Tash, nimic mai simplu.

Tash însă râse de naivitatea lui Alice, de parcă ar fi avut de-a face c-un copil.

— Dragă, păi ăsta e tot șpilul.

— O.K., dacă zici tu. Succes!

Alice o pupă pe Tash pe obraz când auzi o mașină oprind în fața casei. Era Lysette care claxonă, iar Alice fugi la fereastră să-i facă semn că vine imediat. Nu putea ieși din casă neescortată, iar când era înăuntru casa era ferecată.

— Tash, mă ajută și pe mine cu alarma asta? Nu știi cum s-o opresc, strigă Alice.

Nu reușea și pace să țină minte codul și nu era niciodată sigură dacă era ziua ei de naștere sau ziua în care o părăsise Jamie. Tash veni și tastă cu mână de expertă numerele magice.

— Mă gândeam să plantez niște tufe de trandafiri în grădină. Ar da un aspect romantic, nu crezi? o întrebă Tash pe Alice care dădu fuga înapoi să-și ia pachetul cu mâncare pe care-l uitase în bucătărie. Voia să mă ducă pe plajă să filmeze niște imagini, dar cred că, după ce o să-mi vadă rochia, o să se răzgândească de frică să nu fim arestați. Sau să nu facă stop cardiac. Ceea ce nu mi-ar plăcea pentru că asta l-ar obliga să stea în casă și să mă răsfete, nu?

Vecinii ieșiseră deja la ferestre și în fața casei din cauza claxonului insistent.

— Minunat, se poate trandafiri roșii?

Tash se întoarse cu spatele pentru că Alice trebuia să-și tasteze și propriul cod format din două cifre – noroc că era vârsta ei, așa că n-avea cum să-l uite.

— Zău dacă știu de ce Dumnezeu încui mereu ușa asta. Că n-am mai avut vești de la perversul nostru de săptămâna trecută, dacă nu mă-nșel, nu?

Tastă douăzeci și șase cu oarecare tristețe. În lipsa mesajelor romantice începuse deja să privească întâlnirea cu Charlie ca pe ceva care poate nu trebuia evitat cu orice preț, ceea ce însemna că era cu adevărat disperată. Acest weekend în Coronado împreună cu Lysette era însă menit să-i alunge orice gând despre bărbați și să readucă armonia în viața ei.

— Pa, distracție plăcută, îi ură Tash.

Nu mai fusese atât de încântată să scape de Tash din seara în care o trimisese la întâlnire cu Charlie.

— Sper ca acest weekend încărcat de pasiune să-ți mai abată atenția de la mine, măcar pentru o vreme, zise Alice râzând.

— Nici pomeneală, scumpete. Misiunea vieții mele e să-ți asigur ție siguranța, răsă Tash împingând-o pe Alice afară pe ușă.

— Pe mâine-seară, strigă Alice de pe alee.

Încercă s-o convingă pe Lysette s-aștepte până venea D.I.-ul să vadă cum arată.

— Aș vrea, iubito, dar, deși nu mi-ar dispăcea să fiu voaieristă, mult mai tare îmi doresc s-ajung la San Diego înainte de ceaiul de după-amiază. Așa că să-i dăm drumul.

— Poți să fii DJ, îi zise Lysette. Casetele sunt sub scaun.

Alice alese *Ella sings Gershwin*. Începură și ele să cânte în gura mare și-o porniră spre șoseaua care mergea de-a lungul litoralului. Asta da viață. Alice își întinse picioarele pe bord și lăsă capul pe spate să privească prin trapă. Se hotărî să nu mai trăiască cu frica admiratorului secret. Dacă o să vrea să iasă duminică dimineată să ia ziarele, o să iasă. Era liberă. Scoase mâna prin trapă să simtă vântul.

Lysette zâmbea și fredona pisiclit *My Baby Just Cares For Me*. Curând peisajul se schimbă, iar drumurile late din Los Angeles se reduceră la o șosea care urma conturul sinuos al coastei oceanului. Mergeau într-o tăcere aproape totală, relaxată, întreruptă doar din când în când de vocile lor îngânând melodiile preferate.

— Prin urmare, încotro mergem ? întrebă Alice.

— Un hotel minunat. Ne imaginăm că n-avem absolut nici o grijă pe lumea asta, stăm toată ziua la soare pe marginea piscinei și primim mesaje. Exact de ce-aveam nevoie după o săptămână nebună sub ochiul neobosit al lui Jennifer. Las' c-o să vezi.

— Fantastico.

Alice se rezemă comod pe scaun și ațipi în căldura plăcută a după-amiezii.

Trebui să consume enorm de multă energie pentru a o convinge pe Lysette să oprească pe marginea drumului într-un loc special amenajat ca să mănânce sendvișurile și cartofii pai.

— Nu putem să mâncăm în timp ce mergem ? Că riscăm să ne fure mașina dacă oprim, încercă Lysette un argument convingător.

— Să mâncăm în mers e ca și cum n-am mânca, zise Alice, apoi schimbă tactica. Așa e tradiția englezească. Mănânci sendvișuri calde în care îndeși și cartofii – noi avem Munch 'Ems în loc de cartofi. Apoi bei cafeaua. Șoferul primește paharul de termos cu tortiță, iar pasagerul pe cel fără.

— Sendvișurile sunt groaznice, Alice, zise Lysette.

— Perfect, spuse Alice cu mândrie, în timp ce margarina i se prelingea pe degete, iar mașina se zgâlțâia de curentul produs de automobilele care treceau pe lângă ele.

Lysette reuși să-și termine sendvișul triumfiar din pâine albă doar spunându-și continuu că

era ca un exercițiu pentru când avea să meargă în excursie cu soțul și copiii la Hampton Court.

Soarele apunea deja când traversară podul spre Coronado. De sus se vedeau iahturile ancorate în port pentru noapte și lumea care începuse să-și strângă prosoapele și să plece de pe plajă. Alice observă vegetația abundentă și nuanța frumoasă de marțipan ars în care erau zugrăvite casele. Atmosfera părea mai vibrantă, mai vie, semn că Mexicul era doar la o aruncătură de băț. Nu le strica puțină magie latino, își zise Alice. Apoi mașina opri în fața celui mai uluitor hotel de lux pe care-l văzuse Alice în viața ei.

— Aici au filmat *Unora le place jazzul*. Îți vine să crezi că Marilyn Monroe a stat aici? Da' cât de vechi e?

Lysette privea cu admirație clădirea veche din piatră, cu turnulețe. Prin parcare se prelingeau automobile mai mari decât dormitorul lui Alice. Fetele își parcară rabla pe locul rezervat lui Aga Khan¹ și intrară în hotel.

— Cea mai ieftină cameră?

Recepționera coborî privirea de-a lungul nasului ei ajustat chirurgical spre fețele lor lucioase și rozalii după patru ore de mers cu mașina.

— Cel mai ieftin este apartamentul Lagoon. Doar că e bântuit.

Ce să mai zici! Fetele depuseră zgomotos pe tejghea cărțile de credit. Fantome. Super.

Își luară bagajele ponosite și-o porniră spre turn. Camera era întunecoasă, cu mobilă de mahon, iar patul uriaș, cu patru stâlpi care sprijiniseră pe vremuri un baldachin. Țopăiră de câteva ori pe

1 Titlu islamic ereditar al Imamului musulmanilor Nizari.

marginea lui, apoi își scoaseră hainele din bagaje. Alice avea o fustă de doi dolari pe care o cum-părase de ocazie, iar Lysette una mai scumpă Dolce e Gabanna. Se parfumară din belșug cu Chanel no. 5 în cinstea lui Marilyn și se împodobiră cu gene false și tot felul de pene. Când în sfârșit coborâră scara în spirală care ducea în hol, aduceau cu niște babe de nouăzeci de ani ușor amețite cu vin de Porto cu lămâie, cu rujul puțin întins și boa de pene în jurul gâtului. Grupul de vârstă mijlocie care ședea pe canapelele generoase din holul cufundat în penumbră își potriviră mai bine ochelarii crezând, pentru o clipă, că băuseră cam prea mult vin de Xeres.

— Că doar alea două n-or fi Jack Lemmon și Tony Curtis, ce zici Hank?

Aproape că era păcat să irosești toată splendoarea aia de înaltă clasă pe niște turiști de două parale, cu pălării de soare și tricouri polo, dar ce să-i faci, asta era situația. Fetele se îndreptară spre bar și comandară două vodca-martini, cocoțate ca două păsări ale Paradisului pe scaunele de bar, cu buzele lucioase și lipicioase sub stratul gros de ruj roșu.

Alice se simțea fericită și convinsă că e super. L.A. cu toate grijile lui era departe și-i venea s-o pupe pe Lysette c-o adusesese aici. Își roti privirea prin bar. Clienții ai fi zis că sunt rezidenți ai unei case de bătrâni din Cleethorpes, însă ei puțin îi păsa.

— Oare când vom avea optzeci de ani toți bărbații din anturajul nostru o s-arate ca ăștia? o întreabă Alice pe Lysette.

— Mai mult ca sigur. Doar c-al meu va fi mai distins, o să aibă păr alb, ondulat ca bătrânii ăia din Anglia, spuse Lysette visând cu ochii deschiși.

Alice se strădui, dar nu reuși.

— Ca cine ?

— Știi tu, chestia aia ondulată.

Lysette luă un creion de pe bar și făcu o schiță cât de cât inteligibilă.

— Aaa, ca un judecător, râse Alice. Nu ți-ai dori să fii măritată cu unul din ăia.

— Credeam că toți *lorzii* poartă așa ceva, spuse Lysette nedumerită.

— Nee. *Lorzii* sunt altfel. Ar trebui să te măriți cu vărul meu Simon. N-are șanse să devină judecător din cauza puzderiei de amenzi de parcare și acuzații de deținere, dar va fi un lord a-ntâia.

— Păi trimite-l la mine, eu ce-ți tot spun.

— Chiar l-am invitat să vină în L.A. Deși cartea aia poștală n-o să-i parvină mai devreme de cel puțin șase luni, ceea ce este o ușurare, aş zice.

— De ce ? întrebă Lysette surescitată, umplându-și gura cu prăjiturile japoneze de orez.

— Păi pentru c-ar trebui să stea cu mine și cu Tash, și ei doi nu prea se înțeleg, spuse Alice nedorind să intre în amănunte.

— Se cunosc ? întrebă Lysette cu oarecare neliniște.

— Simon a dus-o odată la sărbătoarea de 4 Iunie¹, pe când ea avea paisprezece ani, iar el era la Eton. L-a prins sărutându-se c-un tip din echipa de cricket în spatele hangarului de bărci. A cam deranjat-o pentru că își petrecuse toată vacanța de Paști să-și facă o fustă mini stil Madonna pentru acea ocazie.

— Păi și pe mine cred că m-ar fi deranjat, spuse Lysette. A depășit între timp chestia cu pupatul băieților ?

1 Zi festivă la Colegiul Eton.

— Presupun că da. Lângă patul lui am găsit oricum mai multe exemplare din *Penthouse* decât din *Vulcan*, spuse Alice ca s-o liniștească. Abia aștept să-l cunoști. O să-ți placă la nebunie.

Lysette se și vedea c-un anunț de logodnă în *The Times* când observă că lui Alice îi înghețase zâmbetul pe buze.

— Dumnezeu mare! fu tot ce reuși să rostească.

— Ce-i? întrebă Lysette întorcându-se să vadă care era cauza acestui *rigor mortis* de care fusese cuprinsă prietena ei.

— E el, spuse Alice cu vocea pierdută.

— Cine, vărul tău Simon? întrebă Lysette scanând camera cu privirea.

El era. Stătea într-un colț cu o tipă extrem de banală. Lysette încercă să-i vadă fața. Tipul se întoarse. Nu cine știe ce, își zise ea. Și-l închipuise așa, cam ca Alice, de-o frumusețe delicată și cu păr ondulat și negru. Ăsta era însă evident din partea degenerată a familiei, scund și banal. În fine, poate că era genul intelectual și foarte deștept.

— Vine încoace, spuse Lysette, însă Alice se holba la fata cu care era și care rămăsese în colț, fulgerând cu privirea în direcția lor.

— Nu-mi vine să cred... din toate locurile din lumea asta...

Alice se albise.

— Te simți bine? Ai ceva cu prietena lui, sau ce e?

Lysette începuse să se îngrijoreze.

— Vine încoace. Incredibil.

Alice bolborosea de parcă ar fi fost cufundată în apă, iar vorbele ar fi ieșit la suprafață de undeva din adâncuri.

— Păi, în fond, nu e vărul tău ?

— Nu e vărul meu. E Jamie, Lysette, e Jamie.

Alice reuși să rămână așezată pe scaun, în timp ce Jamie se îndrepta spre ele cu pași mari.

— Alice, mi-am zis eu că tu trebuie să fii. Ce mai faci, băbuțo ?

Jamie părea mai scund decât și-l amintea ea și avea o voce cam subțire și şuierată. I se părea ei, sau începuse să chelească ? La douăzeci și opt de ani ?

— Foarte bine, mulțumesc, răspunse Alice pe un ton cât se poate de glacial.

El însă nu păru să observe.

— Hezza și cu mine suntem în vacanță aici pentru o săptămână. Da' tu ? Ai câștigat vreo excursie c-un pachet de Cornflakes ? întrebă el chicotind.

Dumnezeule, ăsta chiar credea ce spunea ! Era absolut convins că numai un noroc chior o putea aduce pe ea pe aceste meleaguri. Javră infatuată !

— Nu. Lucrez în L.A. Măine plec.

Ha ! Așa-i trebuie dacă-și luase tălpășița imediat după ce făcuseră sex să se ducă după Helen cu papucii ei Gucci falși.

— Măi să fie ! Nu-i rău deloc, Ally, fato ! Și ai vreo cameră unde am putea să stăm și noi câteva zile ? Că săptămâna viitoare vizităm L.A.-ul.

Arată cu mâna spre Hezza care își răsucea nervoasă ceasul pe încheietura mâinii. Alice își savură din plin momentul de satisfacție. Își dădu părul pe spate cu o mișcare a capului și se bosumflă.

— Aș vrea, Jamie, dar prietenul meu n-ar fi de acord. Nu-i place să aibă de-a face cu persoane din rândul spectatorilor, pentru că de regulă se apucă

după aia să vândă tot felul de povești și chestii vulgare. Nu că tu ai fi vulgar, nu. Dar nici de prea mare încredere nu ești, ce zici?

Alice îi aruncă un zâmbet dulce și-și ridică puțin fusta, nu de alta, dar ca să-i facă-n sân Hezzei, care, după cum constată cu multă bucurie, avea niște glezne cât sticlele de lapte. Ah, ce amuzant!

— Ah, mă rog, nu, chestia aia a fost puțin cam nasoală, recunosc băbuțo, dar...

Alice își frecă palma de coapsă lăsându-l să fiarbă în suc propriu.

— Și tipu' ăsta, prietenu', cu ce se ocupă de se ține publicu' după el.

Jamie era deja în încurcătură. Încă puțin și-l dădea gata.

— E star de cinema, zise Alice cu nonșalanță.

N-ar fi vrut să mintă, dar cu Jamie nu funcționa decât abordarea brutală.

— Ți-aș spune cum îl cheamă, dar sunt sigură c-abia aștepți să vinzi povestea ziarelor. Când te-ai fript odată, știi tu cum e, nu, Jamie?

Alice îi zâmbi cu toată gura și sorbi din martini. Așa, iat-o și pe gălușca de Hezza făcându-și drum printre mese precum țărancă când hrănește găinile. De ce oare nu vedem realitatea decât după ce-am dat cu capul de pragul de sus? Dacă ar fi știut acum câteva luni că Helen Caudewell avea glezne cât stâlpii de pod și nici un pic de gust la îmbrăcăminte, oare s-ar fi simțit mai bine? Nu, probabil că, pe lângă durere, s-ar fi simțit și insultată. Cât despre Jamie... Ce bou! Chiar fusese în stare să-l iubească pe prostovanul ăsta care se cuplase cu una de-ai fi zis că e maică-sa? De ce oare nu văzuse toate lucrurile astea atunci? E limpede, dragostea nu e doar oarbă, e și surdă, și proastă, ca o moarte cerebrală.

— Oricum, Jamie, a fost o adevărată revelație. Îmi pare grozav de bine că ne-am întâlnit. Acum însă te rog să ne scuzi, dar avem treburi mai interesante de rezolvat. Ciao.

Apoi îl sărută pe gură lăsându-l pe Hezza fără aer precum un pește care a sărit afară din bazin pe alee și se îndepărtă legănându-și șoldurile.

Fetele ieșiră chicotind din hotel și se hotărâră să ia cina în oraș.

— Dacă rămânem în hotel, Jezza și Hezza o să ne taie pofta de mâncare. Îți jur, Lysette, e bucățică ruptă maică-sa. Până și cerceii ăia de perle, întruchiparea bunului-gust, sunt ca ai ei, zise Alice care încă nu-și revenise din șoc și îi mai tremurau încă mâinile.

— Păi atunci n-are decât să-l omoare pe taică-său și va deveni un caz oedipian perfect. Dar trebuie să-ți spun că sunt foarte dezamăgită de gusturile tale. Păi, prin comparație cu asta, perversul Charlie e prințul din povești.

Lysette o luă pe Alice de braț și-o porniră în căutarea unui mic restaurant pe care-l zăriseră ceva mai devreme.

— Aici au Granola și am înțeles că își prepară ei singuri înghețata. Încercăm?

— Da, de ce nu? Chiar crezi că e groaznic? întrebă Alice, nu prea convinsă că vrea să audă și răspunsul.

— Zici că-i vârcolac, dacă vrei să știi, spuse Lysette fără menajamente.

— Isuse, ce bine era dacă te cunoșteam cu doi ani în urmă. Mi-ai fi spus imediat părerea ta, nu?

— Bineînțeles. Fără discuție. Chiar îi călcai cămășile? se miră Lysette, ca și când ar fi întrebat dacă povestea cu Scufița Roșie era adevărată. Evident că nu!

— Da.

Alice însă nu se simți jenată. Cea care-și arsese degetele și transpirase călcând gulerele cămășilor lui Jamie n-avea nimic de-a face cu persoana care străbătea acum străzile străjuite de palmieri din Coronado, mișcându-și alene șoldurile.

— Cred că treaba asta e cam ca durerea, o uiți. Dacă ai ține minte, n-ai mai repeta niciodată experiența, n-ai mai alergera niciodată desculță ca să nu te lovești la degete, n-ai mai accepta o slujbă prea grea. Și cu siguranță nu te-ai mai îndrăgosti. Acum însă pot spune cu mâna pe inimă că mi-a trecut complet chestia cu Jamie cu părul lui blond spălăcit. Și știi ce e și mai mișto? întrebă ea când se opriă în fața vitrinei unui magazin care vindea ponchouri și pături mexicane.

— Nu, ce e și mai mișto? zâmbi Lysette, văzând cum se luminează fața lui Alice.

— C-am impresia că sunt gata să mă îndrăgostesc din nou. Oh, nu de Charlie sau de cineva cunoscut și nu neapărat imediat. Dar aş putea, dacă ar fi cazul.

— Super. Zău. Și-acum, mâncăm? o întrebă Lysette trăgând-o din fața vitrinei în direcția restaurantului Wild Oats.

Comandară scoici, iar Alice încercă să afle de la Lysette ce căuta o frumusețe din sud în L.A.

— La fel ca tine, presupun, spuse Lysette desfăcând o scoică și depunându-și conținutul savuros pe limbă. Am vrut să fiu cât se poate de departe de-un anumit bărbat și, chiar dacă Hollywoodul nu era tocmai capătul pământului, era cu siguranță suficient de departe de Virginia de Vest. Și probabil că-mi și place, cât de cât, în ciuda văicărelilor mele.

— Dar nu te copleșește toată strălucirea asta și bărbații ăștia găunoși? o întrebă Alice.

— Aiurea. Bărbații sunt chiar minunați pentru că sunt așa de îngrozitori, că n-ai nevoie de scuze ca să-i lași baltă. Îi utilizezi și gata.

— Și când o să-l întâlnești pe englezul visurilor tale, o să te măriți și cu asta, basta, pleci din L.A.?

— Păi sigur că da. Am mai cunoscut englezi la Hollywood, așa că am ceva experiență, numai că erau actori și-au venit aici pentru că apreciază stilul de viață californian. Eu îi caut pe cei care preferă să meargă la vânătoare în loc să stea la plajă și le place să cucerească femeile recitând poezii. Cam cum procedează înflăcăratul tău admirator. Îmi mențin părerea că nu e de-aici, doar că tu nu vrei să mă crezi.

Alice rămase gânditoare câteva clipe.

— Chiar crezi că nu e doar vreun obsedat? întrebă ea prudentă.

— Categorie. Și cred că e nemaipomenit. Poți să fii sigură. Sunt convinsă că se va dovedi a fi exact bărbatul visurilor tale.

— Îhî, și cu Jamie a fost la fel și uite ce bou monumental s-a dovedit a fi, spuse Alice punând punct subiectului, în ciuda faptului că acum era mai curioasă ca oricând să afle cine era tipul care voia s-o cucerească.

— Cânti la pian? o întrebă Lysette aplecându-se spre urechea ei.

Se întorseseră în barul hotelului să socializeze înainte de culcare. Helen și Jamie se giugiuleau într-un colț, spre uluiala oaspeților de nouăzeci de ani ai hotelului, dar nu și a lui Alice.

— Doar imnul Marii Britanii și Frère Jacques, spuse Alice cu regret.

Lysette rămase tăcută câteva clipe, apoi îl chemă pe chelner și-i șopti ceva la ureche. Până s-apuce Alice să se dumirească, se pomeni târâtă de mână spre colțul în care chelnerul aștepta trosnindu-și degetele în stil *Nașul*, lângă un pian cu coadă de dimensiuni mici.

— Poți însă să cânti cu mine, zise Lysette plină de bunăvoință.

Anii de chin petrecuți la cor o ținuseră pe loc. Nici un pas în plus pe calea umilinței, sub nici o formă. Imaginea domnișoarei Bull care le plesnea peste cap să le atragă atenția că nu cântau bine era o amintire care nu se va șterge niciodată. Și chiar dacă prin cine știe ce minune spiritul lui Kiri Te Kanawa¹ s-ar fi întrupat brusc în ea, tot nu și-ar fi dezvăluit laringele unor străini, cu atât mai mult nu lui Jamie, care avusese oricum mai mult acces la amigdalele ei decât ar fi meritat.

Numai că Lysette o trăgea vârtos și, până s-apuce s-o șteargă la toaletă, pianul răsuna deja de acordurile melodiei *For You and I Have a Guardian Angel*..., un cântec pe care Alice și-l amintea vag din filmul *Înalta societate*, numai că îi fusese atât de milă de biata Grace Kelly, obligată să îndure bine cunoscuta respirație urât mirositoare a lui Bing Crosby, încât nu fusese deloc atentă la cuvinte. Iar acum trebuia să cânte. Încercă să cânte încetișor, dar Lysette care se cocoțase pe pian o tot înghiontea.

Dumnezeule, parcă era un motan în călduri. O lăsa mai moale încet, încet, taman când Lysette

¹ Cunoscută cântăreață de operă neozeelandeză, de origine parțial maoră.

ajunsesse și ea la concluzia că Alice n-o făcea pe modesta de pomană, era afonă de-a binelea. O lăsă în pace, iar Alice se rezemă pe scaun și urmări cum bătrâneii din sală erau efectiv fermecați de minunatul glas al prietenei ei, în vreme ce sex-appealul ei îl făcea pe Jamie să-și neglijeze aproapele. Alice tânjea să se fi născut și ea c-un talent. Un dar natural. Știa însă să facă niște prăjituri minunate. Mirosul de Chanel no. 5 începu s-o deranjeze și abia atunci își dădu seama cât era de obosită. Se strecură pe-un coridor lateral spre scara principală, lăsând-o pe Lysette să-și vrăjească auditoriul cu selecțiuni din Edith Piaf.

A doua zi dimineată, Alice se trezi oarecum dezamăgită că fantoma nu dăduse nici un semn. Se întoarse pe partea cealaltă așteptându-se să dea de Lysette, care însă nu se întorsese în cameră. Alice strănută suflând afară din nas o pană provenind de la boa din pene pe care uitase să și-l scoată. În fine, vine ea mai devreme sau mai târziu, își zise Alice ducându-se să înlătore mirosul de Chanel no. 5 și încercând să-și alunge fantoma din minte. Trăsese perdeaua de la duș într-o parte ca nu cumva să se ascundă cineva în spatele ei și lăsase ușa de la baie deschisă ca să vadă tot ce se petrece înăuntru. Brusc, ușa de la dormitor se deschise și Alice avu în fața ochilor baia, dormitorul și coridorul. Iar Lysette și chelnerul de azi-noapte se pomeniră și ei în fața ochilor cu Alice în toată splendoarea ei.

După ce reuși să-și acopere părțile rușinoase c-un covoraș de baie și să se pudreze ca să acopere roșeața ce-o cuprinsese din cap până-n picioare de-ai fi zis că se cufundase în suc de coacăze, se așeză pe marginea patului ca să afle unde fusese Lysette toată noaptea. Lysette, care arăta precum

o cântăreață de musical de curând exhumată, îi spusese chelnerului să se ducă la bar și s-o aștepte acolo. Rujul i se dusese de tot, iar dresurile din plasă arătau ca niște plase pescărești care abia supraviețuiseră luptelor cu pescarii spanioli revoltați împotriva reglementărilor UE. Și cu toate astea, arăta minunat, cu frumusețea ei de păr lucios și bogat.

— Mi-am petrecut noaptea pe plajă cu chelnerul. Bărbații care cântă la pian, draga mea, au niște degete pentru care nimic nu e imposibil. Doamne, ce-mi mai plac pianiștii, zâmbi ea în amintirea serii trecute.

— Ai cântat fantastic ieri, spuse Alice trăgându-și o pereche de blugi pe ea.

— După câte musicaluri am urmărit... Am auzit însă că acest gen de spectacol nu se bucură de prea mare apreciere la voi în țară și n-aș vrea să-mi periclitez șansele de-a pătrunde în lumea aristocrației, mărturisi Lysette.

— Asta era cu mulți ani în urmă. În zilele noastre prinții se căsătoresc adesea cu actrițe de musical, o liniști Alice.

— Evident, uitasem complet de Fergie, spuse Lysette. Apoi, brusc: Auzi, nu te superi dacă mai stau cu chelnerul până la prânz, da? C-ar fi mare păcat să las să se irosească asemenea talent muzical.

Evident că Alice nu se supără, deși își dădu dintr-odată seama că era probabil singura persoană din câte cunoștea ea, poate cu excepția șefei ei, Jennifer, în viața căreia nu exista nici un bărbat. Lysette, pe de altă parte, făcuse dragoste toată noaptea pe plajă c-un bărbat cu degete minunate. Tash îl seducea pe D.I. în grădina de trandafiri, sperând să înceapă o relație nouă și interesantă. Acasă, la Londra, Trinny își făcea probabil planuri

cum să înghesuie cinci sute de prieteni apropiați, majoritatea manechine de peste un metru optzeci înălțime, într-o bisericuță dintr-un sat normand construită pentru congregația locală, care număra vreo douăzeci de persoane cât se poate de scunde.

Alice își încălță urât mirositorii adidași Puma și se duse pe plajă. Dar tocmai când se pregătea să și-i scoată și s-o pornească la o plimbare solitară de-a lungul țărmului, o văzu pe Lysette cu chelnerul ei profitând la maximum de-o biată bărcuță ancorată pe nisip. Făcu imediat stânga-mprejur intenționând să se întoarcă spre oraș, când observă mașina lui Lysette în parcare rezervată lui Aga Khan. Nu mai condusesese de la Crăciun, de când era la Norfolk, iar de când venise la L.A. nu pusese mâna pe volan de teamă să nu-și pună pe conștiință viața vreunui pieton nevinovat. Cum însă să devină stăpână pe propria viață dacă nici să conducă nu era în stare? Metafora i se întipări în minte. Trebuia să învețe să conducă în L.A. O luă la goană pe scări până în cameră, de unde înșfăcă ochelarii de soare și cheile de la mașină, apoi fuga înapoi, înainte ca acest brusc avânt s-o părăsească.

Deschise portiera. Scaunele emanau un miros de plastic încălzit sub razele soarelui. Întinse jacheta pe scaunul șoferului și se așeză, suflând peste volan să-l răcorească puțin. Băgă cheia în contact, iar centura de siguranță se așeză în poziția corespunzătoare, așa cum se întâmpla în mașinile americane, de parcă ar mai fi fost nevoie să ți se aducă aminte că, din clipa în care te urcai la volan, începeai să privești moartea în față. Mai ales în cazul lui Alice. Nu pricepea care era logica în virtutea căreia națiuni care vorbeau aceeași limbă și urmăreau aceleași programe de televiziune mergeau cu mașina pe părți

diferite ale carosabilului. Asta era însă situația, își spuse ea ieșind cu mașina din spațiul de parcare. Se îndreptă spre șosea. Inima îi bătea nebunește și palmele începură să-i alunece pe volan din cauza transpirației. Oare ce-i venise să facă chestia asta?

De-o jumătate de oră de când se afla la volan abia reușise să evite la mustață toate animalele de apartament din partea locului și pe câțiva dintre veteranii de război locali – sau cel puțin asta-și închipuise ea că sunt după felul irascibil în care reacționau trupurile lor uscățive la această experiență aflată la limita dintre viață și moarte.

— Demento și nenorocito! urlau ei din gâtleejurile fleșcăite. Cară-te de pe șosea!

Ea însă își continua drumul foarte binedispusă. Tocmai începuse să se descurce ceva mai bine când cineva se vârî în față într-un sens giratoriu, foarte rar de altfel în America, dar evident plasat acolo de zei ca s-o exaspereze pe ea sau, cine știe, chiar s-o termine. Fir-ar să fie! Voi s-o ia la dreapta, așa cum spunea legea locului, dar toți anii de mers pe stânga își spuseră cuvântul. Nu putu și pace, era împotriva naturii. Ca și când l-ai suna pe-un tip înainte să te sune el pe tine. Știa foarte bine că așa se proceda, dar pur și simplu nu reuși s-o facă, să întoarcă volanul în cealaltă direcție. Până în clipa în care zări un polițist. Atunci răsuți brusc volanul la dreapta, evitând în ultima clipă o motocicletă cu ataș. Luminile albastre se aprinseră. Alice îi aruncă polițistului zâmbetul „scuze, sunt femeie” și, ce să vezi, chestia funcționează. O privi sobru de deasupra mustaților stil ghidon, dar o lăsă să plece. Alice călcă accelerația și-o porni într-o direcție greșită, dar era prea fericită ca să mai conteze.

Capitolul 19

După ce așteptă două ore degeaba în bătaia soarelui fierbinte s-o vadă pe Alice ieșind din casă, Patrick renunță și se întâlnește cu Jack într-un bar de cocktailuri din fructe de pe Santa Monica Boulevard.

— Pur și simplu nu-mi vine să cred. Adică eu îi trimit flori și tot felul de chestii și... nimic. Nu e niciodată acasă. Păi când știi că ai un admirator, nu scoți și tu capul pe fereastră din când în când măcar așa, să vezi cine e? zise Paddy văicărindu-se în timp ce-și sorbea cocktailul de banane. Pur și simplu a plecat, și-a luat tălpașita la sfârșit de săptămână.

Jack râse. Îi plăcea să-l vadă pe Paddy copleșit de probleme sentimentale pentru că era ceva rar și care îi va trece curând, era sigur.

— Păi s-ar părea că nu prea e interesată, spuse el ca să-l întărească. Zici c-ai văzut-o c-un tip cu o mașină de fițe?

Paddy dădu din cap disperat.

— Dar sunt sigur că nu e genul ăla de fată. Nu e genul care se dă în vânt după mașini sau iahturi.

Paddy avea o voce de copil care nu înțelege de ce nu poate să aibă toate dulciurile din magazin. Își trecu degetele prin părul negru și des.

De asta erau toate femeile moarte după el, concluzionează Jack, care de ani de zile se chinuia să înțeleagă de ce naiba irlandezul ăsta șleampăt era întotdeauna asaltat de oferte. Datorită aerului ăstuia de băiețel neajutorat.

Paddy o văzu pe Izzy îndreptându-se spre ei. Trei nopți cu ea fuseseră prea mult. În plus, era

în L.A. de mai bine de-o săptămână, cât își propusese inițial să stea, și nu făcuse nici o brânză. De dimineață primise prin poștă lista cu distribuția pentru *Fecioara neprihănită din Cheapside* și-și dădea seama cât de aproape era ziua plecării. Dar și cât de departe se afla de motivul care-l adusese la L.A. Nu mai avea timp de pierdut cu alții. O voia pe Alice.

— Iubitule, bună.

Izzy se apropie sfioasă și-și puse cocktailul cu lapte degresat pe masa lui, trăgându-și un scaun.

— Dacă te-ntreabă cineva de relația noastră, te-aș ruga să spui că e pur platonică, da ? zise ea frecându-i genunchiul c-un aer rugător.

Jack nu zicea nimic. Era aici de-un an și tot nu reușise să-și depășească teama de aceste creaturi pline de texte și cu trupuri trăsnet. Da' nici ele nu arătaseră prea mare interes pentru el. Dar de când se împrietenise cu Paddy, viața devenise ca un cântec al ălor de la Beach Boys. Se uită la ceas – doar două ore până când se va întinde pe canapea să-i facă Beatrice reflexo-masaj.

— Păi, uite ce-i. Hai s-o lăsăm baltă. Nici tu n-o să-l mai dezamăgești pe tânărul ăla și nici eu n-o să mai trebuiască să mint, replică Paddy cu blândețe, fericit că găsisse o porțiță de scăpare.

Dar să nu ne grăbim. Oare nu știa el că nici iadul nu putea concura cu mândria unei actrițe ?

— Nu e vorba de-o persoană. E vorba de presă. Mă văd cu altcineva. Un actor celebru. Dacă află îl apucă nebunia. Noi doi însă ne mai putem vedea.

Se amăgea singură, biata de ea. Paddy însă nu trebuia s-arate că știe asta. Și ce mai picioare, de aici până la Malibu. În fond, ce dracu', o noapte cu

Izzy nu era cine știe ce, dar tot era mai bine decât să stea singur acasă să se uite la *Vorbe de alint*.

Alice ajunsese acasă pe la miezul nopții și-o găsi pe Tash cu D.I.-ul ei întinși pe canapea și uitându-se la *Ultimul tangou la Paris*. Încercă să se strecoare pe nesimțite în camera ei însă Tash tocmai se eliberase dintr-un fel de giugiuleală și zări poșeta lui Alice dispărând după colț.

— Alice, te-ai întors. Hai să-l cunoști pe Alan.

Alan? Cine era Alan? Se întoarse încet. Tash tocmai se desprindea din îmbrățișarea unor membre păroase rășchirate pe canapea.

— Te-ai distrat în weekend? o întrebă Tash, evident bucuroasă că avea cui să se laude cu noul ei amoretz.

— Mda, a fost O.K.

Mai mult ca sigur că Alan ar fi fost în stare s-o omoare pentru că-i întrerupsese. Le zâmbi dulce amândurora.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc. Sunt însă foarte obosită, așa că mă duc să mă culc... zise ea făcând câțiva pași cu spatele în direcția dormitorului.

— Am făcut un film grozav. Hai să vezi.

Tash aprinse o veioză și Alice putu să-l vadă pe bărbatul de pe canapea. Au făcut un film. Aha, Alan ăsta trebuie să fie D.I.-ul, deși mult mai grozav decât și-l imaginase ea. Încercă să-l observe mai bine, dar era greu pentru că era clar că nu e genul sociabil. Se juca cu propriile degete în timp ce Tash derula capodopera.

— Ia uite ce imagini nemaipomenite cu mine. Uite ce unghi.

Arătau mai curând a imagini porno cu perdea decât o filmare cu filtru, își zise Alice care încerca

în același timp să-l analizeze mai bine pe D.I. Era îngrozitor de frumos... și foarte însurat. Alice simți o strângere de inimă. Asta era cu bărbații însurați, arătau nemaipomenit. Se întrebă cum se împăca chestia asta cu teoria despre solidaritatea femeilor și altele asemenea pe care le susținea Tash. Dar probabil că nu era tocmai momentul potrivit să-i pună o astfel de întrebare. Mai bine mâine.

Alice rosesese creionul până rămăsese doar un ciot din el, umplându-se de galben în jurul gurii și de așchii de lemn printre dinți. Ridică ochii și văzu că Tommy o urmărea cu intensitate. La început crezuse că i se pare și că Tommy era încă *high* de la cine știe ce petrecere de azi-noapte, însă Tommy îi făcu cu ochiul. Clar și insinuant. Alice lăsă repede privirea în jos, însă nu-i scăpă sclipirea de supărare din ochii lui Jennifer. Membrii consiliului director se întruniseră pentru a discuta cum să procedeze mai bine cu talentele de care dispuneau, se gândiseră și la un proiect uriaș, care era încă un mister, și-l invitaseră pe Tommy împreună cu impresarul lui, precum și pe cel mai de succes producător și regizor al momentului s-audă ce planuri aveau. Evident, Alice lua notițe.

— E un proiect atât de mare, că mi se face pielea de găină numai când mă gândesc.

Regizorul cu coadă cu care avusese Alice interviul pentru slujba respectivă, și care părea să fi uitat complet cine era ea, își frecă brațul cu palma ca și când ar fi vrut să ilustreze practic treaba cu pielea de găină.

— Clientul meu e foarte mulțumit c-a fost invitat, însă cred că trebuie să dublăm suma, spuse

impresarul lui Tommy, care se obișnuise de mult cu muțenia lui Tommy în timpul întâlnirilor.

— Alice, ai scris tot? o întreabă Jennifer pe Alice care începuse acum să-și roadă unghiile.

Alice dădu din cap și continuă să scrie cu ciotul de creion, întrebându-se cum era posibil ca cineva cu inteligența remarcabilă a lui Tash și intuiția ei să nu observe că bărbatul cu care făcea dragoste avea pe mâna bronzată urma albă a verighetei.

— Cred că putem discuta despre cifre ceva mai târziu. Ceea ce vreau să știu deocamdată este dacă suntem de acord în principiu cu ideea și dacă toți asociații sunt dispuși să stea deoparte pe parcursul negocierilor ca să nu atragă atenția presei asupra acestui proiect extrem de sensibil.

Alice pierduse șirul când tipul cu coadă rostise „despre cifre” și încerca să recupereze ce se spusese între timp. Din fericire asta intra la capitolul *Alte aspecte*, așa că această corvoadă de secretariat a lui Alice se apropia de sfârșit.

Ieșiră din sală, iar Alice rămase la urmă să-și scuture fusta de resturile de creion, întrebându-se ce s-ar întâmpla dacă n-ar mai preda procesul-verbal. Oare Jennifer ar observa?

— Alice, vino-ncoace.

Tommy o trăgea de braț înapoi în sală.

— Ai puțin timp?

— Trebuie să... să bat procesul-verbal...

Era puțin neliniștită din cauza felului în care se uitase el la ea și se temea ca nu cumva Jennifer să-și facă impresia că fraternizează cu clienții.

— Doar o clipă. Te rog, Alice, am mare nevoie de ajutorul tău.

Tommy semăna din ce în ce mai mult cu un membru al familiei Adams, cu cămașa îngrozitor de

scumpă atârându-i afară din pantaloni și cu aerul că de zile în șir nu mai avusese parte de-o masă ca lumea. Alice se înduioșă.

— Stai puțin. Mă întorc imediat.

Se duse repede la biroul ei, lăsă procesul-verbal și scoase din geantă o casoletă.

— Așa. Despre ce e vorba deci?

Se așezară la masa din sala de consiliu. Tommy își făcea de lucru cu ceasul uriaș care-i atârna la încheietură, în vreme ce Alice scoase din cutie două prăjituri de casă cu ghimbir și le puse pe capac. Nu prea mai mânca prăjituri și, având în vedere că Jamie fusese oficial exorcizat, probabil că nici n-o să mai facă prăjituri în viața ei.

— Păi, chestia e că în ultima vreme m-am tot gândit.

Alice rupse o bucățică de prăjitură și-o băgă în gură. Se anunța o poveste lungă. Înclină din cap în semn că înțelege.

— Tu ai devenit un fel de mentor al meu, mi-ai spus să-mi găsesc un hobby și-așa mai departe... în fine, a fost o treabă nemaipomenită.

Tommy se uita neîncrezător la prăjitură.

— Servește-te, îl îndemnă Alice.

Tommy luă o bucată și începu să se joace cu ea.

— Oricum, cred c-ai avut dreptate. Am lăsat băutura și nu m-am mai atins de droguri de... se uită la ceas și zâmbi larg, cu mândrie... cam treizeci și șase de ore.

— Grozav, Tommy. Nemaipomenit. (Alice înghiți firimiturile și îl bătu pe mână.) Și ți-ai descoperit și-un hobby?

— Mda, un fel de, deși ai putea zice că e pentru fraieri.

— Ba sunt sigură că n-o să zic. Eu, de exemplu, colecționez timbre. Mai pentru fraieri ca asta... râse Alice încurajator.

Tommy începu să-și smulgă fire de păr de pe cap.

— Aoleu, Tommy, nu mai face așa. Cred că doare îngrozitor!

Îi apucă mâna și-o ținu strâns.

— Am început să merg la biserică.

Tommy se întoarse spre ea cu o privire atât de limpede și de plină de speranță, încât Alice renunță să-l mai întrebe dacă vorbea serios. Era evident că da. Alice, care până atunci se simțise bine în postura de sfătuitor înțelept, își văzu într-o clipă serviciul, salariul, mașina pe care plănuia să și-o cumpere și acoperișul de deasupra capului dispărând într-o fracțiune de secundă. Dacă începea să umble vorba că îl încurajase pe Tommy s-o apuce pe calea bisericii, era complet terminată. Și evangheliștii ăștia nici nu știau să-și țină gura. Parcă și auzea: „Ziua în care lumina a pătruns în viața mea: purtăm o discuție, în exclusivitate, cu fostul actor Tommy Kelly despre numirea sa ca episcop de Beverly Hills.“

Alice se scutură și-l bătu pe Tommy pe mână.

— Minunat, Tommy, sunt încântată. Zău că sunt. Dar pot să-ți dau un sfat?

Tommy înclină din cap fericit.

— Ți-a să fie secretul nostru deocamdată. Pentru că, în fond, acum e o treabă între tine și Dumnezeu și, până când nu vei ajunge să-l cunoști mai bine, cel mai bun lucru ar fi să ții totul pentru tine.

Alice spera ca Dumnezeu s-o ierte că-i răpește un convertit de marcă.

— Ca atunci când am fost combinat cu Sandra Bullock? întrebă Tommy.

— Exact.

Alice îi aruncă un zâmbet de mentor și respiră ușurată, observând abia când își luă casoleta să plece că Jennifer stătea în celălalt capăt al biroului și-o urmărea cu foarte mare atenție.

Izzy își puse mănușile de box și începu să lovească în sac.

— Unu, doi, agață, izbește, repeta Izzy, gâfâind și ȝopăind.

Paddy ședea pe-o bancă în apropiere și-i urmărea mișcarea picioarelor. Avea niște picioare fantastice, doar că el le admira cum admiră un fotograf homosexual un supermodel: ceva frumos, dar nu pentru el. Pentru el nu exista decât o femeie pe lume în clipa de față.

Izzy se aplecă să apuce o coardă.

— Tot nu mi-ai spus de unde sunt părinții tăi.

Izzy își răsuci coarda în jurul mâinilor și se uită la Paddy care nu acceptase s-o acompanieze la Boxercise de pe Main Street decât în speranța c-o să dea de Alice.

— Eh, știi tu, de pretutindeni și de nicăieri. Mama și tata locuiesc la Dublin, dar au și-o casă în Cork.

— Semenii cu tatăl tău ? îl întrebă Izzy, fiind, în sfârșit, interesată și de altceva decât trupul lui Paddy.

— Chiar nu știu. Cred că semăn mai mult cu mama. Tata e roșcat. La fel și surorile mele.

Paddy luă o mănușă de box și începu să lovească tapițeria din piele roșie. Nici urmă de Alice și de unde stătea nici nu avea vedere spre Main Street.

— Mai durează ? o întrebă.

— Nu. Doar să fac un duș. Deci s-ar putea ca tatăl tău să fie altcineva, nu ? Mama ta e frumoasă, nu ?

Izzy îl privea cu atenție, înclinând capul într-o parte să vadă dacă avea și el acele celebre pleoape orientate în jos.

— Ca să fiu sincer, acum nu mai arată așa de bine. Dar a fost destul de frumoasă la vremea ei, da.

Nu-și prea dădea seama unde vrea Izzy s-ajungă, însă își spuse că, cu cât scapă mai repede, cu atât mai bine. Că doar loviturile la cap dintr-o singură lecție de box nu fuseseră atât de puternice încât să-i cauzeze urmări grave.

— În fine, du-te să faci duș și ne întâlnim în față peste vreo zece minute.

O împinse pe Izzy spre duș, dar ea nu se arătă deloc afectată. Acum că era aproape sigură cine e tatăl lui adevărat, nici că-i mai păsa, putea s-o împingă cât poftea. Așa se explica și de ce-i plăcea așa de mult de ea, având în vedere că și tatăl lui avea o slăbiciune pentru actrițele blonde, nu? Genetica nu dădea greș. Făcu duș și câteva exerciții pentru zona pelviană, propunându-și să fie nemaipomenită la noapte în pat.

În timpul ăsta Paddy era la recepția sălii de gimnastică și căuta un pix care să scrie. În cele din urmă i-l ceruse instructorului de Pilates, care tocmai le demonstrase clientelor lui starea jalnică a musculaturii lor toracice punându-le să țină câte un pix sub sâni. Rupse apoi orarul de la aerobică să facă rost de hârtie și se apucă să scrie biletul. După care înapoie pixul și-o tuli afară îndreptându-se spre casa lui Alice. Era amiază, așa că se gândea că fetele sunt deja la serviciu. Se asigură că mașina nu era în parcare și sări zidul. De data asta se strecură prin pasajul îngust care ducea în grădina din spate, zgâriindu-se la cot.

— Isuse, mormăi el, cât pe ce să rămână înțepenit în dreptul unui burlan. Prin ce trebuie omul să treacă uneori!

Apoi îi veni ră în minte pistruii lui Alice și râsul ei la glumele lui. Trase aer în piept, se îndreptă spre noua grădină de trandafiri a lui Tash și înfipse bilețul în țepii unui trandafir. Îl sărută să-i poarte noroc și dădu fuga înapoi la Izzy care se cerceta în oglinda retrovizoare în așteptarea lui.

Tash ajunsese acasă de la serviciu și-și aruncă geanta pe canapea.

— Ahhh, abia mai merg. D.I.-ul e un amant nemaipomenit.

Se prăbuși pe-un fotoliu și zâmbi larg așa cum zâmbește oricine la începutul unei povești de dragoste.

— Arată foarte bine, spuse Alice, întrebându-se în sinea ei cum s-aducă vorba despre bărbații căsătoriți.

Tash era surprinsă s-o vadă pe Alice atât de calmă în privința întâlnirii pe care o avea la restaurantul L'Orangerie. Când fusese prima dată acolo la o întâlnire aranjată c-un avocat din lumea filmului, Tash se exfoliase, se epilase, se pomădase și se fardase ore în șir. Alice, în schimb, stătea relaxată și mânca înghețată cu ochii la Oprah.

— Scumpo, n-aș vrea să fiu pisăloagă, dar nu crezi c-ar trebui să te pregătești? o întreabă Tash, simțindu-se oarecum vinovată c-o cam neglijase pe Alice din cauza D.I.-ului.

— Mă duc imediat să fac duș, spuse Alice rontăind markerul. Vine abia la opt.

— Îmi pare bine că te simți mai în largul tău acum cu Charlie. Știi că noul lui client e Mel Gibson? Trebuie să-l invităm la cină.

Alice habar n-avea. Îi spusese probabil într-un moment în care gândurile ei erau concentrate asupra altor bărbați-problemă din viața ei: Jamie, Tommy, admiratorul misterios. Iar mai nou îl putea adăuga și pe Paddy pe listă. Amânase însă această problemă pentru a rezolva mai întâi chestia cu Charlie, deși căsca ochii cât cepele de câte ori mergea pe Main Street – și mergea destul de des în ultima vreme. Cum tușea Tash, cum o zbughea să ia șervețele și pastile de gât. Când ajungea pe stradă, se oprea în dreptul Omelette Parlour și se uita pe geam imaginându-se la o masă alături de Paddy. O simplă iluzie, din păcate. Cum Dumnezeu să facă să-l revadă? Când își aducea aminte cum plecase ca din pușcă fără măcar să privească înapoi și-și dădea seama ce ratase, sufletul i se umplea de regrete și, ca să treacă peste astfel de momente, începea să cânte.

Tash intrase în baie unde avea să stea cel puțin o oră să se pregătească pentru că urma să vină D.I.-ul. Alice își dădu seama că va trebui probabil să amâne discuția despre starea lui civilă până a doua zi, când o să-i spună lui Tash și bomba că-i dăduse papucii lui Charlie.

— Ah, apropo, Izzy ne-a invitat la cină mâine. Ești liberă?

— Sigur, dar ești sigură că m-a invitat și pe mine? Întrebă Alice neputându-și imagina de ce oare ar fi invitat-o Izzy și pe ea.

Poate doar ca să se arate prietenoasă. S-o moamească pe englezoaică. Pentru că era absolut evident c-o detesta și-o considera o înfumurată jalnică și

incapabilă să cucerească un bărbat. Poate că chiar avea dreptate.

Charlie sosi la opt fix. Oare toți sadomasochiștii erau așa punctuali? O cât de mică scăpare în anumite situații și tu sau obiectul plăcerii tale se duceau pe apa sâmbetei. Nu-i convenea însă pentru c-ar fi mai avut nevoie de câteva minute să-și facă exercițiile faciale.

— Gata? întrebă Charlie scoțându-și dinții la iveală.

— Evident, spuse Alice luându-și geanta și îndepărtându-i mâna de pe fundul ei.

„Dumnezeule, a și început.“

— Charlie, am tot vrut să te întreb ceva.

Încercă să zâmbească, dar nu reuși decât un fel de grimasă. El însă nu păru să observe, ocupat fiind să-și netezească sprâncenele în oglinda retrovi-zoare. Alice îl bănuia că și le dăduse cu vaselină, deși era la fel de posibil să fie doar senzația generală de alunecos pe care o emana întreaga lui făptură.

— Dă-i drumul, spuse el fără să-și ia ochii de la propria persoană.

Alice nu se putu abține. Îi scoase limba și îi arătă degetul mijlociu. Bărbatul din Ferrariul care mergea în paralel cu ei fu cât pe ce să-și scape mobilul de uimire, însă Charlie nu observă absolut nimic. Poate că pătea mereu chestia asta și se obișnuise deja.

— Ăăă, începu ea cu o voce siropoasă, n-am fost niciodată la Havana Club, dar am auzit că e un loc grozav pentru o pipă pre-prandială.

Multe aliterații seducătoare. O să-l de-a gata.

Doar că nu-l dădu gata, ci îl nedumeri.

— Pre-ce?

Of, Doamne, ar fi trebuit să-și dea seama că nu e tipul să se lase impresionat de vocabular.

— Prandial — adică legat de masă. Pre-prandial. Înainte de masă.

El însă nu era atent. Alice recurse la o abordare directă.

— Du-mă la Havana Club, Charlie.

Așa. Mesaj recepționat. Se întoarce și se uită la ea.

— Sigur, iubito. De ce n-ai spus de la început că vrei să tragi puțin dintr-un obiect falic?

Se gândi să-i scoată din nou limba, însă se uita la ea. Și începuse deja să întoarcă volanul, așa că presupuse că se îndrepta spre Havana Club, deci trebuia mergea conform planului.

Valetul sări în mașină, iar Alice uită din nou să coboare. Se întoarce și-i zâmbi, dar el se uita la ea ca la felu' pașpe.

— Bună, spuse ea zâmbind.

Și iar felu' pașpe. Nici un zâmbet. Apoi Charlie îi deschise portiera, iar Alice își dădu seama c-ar fi trebuit să coboare înainte.

— Ups, chicoti ea în direcția valetului cu atitudine deloc amuzată, ci disprețuitoare. Am uitat.

Sări afară pe trotuar și intră în local semeț ca un cățel la expoziția canină. Aruncă o privire de jur împrejur și admiră barul. Nimic nu-i flatează mai mult pe bărbați decât să le lauzi clubul sau penisul, îi spusese Trinny odată când plecaseră amândouă în căutarea bărbatului ideal.

— E absolut perfect, rosti Alice rar și clar, nu cumva să înțeleagă Charlie altceva.

Cuprinse cu o privire plină de admirație sala, tavanul strălucitor și clientela rafinată.

— Și asta nu e totul, spuse el cu o surprinzătoare promptitudine pentru cineva atât de lent ca el, prinzându-o de cot și conducând-o spre lift.

Liftierul dădu mâna cu Charlie și c-un alt personaj care tocmai intrase cu soția lui, nu însă și cu Alice sau cu soția acestuia. Pe femei nici măcar nu le privi. Când liftul se opri, Alice vru să-i facă un semn, dar Charlie o conduse afară înainte s-apuce să constate consecințele unui astfel de gest.

Sala în care intrară era plină. Nici picior de femeie însă. Bărbatul și femeia din lift își continuaseră ascensiunea spre niveluri evident superioare. Sala era încetoșată de fum de trabuc, iar în colț se zărea un fel de magazin Sainsbury în miniatură, care oferea diverse obiecte de fumat. Aoleu, te pomenești că nimerise într-un cotlon rezervat misoginilor care-și defulau nereușitele sexuale fumând trabucuri gigantice. Într-un colț îl zări pe Arnold Schwarzenegger fumând un trabuc banal, lung și subțire. Dacă nici locul ăsta n-o s-o facă să-l urască pe Charlie suficient de mult ca să-și ducă la bun sfârșit planul, atunci nu va reuși nimic. Charlie o conduse la o canapea joasă aflată într-un colț, pe care ședeau deja câțiva fumători de trabuc cu mustăți, în costume terne, care cântăriră c-un aer plictisit și indiferent sâniul lui Alice.

— Îți aduc ceva de băut? întrebă o femeie apărută din senin pe post de servitoare.

Jamie ar adora locul ăsta, își spuse Alice dându-și seama că găsisese locul perfect de înmormântare pentru fantoma celui mai revoltător misogin cu care se culcase în viața ei. Așa, își luă Alice avânt trăgând adânc aer în piept, dacă tot trebuie să faci o treabă, măcar fă-o bine. Ca să-și pună planul în aplicare nu avea nevoie decât de-un pahar mare de pir, dar era sigură că merge și cu whisky.

— Un Jack Daniels, vă rog, zâmbi ea malițios. Simplu.

Bărbații o priviră o fracțiune de secundă cu ceea ce la oamenii normali s-ar fi putut numi mirare; nu însă și la androizi.

— Și, draga mea, se maimuțări ea sincer amuzată de întreaga situație, ai putea să-mi aduci și-un trabuc mare, lung și gros, să-mi ajungă până mai târziu?

Își desfăcu un nasture de la bluză și-i făcu cu ochiul lui Charlie. Bărbații continuau să pufăie din țigări ca niște locomotive. Alice se așeză picior peste picior à la Sharon Stone, dezvăluind poate nu tocmai ceea ce și-ar fi dorit ei să vadă, ci doar niște frumusei chilotei negri. Nici dacă ar fi fost o biată gospodină din Clacton-upon-Sea nu ar fi fost mai încântată de măiestria cu care își interpreta propriul rol.

Între timp Charlie se dusesse în colțul celălalt al camerei să vadă ce oferea minimagazinul de trabucuri. Ah, ce amuzant era, își zise Alice ridicându-se în picioare. Ia să vedem ce se întâmplă acolo. Așa că se prelinse pe lângă Arnie și intră în magazin unde-și îndesă unghia falsă în fundul lui Charlie, care sări de doi coți, cât pe-acți să rupă în două un Monte Cristo pe care-l primise pe gratis tipul de lângă el.

— Fii atent, dragule, spuse ea zâmbind și strecurându-se lângă el. Ia arată-mi și mie ce au.

Charlie, care avea senzația că cineva o transformase peste noapte pe Julie Andrews în Lucinda Lovelace, începu să facă o prezentare a trabucurilor etalate în magazin. Alice deschidea sertar după sertar, mirosea și le respingea pe toate.

— Îl vreau pe cel mai aromat și mai succulent dintre toate, spuse ea întorcându-se zâmbind spre bărbatul care vindea prețioasele frunze.

Acesta scoase un trabuc de dimensiunile unui baton Mars și i-l dădu nu lui Alice, ci lui Charlie.

— Domnule, sper ca acesta s-o mulțumească pe doamna.

Tocmai se pregătea să bată din călcâie ca o fetiță nerăbdătoare, când observă suma din trei cifre de pe bon. Porcăria dracului! Pentru niște frunze veștejite! Da' mai bine să-și țină gura, își zise ea, prefăcându-se că nu observă bancnotele verzi pe care le înmână Charlie vânzătorului. Sunt o damă scumpă, își spuse Alice amuzată. Era și timpul, că până acum n-am comandat decât cele mai ieftine pizze din meniu. De-aici înainte numai patru feluri de brânză și anșoa o să comand. Și ce-o să-mi mai placă!

Se întoarse înapoi pe canapea unde a fost nevoie de efortul concertat al tuturor bărbaților de lângă ea ca să reușească s-aprindă trabucul. Atmosfera din sală îi mai destinsese și deveniseră mai îngăduitori cu femeia de lângă ei. Nu era o femeie în adevăratul sens al cuvântului, vie, care respira și gândea, ci o caricatură din filmele pe care le făceau ei. Nici n-ar fi de mirare dacă următorul personaj care va umple sălile de cinematograf o să fie un demon care învâрте pe degete trabucuri. Ce naivi erau oamenii! Apoi își vârî mâna între coapsele lui Charlie urmărindu-i cum se succesc stingheriți pe scaune. Planul ei era simplu, dar trebuia să încezeze cu maimuțăreala și să-l pună în aplicare, că altfel o să se trezească nevoită să-și pună în practică același lucru și în patul lui Charlie. Dădu pe gât încă un Jack Daniels și a fost cât pe-acți să-și spargă plămânii încercând să inhaleze fumul.

— Iubito, ăsta nu-i joint, nu se inhalează.

Unul dintre manechinii de croitorie se aplecase asupra ei c-un rânjat afectat, crezându-se probabil întruparea înțelepciunii lui Oscar Wilde. Alice îi suflă în ochi un vârtej de fum. Se dădu înapoi surprins și tuși. Ceilalți o priviră cu admirație. Cine o fi gagica asta rafinată și nemaipomenită?

Din fericire nu mai dură mult până când stomacul lui Alice să dea semn că ajunsese la limită. Fumul de trabuc și aburii de whisky îi clătinau creierii ca pe-un feribot care traversează Canalul Mânecii pe furtună. Trebuia însă să se grăbească. Charlie se uita deja la ceas și dintr-o clipă într-alta trebuiau să plece la restaurant. Știa că, dacă ajunge la L'Orangerie, era terminată. Îi sunau în urechi cuvintele lui Lysette. Neapărat la Havana Club. Descoperi meniul pe masă în fața ei și întinse mâna după el.

— O prăjitură Chocolate Ecstasy, vă rog.

Trabucurile îi trezeau în minte imagini cu baruri din timpul prohibiției și al lui Al Capone.

— N-am rezistat să nu comand una, iubitule, îi spuse ea lui Charlie care părea cam iritat.

Gașca de împăiați era pe punctul de a-i oferi un rol în următorul lor film, când ciocolata începu să-și facă efectul. Uriașul desert dispăruse chiar sub ochii lor în gura acestei femei nemaipomenite, care nu numai că fuma și bea ca un marinar, dar și mânca. Lucru pe care femeile pe care le cunoșteau ei nu prea îl făceau. Apoi i se făcu rău. În mod spectaculos. Toată combinația de whisky și blat cu ciocolată neagră ateriză direct pe costumul Armani al lui Charlie. Alice aproape că se dădu de gol izbucnind în râs. Whisky-ul ștersese orice urmă de timiditate și totul mersese conform planului. *Arrivederci, L'Orangerie. Au revoir, Charles.*

Se așteptase ca Charlie s-o arunce furios într-un taxi cu destinația Santa Monica, să se descotorosească și el, și costumul lui Armani de ea. Însă, așa cum se întâmpla întotdeauna cu planurile foarte bine puse la punct, nu se petrecu deloc așa. Charlie rămase impasibil în fața privirilor acuzatoare ale chelneriței și ale liftierului, își șterse costumul cum putu mai bine cu șervețelul și-o depuse pe Alice bine mersi acasă la Tash în Fourth Street. Deși nu se oferise să stea până dimineață să-i șteargă fruntea cu prosopul, se comportase totuși ca un gentleman. Spre exasperarea și rușinea lui Alice. Crezuse că miercuri dimineață o să se trezească scăpată de Charlie și de câteva kilograme, dar nu avu acest noroc.

Și ce era mai rău era că Tash zăcea pe canapea înfofolită în halat și cu ochii roșii. Făcuse față când veni Charlie, dar, de îndată ce mașina lui demarase din fața casei, se pusese din nou pe plâns.

— S-a întâmplat ceva îngrozitor, Alice, spuse ea printre sughituri, înconjurată de-un morman de șervețele. E însurat.

Alice așteptă să i se dezvăluie și restul, dar nu mai urmă nimic. Deci Tash chiar nu știuse. Alice era deja trează grație faptului că pe drumul de întoarcere Charlie coborâse capota. Luă un șervețel și i-l dădu lui Tash în locul celui ud.

— Că doar nu vrei să spui că n-ai știut? zise ea încetișor.

Alte hohote și-o vagă mișcare din cap în sensul că nu.

— Ți-a spus în seara asta? întrebă ea ștergând ușurel lacrimile lui Tash și simțindu-se deodată cu o sută de ani mai bătrână.

De unde până acum ea era o problemă pentru alții, devenise dintr-odată cea care îi asculta pe alții ca să le rezolve problemele.

— A venit soția lui să-l ia de la filmări. Și-apoi hohotind: Cu copiii!

Tash plângea de se rupea.

— Ah, scumpa mea, îmi pare așa de rău, spuse Alice, apoi se îmbrățișară strâns una pe alta până când lui Tash îi amorțiră brațele și se ridică în picioare.

— Și nenorocitu' ăla de pervers iar a dat iama pe-aici. Mi-a călcat în picioare trandafirii. Ai observat dacă nu cumva îți lipsește ceva din lenjeria intimă?

Capitolul 20

Tash rată cina urmată de petrecere de la Izzy. Declară ziua una de jale personală și rămase acasă să-și stingă amarul în plâns. Plecase la filmare în dimineata aia vânătă de furie și-și pusese pe ea cele mai deochiate și provocatoare desuuri pe care le avea. Alice știa foarte bine că n-o să treacă mult și D.I.-ul va regreta amarnic greșeala de a se fi căsătorit. Când ieși pe ușă – după ce aplicase din belșug pe sub ochi cine știe ce pomadă adecvată întrucât chipul ei nu trăda în nici un fel chinurile prin care trecuse – Tash strigă:

— Ia pe cineva cu tine în locul meu diseară. Și vezi că în coșul de gunoi găsești un bilet de la nenorocitul ăla de admirator.

Din cine știe ce motiv, probabil din cauza lipsei unui iubit adevărat în viața ei, lui Alice îi sări inima din loc la auzul veștii. Se aplecă să caute printre bețișoare de urechi și șervețele mototolite. Din

nefericire semăna tare mult c-un șervețel mototolit, însă în cele din urmă îl descoperi, îl extrase cu două degete și îl întinse pe blatul din bucătărie.

*Alice! O poveste pentru copii
Așezată cu delicatețe
Acolo unde se-mpletesc visele,
În țesătura misterioasă a amintirilor
Precum ghirlanda împletită de pelerin
din flori trecute
Culese dintr-o țară-ndepărtată.*

Alice se încruntă. Recunoscuse versurile din copilarie. *Alice în Țara Minunilor*. Sigur că le știa. I-o citiseră și bunicii, și bonele. Toată lumea citea povestea asta copiilor. Dar de ce o alesese tocmai pe asta? Reciti versurile. I se păru un fragment destul de trist pentru cineva care voia s-o cucerească. Poate că voia să spună că trebuie să uite ce s-a întâmplat. Povestea se încheiase. Ca de obicei, își spuse ea cu tristețe. Singurul admirator pe care l-am avut și eu vreodată a depus armele și s-a resemnat. De unde să știe ea că, deși chiar pusese în scenă *Alice în Țara Minunilor* la Barbican acum câteva sezoane, astea erau singurele versuri pe care fusese în stare să și le amintească în cele cincisprezece secunde pe care le avusese la dispoziție să scrie biletul cu pixul împrumutat de la sala de gimnastică. Alice alergă la fereastra din față sperând să zărească și ea, precum Tash, vreun străin misterios care dă târcoale stejarului. Cum naiba avea Tash mereu noroc? Era admiratorul din umbră al lui Alice, dar ea nu-l zărise niciodată. Fir-ar să fie, întârziase la serviciu! Înșfăcă geanta și se grăbi spre ușă.

Alice n-avu însă timp să reflecteze prea mult asupra nedreptăților din viața ei romantică. Trebuia să termine două proiecte până la prânz, iar după-masă avea întâlnire cu Jennifer și Tommy. Dădu buzna zgomotos în birou agitându-și brațele și n-avu timp nici măcar să-i dea lui Lysette raportul despre cum se desfășurase seara precedentă. Charlie parcă nici nu existase vreodată. Reuși doar să semnalizeze cu degetele mari în sus în semn de reușită, asta însă doar în urma gesticulărilor interrogative insistente ale acesteia. Da, totul mersese perfect, conform planului. Lysette zâmbi și-și văzu de treabă.

— Deci ne-am înțeles. Treaba cu imaginea lui Tommy în viața privată e aproape rezolvată acum grație lui Alice.

Jennifer se uită cu subînțeles la Alice, care se prefăcu că nu observă.

— ...mai trebuie s-avem grijă s-alegem cu cap următoarele filme ca să-i pregătim un nou pachet de prezentare pentru piața europeană. Evident că toate planurile astea depind de cât de capabili vom fi să-l ținem pe Tommy departe nu doar de interviuri, ci și de presă în general, pentru că o expunere excesivă în această fază ne-ar distruge planurile pentru celălalt proiect, cel mai mare film din cariera lui Tommy.

Alice oftă sonor. Ideea că Tommy trebuia să-și țină gura era cea mai bună dintre toate. Tăcerea era cea mai bună soluție pentru toată lumea până când Alice va găsi prilejul să vorbească cu el despre ateism. Directorii executivi înclinară cu toții din cap în semn că sunt de acord cu planul prezentat de Jennifer și-și luară asiduu notițe. Tommy Kelly era giuvaierul din coroana lor.

— Alice, noi habar n-am avut c-ai avut o influență mare în privința acestor planuri și, pentru că am impresia că ești familiarizată cu domeniul, m-ar interesa foarte mult să-ți aflu părerea, spuse unul dintre ei, gata pregătit să ia notițe.

Alice privi cuprinsă de panică în jur, incapabilă să gândească. Stomacul începu să-i ghiorăie ca un animal în cușcă și aproape că-i părea rău că nu se dusesse la L'Orangerie. Auzise că preparau cel mai bun *foie gras*. Începu să bată cu creionul în masă ca să acopere zgomotele pe care le făcea stomacul ei. Iute, Alice, pune-ți mintea la contribuție.

— Cred c-o piesă de teatru n-ar fi deloc o idee rea.

Regretă însă imediat ce spusese. Singurul rol pe care l-ar fi putut interpreta Tommy într-o piesă era cel al înfricoșătoarei năluci din *Confesiuni ale unui opiomani englez*. Dacă-l puneai în lumină, ar fi trecut prin el ca prin foiță. Nu mai semăna de fel cu tânărul înflăcărat și fără cusur de pe coperta pachetului de prezentare. Era însă prea târziu să renunțe la ideea de-a face din rahat bici.

— Ce idee genială! exclamă prim-vicepreședintele.

Alte voci îl susținură. Nemaipomenit. Fantastic. Jennifer schiță un zâmbet invidios. Până s-apară Alice, Jennifer fusese agentul publicitar al lui Tommy și nu-i trecuse prin cap nici o clipă că englezoaica asta o să fie capabilă să scoată vreo idee din capu' ăla al ei, iar acum uite-o cum nu numai că îi fura cel mai bun client de sub nas, dar se mai și culca cu el. Alice se concentră pe ceașca de cafea, sperând să nu se vadă că se făcuse ca para focului. O singură persoană rămăsese tăcută și toate capetele se întoarseră spre el să vadă ce-avea de spus.

Dacă bătea cu pumnul în masă era semn că Alice căzuse în dizgrație.

— Mda, sunt sigur că pot.

Se și vedea strivind săni feciorelnici de englezoaice cu trupul lui masiv. Alice îi citi gândurile, mai bine zis pantalonii.

— Și, cine știe, poate va fi șansa pe care o căutam să-i găsim jumătatea lui Tommy. Iubită și carieră într-o singură poveste romantică.

Dumnezeule, unde o găsiseră pe fata asta? Să-i ofere cineva o mărire de salariu. Adică, mai bine nu, era mai ieftin să vorbești decât să dai mărimi de salariu, dar intenția conta. Și, în timp ce se discuta ce rol anume să primească Tommy, Alice își aminti brusc că nu avea partener la dineul lui Izzy. Că nici moartă nu s-ar fi dus la Izzy singură. Fir-ar să fie! După care făcu ce nu mai făcuse ea în viața ei – invită un star de cinema s-o însoțească la dineul din seara aia. Și, împotriva tuturor așteptărilor, el acceptă.

Tommy era de fapt bucuros că-l invitase. Ultimele două zile și le petrecuse încercând să împace ceea ce citise despre celibat în *Creștinismul astăzi* cu ceea ce se petrecea în chiloții lui de fiecare dată când se gândea la femei.

— Alice, aș vrea tare mult să discutăm despre acest lucru în seara asta, spuse el.

— Sigur că da. Ne întâlnim la șapte lângă cinematograful din Santa Monica.

Alice se grăbi înapoi la biroul ei ca să nu-i mai dea lui Jennifer motive în plus s-o fulgere cu privirea.

În timp ce făcea duș – cu miros de vanilie pentru că nimic nu era mai derutant pentru cei din jur decât mirosul de mâncare –, se gândea că e foarte

bine că la dineul de diseară o să-l aibă partener pe Tommy. Să se-nvețe minte Izzy să-i mai subestimeze pe britanici. Alice știa foarte bine că șansele să se încropească ceva între ea și Tommy erau la fel de mari ca între Elton John și Margaret Thatcher, numai că Izzy nu știa chestia asta. Și, la urma urmei, s-ar putea chiar să se simtă bine diseară. Se machie. Tenul ca alabastrul și buze roșu-aprins. Gene negre și lungi. Își ridică părul lăsând să cadă câteva șuvițe rebele, ca o frivolă preraphaelită. Își presără flori artificiale în păr și-și puse aceeași cămășuță. De data asta însă se încălță cu niște platforme monstruoase din plută.

Ha! Ia să vedem, Izzy, ce zici de asta, își spuse ea. După ce ani de zile fusese prietena cea cuminte a maimuțoiului de Jamie, își descoperise acum pe neașteptate o latură rebelă. Și poate chiar era o fire artistică.

Tommy fusese de acord să conducă el și jurase că nu bea decât suc. Când ajunse Alice la bar, îl găsi înconjurat de fete care nu dădeau însă nici un semn c-ar intenționa să plece, nici chiar după ce ea se așeză lângă el, iar el o întreabă ce vrea să bea. În cele din urmă, Tommy le ușui cu o mișcare magică, iar fetele se răspândiră care-ncotro prin bar.

— Ai avut o idee grozavă astăzi. Crezi că tipa aia din *Mândrie și prejudecată* s-ar potrivi?

Alice ridică din umeri în sensul că „cine știe?” — asta e, gusturile nu se discută.

— Sigur, teoretic am jurat să mă las de femei, da' de uitat pot să mă uit, nu? întreabă Tommy sorbind cu mândrie din paharul cu apă minerală.

— Uite ce e, Tommy, chiar voiam să-ți vorbesc despre treaba asta. Să știi că nu e nimic rău să-ți faci plăcere compania unei femei sau să te simți

bine. Pentru început ar trebui să te concentrezi pe ideile fundamentale, cum ar fi să-ți iubești aproapele și să te porți cu ceilalți cum se poartă și ei cu tine, spuse Alice.

— Sigur, evident, ai absolută dreptate Alice, însă autodisciplina este cheia și, dacă reușesc să stau departe de tentațiile cărnii, atunci înseamnă că sunt pe calea cea bună. Și m-am gândit și la ce mi-ai spus că trebuie să păstrez pentru mine lucrurile astea deocamdată, însă eu cred c-ar fi mai bine să spun lumii întregi, să răspândesc cuvântul, înțelegi?

Tommy avea o privire cam ciudată și Alice își dădu seama c-avea de-a face c-un maniaco-dependent. Dacă-i luai narcoticele, le înlocuia cu alte substanțe. Deși ura acest gen de procedeu, când Tommy se duse la toaletă, Alice îl puse pe barman să-i toarne un pic de vodcă în apa minerală, conform principiului că mai bine un păgân potolit decât un creștin zănatic.

Când în sfârșit o porniră spre Izzy, Alice reușise deja să-i administreze pe furiș două porții de vodcă și se simțea ceva mai relaxată, sperând că Tommy o să-și revină la normal cât de curând. Ba chiar se relaxase atât de tare, încât a fost cât pe-aci să-i povestească despre scrisoarea pe care o primise ieri, sperând să obțină de la el părerea unui bărbat în această privință, însă Tommy conduse ca vântul și ca gândul și ajunseseră deja la Izzy, cât pe ce să oprească direct în piscină în loc de alee.

Alice era oarecum neliniștită că venea la Izzy fără Tash, însă nu avea motive. Izzy habar n-avea cine e. Își închipui probabil că e vreun țicnit de bodyguard travestit al lui Tommy sau cam așa ceva.

— Tommy, iubitu!e.

Își răsuci trupul în jurul lui ca o liană, momindu-l în bârlogul ei, mai, mai să-i trântască lui Alice

ușa-n nas. Izzy însă arăta nemaipomenit, trebuia să recunoască. Era îmbrăcată cu pantaloni largi și vestă, și avea niște brațe la fel de lungi și de suple pe cât erau ale lui Alice de rotunde și de fleșcăite. Pielea ei avea un bronz sănătos și viguros, de parcă nu făcea altceva toată ziua decât să călărească pe malul oceanului, iar părul încă umed de la duș i se revărsa pe spate. Alice se simți precum bunica Scufitei Roșii cu machiajul și cămășuța ei ridicole. Ei și, noroc că nu mi-am propus să-l întâlnesc pe bărbatul visurilor mele în seara asta, își zise ea.

Deschise ușa și intră. Din bucătărie se auzeau voci însă, cum Izzy n-o invitasese oficial înăuntru, se gândi că nu e cazul să se ducă să se prezinte. Tommy era practic sub Izzy pe canapea, înconjurat de brațele ei zvelte și la distanță periculos de mică de buzele ei. Ceea ce, evident, era menit să transmită tuturor, sau cel puțin invitaților la dineu și, prin ei, lumii, mesajul că ei doi sunt iubiți. Casa era trăsnet, vastă, luminată și aerisită, cu tablouri mari și categoric exorbitante pe pereți.

Alice ieși în grădină. Casa era în vârful unei coline și dădea spre mare, o priveliște care-ți tăia respirația, cu cactuși gigantici și aloe vera presărate printre stâncile care coborau spre plajă. Se întinse într-un hamac legat între doi palmieri să admire soarele la asfințit. Din depărtare se auzeau valurile spărgându-se de țărm. Dintr-odată, niște pași se apropiau din spate. Prefă-te că dormi, Alice, să te confunde c-un leneș, își zise ea, deși nu era sigură dacă leneșii trăiau în America sau în Australia. Degeaba însă, cum să spere să treacă neobservată cu rujul ăla pe buze – dacă nu cumva era chiar paza de coastă din Malibu care o confundase c-un semnal de pericol.

— Alice, tocmai ne întrebam unde-ai dispărut. Hai să bei ceva c-a făcut Izzy un punch grozav.

Tommy îi luă mâna s-o ajute să coboare din hamac.

— Trebuie s-o cunoști pe Fifi, sora lui Lysette. E o dulceată.

Alice intră în bucătărie în urma lui Tommy. Era sigură că în lipsa lui risca să fie confundată cu planta din colț și să nu-i adreseze nimeni nici un cuvânt toată noaptea. Așa însă, datorită factorului Tommy, beneficia și ea de-un statut acceptabil prin asociere. Oare chiar era prietena lui? Sau era sora lui vitregă și înapoiată mintal despre care citiseră în *National Enquirer*? Și cel mai groaznic coșmar imaginabil: o bucătărie plină de actrițe, vrăjitoarele din Eastwick, una blondă, una brunetă și una roșcată. În L.A. cuvântul actriță era sinonim cu splendoare și strălucire și era de regulă scris cu litere mari, ca un avertisment scris cu roșu: muritorii de rând n-au ce căuta în preajma lor.

Alice o mai pățise când s-a dus să se înscrie la Main Street Gym: „Oh, actrițele acolo“. Pricepuse nuanța? Pe dracu'! O pornise agale spre sala unde se exersa Tehnica Alexander (pe-atunci se chinuia să devină cu cinci centimetri mai înaltă) în colanții ei negri cu gaură în fund și espadrilele din liceu, închipuindu-și că-s ultima modă precum Audrey Hepburn în filmul *Funny Face*. *Mais non, chérie*. Ai fi zis c-a nimerit la casting pentru *Baywatch*. Făcuse imediat stânga-mprejur, gândindu-se să apeleze la Închisoarea Londrei să-i împrumute o roată de întins ca s-ajungă la înălțimea dorită. O bucătărie plină ochi de actrițe. Ce coșmar!

Stăteau și-și agitau gheața în pahare, cu ochii țintă la pelvisul lui Tommy. Alice tocmai se întreba

care-o fi sora lui Izzy, când în bucătărie intră o fată de-ai fi zis că e Uma Thurman în *Pulp Fiction*, peste un metru optzeci și în picioarele goale, părul drept și pielea ca laptele. Nu-ți mai trebuia nimic. Zâmbi cu căldură. Aaah, raze de soare în Antarctica. Slavă Domnului!

— Alice! Întinse mâna aruncându-i lui Alice o privire ușor ironică, dar nu răutăcioasă. Lysette zice că ești cel mai minunat om după Regina Mamă și-mi pare nespus de bine să te cunosc în sfârșit. Și..., l-ai adus și pe Tommy.

Îl sărută pe Tommy pe amândoi obraji, ceea ce avu darul să provoace fulgere în ochii țințurilor de gheață din bucătărie.

— Și-acum să-mi spuneți absolut totul despre campania asta nemaipomenită pe care o plănuți, dacă nu cumva e secret de stat?

Ochii țințurilor se făcură mici. Isuse, sper c-au mai fost invitați și alți bărbați, că altfel nu-l văd bine pe Tommy până la sfârșit, bietul de el. Tommy părea din ce în ce mai vulnerabil sub presiunea privirilor sfredelitoare însă extrem de bucuros să stea de vorbă cu sora lui Lysette. Cum spusese c-o cheamă? se întrebă Alice apucându-se să taie un avocado la solicitarea roșcatei.

— Taie-l mic de tot ca să se ardă mai repede kaloriile, o instrui ea învărtind în continuare gheața cu paiul, cu ochii la fundul ca și inexistent al lui Tommy.

Alice se simțea ca o mătușă rămasă fată bătrână. Zău dacă nu-ți dădeau impresia că n-au mai văzut bărbat în viața lor! Tocmai în clipa aia exact această impresie se întipări pe chipul lui Alice. În cameră își făcu intrarea, doar c-un prosop mic în jurul taliei, cu picioarele și pieptul dezgolite, nimeni altul

decât Patrick. Ce Dumnezeu făcea el aici? Avea părul ud și stropi de apă pe piept. Râdea de mama focului cu capul dat pe spate. Alice se ascunse în spatele cocului roșu, sperând să nu fie recunoscută.

— Patrick, iubitule, iar n-ai pus dopul la șampon, spuse Izzy venind din spatele lui și intenționând să treacă mai departe când observă expresia de șoc întipărită pe chipul lui Alice.

Îl cuprinse de talie pe la spate și-l mușcă ușor de umărul pistriuat, cu ochii țintă la Alice.

— Data viitoare, iubitule, te pedepsesc.

Își plimbă mâna pe abdomenul lui Paddy și-o strecură sub prosopul care-l acoperea de la talie în jos.

Paddy se încordă ușor.

— Hei, zise el amenințător. Doar nu vrei să mă aresteze fetele astea de-aici, nu?

Râse cu jovialitate și-i îndepărtă cu delicatețe mâna. Clipă în care o văzu și pe Alice.

Alice cu mâinile verzi și lipicioase de avocado. Alice, care era aproape de nerecunoscut sub fardul de gheșă și care nu-și putea lua ochii de la el. Ar fi putut să jure că Paddy roșise, dar se gândi apoi că era probabil propria-i roșeață care radia în toată bucătăria. Izzy luă imediat mâna de pe umărul lui. Nepricopsita asta îi captase prea mult atenția lui Patrick. Îl întoarse cu fața la ea și-l târî după ea înapoi în dormitor cu brutalitatea unei femei primitive.

— Să-ți arăt ceva înainte să sosească musafirii.

Îl conduse de mână în budoarul ei. Paddy era însă prea șocat c-o văzuse pe Alice pentru a mai protesta...

Și ea ce era, nu musafir? Iar o cuprinse acea senzație de greață. Vru să se apuce din nou să taie

avocado, dar constată că pe cel pe care îl ținea în mână îl transformase deja în piure. Nici o mirare că Izzy o crezuse nebună.

Alice tăie legume în bucătărie până când nu mai rămase nimic de tăiat. Strivea gheața între dinți și avea senzația c-o pocnise cineva c-un batog înghețat peste moalele capului. Tot ce bănuise se adeverise. O dusesse să ia micul dejun din milă, o ascultase din politețe cum bate câmpii despre Anglia și cum vrea să-și facă o grădină în Sussex unde să cultive legume organice. Îi era atât de jenă, că-i venea să intre în pământ. Și acum era în dormitor cu Afrodita de pe Coasta de Vest. Alice se spală pe mâini și privi pe geam spre ocean. Chiar să vrea și nu putea concura. Picioare divine, casă magnifică, priveliște nemaipomenită. Izzy trăsesse cu siguranță lozul câștigător în viață. Se așază discret pe canapea lângă Tommy, la picioarele căruia stăteau câteva admiratoare.

— Tommy, ai fost nemaipomenit în *Omul elefant*, nu știu cum poate cineva să facă un rol cu atâta... — zise roșcata trăgând adânc aer în piept și umflându-și decolteul — ... sexualitate. Pur și simplu mă depășește.

Blonda și bruneta rămaseră țepene, iar Tommy zâmbi, obișnuit cu astfel de complimente, dar din fericire deloc convins.

— E destul de amuzant să joci asemenea personaje.

— Ah, povestește-mi cum e.

Era șansa blondei să iasă în evidență.

— Am jucat și eu rolul amantei unui agent rus într-un *James Bond*. M-am simțit atât de împlinită.

Alice se întoarse spre sora lui Lysette.

— Îmi pare rău, dar cred că nici măcar nu știu cum te cheamă, spuse Alice.

— Fifi. Ți-a solicitat deja sora mea sprijinul ca să-i găsești un soț de viță nobilă?

— Oo, daa. Chiar i-am scris vărului meu Simon în Brazilia să-l invit aici, deși s-ar putea să nu-mi răspundă că e cam imprevizibil, face numai ce vrea el. De fapt, asta e problema cu el, n-o să se așeze niciodată la casa lui să fie un adevărat lord din cauză că are prea multe halucinogene în sânge. Și-atunci nici Lysette n-o s-ajungă să aibă serviciul ei de ceai Emma Bridgewater. Domnul și doamna Simon Beaumont. Lordul și lady Kirkheaton. Sună minunat, dar n-o să meargă niciodată.

Alice încercă să-și amintească dacă mai cunoaște alte familii de aristocrați.

După un interval respectabil de aproximativ treizeci de minute de la dispariția lor în dormitor, Izzy și Paddy reapărură, ce-i drept cam ciufuliți. Paddy era vizibil jenat, dar faptul că în dormitor nu făcuse altceva decât să încerce s-o convingă pe Izzy să nu dezvăluie revistei *People* secretul paternității sale nu părea să aibă vreun efect asupra convingerii generale că revenea după treizeci de minute de sex nebun cu Izzy.

Alice întoarse capul ca să nu-i întâlnească privirea. Se ajunsese la acel moment oribil și penibil dincolo de care fie ignorai persoana respectivă tot restul serii, fie jucai acea scenă ieftină în care mimai surprinderea și că n-ai văzut-o până atunci. Momentul veni și trecu. Singurul indiciu că cei doi se cunoșteau a fost faptul că Alice strângea paharul de whisky în mână ca pe un colac de salvare, iar Paddy fuma țigară de la țigară. Amândoi vorbeau prea încet și râdeau prea tare la glume absolut nesărate, amândoi vibrau ca niște coarde întinse la maximum.

Fifi, aeriană ca întotdeauna, profită de ocazie să-i prezinte pe Tommy și Alice celorlalți invitați.

— Dragilor, ei sunt Alice și Tommy, zise ea, apoi, întorcându-se spre ceilalți... Jenny, Rachel,

Scarlet, pe Izzy evident o cunoașteți deja, iar el e Peter, un prieten de-al lui Izzy.

— Știam deja, zise Rachel afectată.

Izzy zâmbi, oricând bucuroasă că i se recunoaște capacitatea de a atrage în patul ei orice bărbat, oricând dorește. Și-i mai părea bine că i se oferea ocazia să-i înflăcăreze imaginația lui Tommy cu nimfomania ei debordantă. Simțea că-i trezise deja interesul. Își ridică fusta puțin mai sus.

— Patrick, o corectă Paddy iritat, însă nimeni în afară de Alice nu-l auzi.

Trecuseră deja la alte subiecte mai interesante.

— Știe toată lumea, nu, că Alice are un următor? întrebă Izzy insinuantă.

Toți se întoarseră spre Alice măsurând-o ca pe ceva dezagreabil în care tocmai călcaseră cu picioarele goale.

— Daa, ia spune-ne Alice cum e, continuă Izzy, arzând de nerăbdare să găsească nod în papură poveștii ei.

Că, dacă Izzy nu reușise ea însăși în acest sens, Alice evident n-avea nici o șansă. Alice se foi jenată pe scaun. N-avea cum să le explice că era o diferență fundamentală între următor și admirator secret. Scoase absentă cu degetele o bucată de gheață din pahar și începu s-o roadă.

— Îmi trimite bilete și chestii de-astea.

Bravo Alice, majoritatea ar profita să câștige nu glumă de pe urma unei astfel de istorii, pe când tu parc-ai vorbi despre o telenovelă răsuflată.

— Tash l-a văzut învârtindu-se prin grădină într-o zi, dar până să se fardeze ca să iasă afară, tipu' a dispărut.

Nimeni nu reacționează însă la tentativa ei de umor. Se uitau la ea vrând parcă să zică: fata asta are un urmăritor? C-un corp ca ăsta? Imposibil!

Doar Paddy, care stătea tăcut într-un colț și n-o slăbea pe Alice din ochi, zâmbi gândindu-se că doar în L.A. era posibil să nu ieși din casă nefardată s-alungi perversul din curte. Era foarte atent la fiecare cuvânt, dar Alice nu observase, sau poate observase, dar crezuse că e doar o impresie. După ce adunarea se amuză suficient la ideea că Alice are un urmăritor și începură din nou să vorbească între ei, Izzy se întoarse spre Alice și cu drăgălășenia unei năpârci îi spuse suficient de tare s-o audă și Tommy:

— Ah, și apropo de cubul de gheață, ori îl sugi ca pe-o sculă, ori altminteri efectul este exact pe dos, îți taie complet cheful. Evident că-ți trebuie și buze adecvate pentru asta.

Alice se crispă de furie. Cine se credea vaca asta proastă? Dar până să încropească Alice o replică pe măsură legată de collagen și altele asemenea, Izzy o zbughi în bucătărie s-aducă mâncarea.

Care consta de fapt în cea mai mare parte în fructele de avocado tăiate de Alice și câteva prăjituri cu orez. Alice își aduse aminte de pe vremea când era elevă de faza anorexică, atunci când toate fetele rodeau la prăjiturile cu orez până ce podeaua din clasă se umplea de firimituri albe. Alice luă niște avocado și niște morcovi mici. Ceilalți se serviră din belșug cu prăjiturile. Bărbații își domoleau foamea cu bere. Conversația se reducea în mare parte la cine cui i-o trage și era purtată mai ales de femei.

Paddy încerca cu disperare să afle dacă Alice se culcă sau nu cu Tommy, pe ocolite, evident.

— Deci, Tommy, având în vedere că ești localnic, ești fan al lui Fank Lloyd Wright¹ ? îl întrebă.

— Era basist la Grateful Dead ? întrebă Tommy smulgându-și fire de păr de pe dosul palmei în efortul de a se concentra.

— Arhitect. Mi-am imaginat că toți actorii locuiesc în case construite de el.

Paddy zâmbi oarecum ușurat, gândindu-se că probabil Alice nu se culca totuși cu el.

— Arhitect, zici ? întrebă Tommy. Păi mie-mi place cumva arhitectura bisericilor, sunt ca un fel de simbol pentru suflet, nu crezi ?

— Probabil. N-am făcut până acum legătura. Însă nici nu prea merg la biserică, spuse Paddy.

— Sigur. Da' eu merg. Ar fi bine să încerci să mergi și tu, e grozav.

Neee. Precis nu se culca cu el.

Alice îl auzi pe Tommy cotind conversația spre biserică și dădu fuga la bucătărie să-i mai boteze sucul cu ceva vodcă.

— Uite, Tommy. Îi dădu băutura zâmbindu-i afectuos.

Afecțiunea nu-i scăpă însă lui Izzy, care, deși nici nu simțise, nici nu arătase vreodată un astfel de sentiment, îl recunoștea în schimb foarte bine din *Melrose Place*.

— Gata. Să nu mai aud de clădiri, parc-am fi în anii '80. Tommy, crezi că Noul Puritanism i-a luat locul Generației X ? îl întrebă ea pe Tommy, care tocmai dăduse pe gât dintr-o înghițitură vodca-sucul din pahar și era acum mult mai interesat de

1 Celebru arhitect, designer de interior, scriitor, educator, filozof american (1867-1959), promotor al arhitecturii organice.

sexul liber practicat de ea decât de conversații la *New Yorker*.

Și, în vreme ce între Tommy și Izzy se încropea o alianță hormonală, Alice și Paddy își continuă jocul de-a ignoratul. Alice se străduia să nu se uite deloc la el, dar de fiecare dată când fura câte o privire, el o surprindea. Se gândi că i-ar fi rămas creson printre dinți, că altfel nu înțelegea cum de Paddy se tot uita la ea în loc să se uite la picioarele, sânii, gâtul sau vreo altă zonă sensibilă a lui Izzy, de care plănuia să se ocupe mai târziu, dacă nu cumva i-o lua Tommy înainte. Gândul la Paddy în pat cu Izzy o îngrețoșa, dar o și monta. Cei mai frumoși oameni pe care-i știa înlănțuiți de focul pasiunii. Pe mine nici n-ar trebui să mă atingă, ar fi de-ajuns doar să-i aud vocea la ureche.

Alice se dusesse la toaletă să se spele pe dinți, asta ca să fie sigură și că n-o să se atingă de desert, iar Tommy profită de ocazie să-și sporească șansele la pat în acea seară.

— Dar e adevărat. M-am culcat cu toate actrițele care au contract cu Paramount și Disney, dacă n-o punem la socoteală și pe Minnie Mouse, rânji el malițios.

Actrițele ciripiră ca niște păsărele pe cracă, sperând c-o să le vină și lor rândul.

Alice puneă cu lingura iaurt bio în castronașe, iar Izzy tăia feliile de mango în bucățele mici. Insistase ca Alice s-o ajute cu desertul – dacă așa se putea numi chestia aia –, iar acum că erau în bucătărie nu scotea un cuvânt. O urmărea însă cu atenție când credea că Alice n-o vede și-i dădea indicații prețioase gen: „Să știi c-ar trebui să-l rogi pe pedichiurist să-ți taie bățaturile alea. Poate în Anglia merge, dar aici ținem foarte mult la igiena picioarelor“.

Lui Alice îi veni brusc în minte imaginea lui Paddy sugând ca un bebeluș degetul mare și imaculat al piciorului lui Izzy. Zâmbi și rămase mută. Nu-i dădea prin cap nici o replică suficient de usturătoare, iar una insinuantă ar fi fost înțeleasă greșit. În secunda următoare însă lui Alice i se oferă, precum capul lui Ioan Botezătorul pe tîpsie, o ocazie grozavă s-o trimită pe Izzy la plimbare.

— Vasăzică ți-o tragi cu Tommy? o întrebă Izzy cercetînd ca un uliu buza superioară a lui Alice în speranța c-o să descopere vreun fir de păr.

Ce subtilitate încântătoare, își zise Alice și pe loc superioritatea ei anglicană se trezi precum un trandafir din vraja care-l subjugase.

— Asta ar însemna să-l dau de gol, nu? zise ea, apoi, ca un tușeu final, bătu ușor din pleoape și-i făcu cu ochiul.

Așa, javră! Să te sature!

Izzy schimbă tonul. Abandonă răutățile și începu cu dulcegăriile, grețose ca atunci când înghiți trei linguri de șerbete una după alta.

— Aa, sunt sigură că e nemaipomenit. Expert, ce mai. Nu? întrebă ea chicotind prostește.

Alice profită de superioritatea câștigată.

— Păi, să zicem că n-am de ce să mă plîng.

Bineînțeles că n-avea deși, dacă s-ar fi băgat în pat cu Tommy, pieptul lui sfrijit și anumite rigori legate de schimbarea lenjeriei de corp ar fi figurat precis pe lista ei de nemulțumiri. Dar cum nu, nu. Nu se putea spune c-a mințit.

Izzy însă izbucni. Nu mai putea să suporte ideea că... pacostea asta de englezoaică, după ce că avea un admirator secret, mai și reușise acolo unde ea eșuase de atâtea ori, respectiv să se culce cu Tommy Kelly. Era lividă și chiar că i-ar fi dat c-un borcan

în cap dacă nu i-ar fi încolțit pe loc altă idee vicleană. Se uită la Alice să vadă cam în ce ape se scâldea.

— Ai reușit să schimbi o vorbă cu Patrick? Că voi doi sunteți practic rude, având în vedere ce mică e Anglia.

O sfredeli cu privirea să vadă cum îi sticlesc ochii.

— Ah, păi el e din Irlanda. Nu e deloc același lucru, replică Alice ușor încurcată de privirea scrutaătoare a lui Izzy.

Așa, își zise Izzy, a mea ești. Bănuise ea că nu se vedeau prima dată.

— Da' de unde știi? veni întrebarea iute ca fulgerul.

Alice rosti rar, râzând.

— Oo, e vorba de accent, te dă de gol fără greș.

— Patrick n-a scos un cuvânt toată seara.

Fir-ar să fie! Apoi își aminti. Ba sigur că da, tăifăsuise cu Tommy ca niște vechi amici. Se grăbi să-și recâștige avantajul, dar era prea târziu. Izzy o privea precum mâța care a lipăit smântâna, dar se mai linge încă pe bot după canarul pe care-l înfulcase mai devreme.

— Patrick e cel mai bun amant pe care l-am avut, spuse ea lingând o picătură de suc de mango de pe deget și privind-o pe Alice drept în ochi.

Alice simți iar că i se face greață și a fost cât pe ce să se repeadă în baie. Rămase însă pe loc cu privirea în pământ. În fond, ce-aștepta javra să-i spună: „Îmi pare foarte bine. Mi-l împrumuți și mie?” Doamne-Dumnezeule! Scoase un „Hmm!” neutru și rămase cu ochii la pantofi.

— Asta în caz c-ai sperat cumva că-l scot la mezat. Nimeni, absolut nimeni nu pune mâna pe el.

De parcă Alice nu știa și-așa. Tare ar mai fi vrut să-i storcească un avocado pe nasul lui Izzy, însă

în sinea ei știa că are dreptate. Să fim serioși, când o avea la dispoziție pe una ca Izzy, de ce l-ar mai interesa altcineva? În loc de comentarii, Alice se apucă de ce știa ea mai bine să facă: luă farfuriile și intra în cameră.

— A sosit budinca!

Pentru că, trebuie să recunoaștem, există femei născute să fie ca un desert, cu pielea albă ca un mering și sfârcurile dulci ca zmeura, și altele – drept sau nu, asta era situația – făcute să-l servească. Cu șorț și pantofi antiderapanți. Iar Alice simțea că locul ei e în a doua categorie.

Izzy reveni în sufragerie, se așează în poala lui Paddy și următoarele trei sferturi de oră și le petrecu hrănindu-l cu felii de mango. Paddy însă părea mai preocupat de lectura cărților de pe măsuta de cafea, deși Alice n-ar fi crezut că e genul interesat de reviste de coafură. În schimb, Tommy abandonase religia în favoarea jocului de poker pe dezbrăcate cu vrăjitoarele, așa că Alice rămase cam pe cont propriu.

Stătea însă undeva la margine. De fapt, chiar se întreba ce fel de dineu e ăsta. Poate nu fusese organizat decât s-o umilească pe ea. Ce bine ar fi fost să fie Tash aici, sau măcar cineva care să nu fie actriță. Avea senzația c-a greșit drumul și s-a trezit în haremul unor beduini. Își luă băutura și ieși în grădină. Hamacul se legăna alene în briza serii și de pe malul stâncos venea miros de iasomie sălbatică.

Chestia asta cu bărbații nu era deloc în regulă, își spuse ea. Se folosisse de Charlie ca să-i treacă de Jamie, apoi Paddy o determinase să-i dea papucii lui Charlie, Paddy fiind însă prins fără putință de scăpare în mrejele celei mai atrăgătoare tipe din Manhattan Beach. În ciuda faptului că se afla în Orașul Plăcerilor, se simțea precum sărmana Alice

în groaznică Țară a Minunilor, cu tot cu iepurii ei albi și pisicile Cheshire. Iar Izzy era cu siguranță Dama de pică, strigând cât o ținea gura „Tăiați-i capul!” Știuse ce știuse admiratorul secret când o comparase cu tiza ei din perioada victoriană. Tare ar mai fi vrut să știe cine e. Dar poate că era mai bine să rămână un mister, poate că Tash avea dreptate și tipul avea un nas ca al lui Cyrano de Bergerac. Deși în clipa asta nici că i-ar fi păsat, măcar ar fi avut și ea cu cine să stea de vorbă.

— Bună.

Alice nu se întoarse. Continuă să se legene în hamac, crezând că e Tommy.

— Bună, mormăi ea cu privirea ațintită spre mare.

— Nu știu de ce n-am spus nimic când eram înăuntru, presupun că nu-mi venea să cred că ești tu. Apoi, când mi-am dat seama că tu ești, era prea târziu.

Alice tresări. Doamne, nu era Tommy. A fost cât pe-acți să cadă în cap din hamac. Se agăță de corzi și-și recăpătă echilibrul.

— Nu te deranja, spuse el scurt.

Nemernica de Izzy îl trimisese probabil s-o facă să spună ceva de care să-i pară rău, ca apoi s-o arate cu degetul și să râdă de ea, să se distreze copios pe seama ei cu ciudații dinăuntru.

— Am tot sperat să te revăd, spuse el.

Da, da, atacă la coarda sensibilă, ticălos nenorocit!

— M-am simțit foarte bine pe 4 Iulie.

Alice se rezemă în hamac încercând să pară cât mai relaxată, în ciuda faptului că stomacul îi zvâcnea ritmic. El se așeză pe vine lângă hamac, la câțiva centimetri de fața ei. Fir-ar să fie! Se trase mai departe, cu grijă să nu se răstoarne iar. Apoi se întinse din nou.

— N-o să-ți simtă Izzy lipsa? zise ea, avertizându-l în acest fel să nu vină mai aproape.

Deși mai aproape de-atât nici nu era posibil. El nu răspunse. O urmărea cum se leagănă încercând să ignore reacția pe care mirosul de iasomie din aer și zgomotul valurilor care se spargeau de țărm o trezeau în corpul ei.

— Te superi dacă te sărut?

Stop. Derulează înapoi. Cum Dumnezeu am ajuns aici? se întrebă Alice cuprinsă de panică. Continuă să privească fix la palmierul de deasupra capului. Simți că ametește. El îi puse mâna pe braț. Ce ușor ar fi să spună da.

— Doar că eu am o teorie...

Se aplecă spre ea. Ia stai puțin, cum adică... teorie? Alice se blocă, apoi dinspre casă se auzi miorlăitul strident al lui Izzy.

— Faci întotdeauna tot ce-ți spune ea? întrebă Alice supărată, smulgându-și din păr un trandafirăș care se încurcase în hamac.

Paddy se ridică în picioare surprins, dar zâmbind.

Alice se îndreptă ca o furtună spre ușile glasvandului.

— Tommy, nu mă simt bine. Mergem?

Tommy stătea pe canapea și poza numai în șosete și Rolex.

Capitolul 21

Alice ajunse la serviciu cu o senzație groaznică în stomac. Încercă să se decidă cum să procedeze cu Tommy, dar nu-l vedea în fața ochilor decât pe Paddy. Alice, concentrează-te. Tommy, Tommy,

Tommy. Doamne, băiatul ăsta era incorrigibil. Să stea acolo gol-puşcă, rânjind drăceşte. Şi când te gândeşti că ea avea sarcina să-l transforme într-un Julie Andrews al marelui ecran, preferabil fără conotaţii religioase! Mai era vreo speranţă? Dacă ar fi avut curaj, ar fi sunat-o pe Izzy să-i ceară numărul de telefon al roşcatei să încerce să obţină filmul, numai că iar dădea de... Paddy. S-ar putea să fie încă la ea şi să răspundă chiar el la telefon. Şi n-ar suporta. Oare chiar îi ceruse voie s-o sărute? Ia lasă prostiile, lasă prostiile şi concentrează-te pe istoria cu fotografia nud care stă să explodeze.

A doua zi a fost un asemenea balamuc, încât Alice n-avu vreme nici să stea pe scaun. Se târî jos din pat simţindu-se mai rău decât dacă ar fi dat pe gât patru sticle de vin roşu. Apă, apă. Se duse la chiuvetă, îşi umplu un pahar mare şi-l dădu pe gât. În dimineaţa asta Tash era pe post de *Marie Celeste*¹. Mâncase doar o jumătate din oul fiert, iar pe podea zăcea un papuc desperecheat. Nici urmă de Tash însă. Alice se duse la fereastră să vadă dacă maşina ei mai era acolo. Nu era. Mă rog. Filmările la filmul la care lucra Tash se terminaseră şi acum stăteau zi şi noapte în camera de montaj. Cel puţin nu mai era mult şi-o să scape de căsătoritul domn D.I., care o să-şi ia tălpăşiţa cu copii cu tot ca să-şi petreacă vara în Maine, să-şi aline sentimentul de vinovăţie. Precis aşa o să facă. Alice văzuse destule seriale TV despre bărbaţi însuraţi cu aventuri extra-conjugale şi ştia scenariul pe dinafară. Dar nu

1 Goeletă cu pânze descoperită în 1872 în Oceanul Atlantic fără echipaj, îndreptându-se cu toată viteza spre strâmtoarea Gibraltar. Soarta echipajului a făcut subiectul multor speculaţii.

pricepea cum fusese posibil ca superînțeleapta Tash să nu-l citească din prima. Poate nu se uita destul la televizor.

Alice tocmai se pregătea să-și bage la apă coafura preraphaelită, când zări o siluetă care sări din spatele lăzii de gunoi direct în stradă. Mișcarea fusese atât de rapidă, încât nici nu era sigură dacă văzuse bine sau fusese doar umbra unui copac. Se uită cu atenție, dar nu mai zări pe nimeni. Nu știa dacă să-i fie frică sau nu. Oricum, indiferent cine era, plecase. Se gândi s-o sune pe Tash, dar ea nu i-ar fi spus decât „sună la poliție“ și n-ar mai fi lăsat-o să iasă din casă o lună. Iar libertatea ei era mult mai de preț.

Luă papucul cu toc cui de sub masă și-și trase tricoul peste fund – să nu-i sperie pe vecini. O fi fost Santa Monica renumită pentru atitudinea liberală, dar nici chiar pe Hugh Hefner nu l-ar fi interesat fundul ei la o asemenea oră criminală. Deschise ușa și, cu tocul cui pregătit, ieși pe verandă. Din spatele cutiei poștale se auzi un zgomot și Alice a fost cât pe-ací să-și abandoneze misiunea de-a scăpa cartierul de demoni care bântuiau pe la lăzile de gunoi, dacă n-ar fi constatat că era doar o biată pisică. Mai făcu un pas cu picioarele goale pe cărămizile reci, dar sări imediat înapoi înfricoșată. Călcase pe o cutie cu bomboane de ciocolată. Drăcia dracului! Ridică piciorul stâng cu grijă și odată cu el și niște bomboane cu cireșe și rom storcoșite. Lipită de amestecul de cremă de mentă și ciocolată era o bucățică de hârtie. Alice se așeză pe marginea zidului să-și dezlipească hârtia de pe talpă, dar cimentul rece ca gheța o pișcă de fund, așa că sări în sus și începu să ȳopăie într-un picior. Din fericire, în cele din urmă reuși să smulgă bucățica de hârtie.

Scumpa mea Alice,

M-am gândit că probabil simți nevoia să mănânci ceva – mie păstrează-mi caramellele. A venit momentul să oficializăm această legătură, așa că vino să ne întâlnim diseară la șase lângă fântâna din Grădina de trandafiri.

Eu xx

Mintea lui Alice gonea mai ceva ca un Concorde. În primul moment își zise: Euxx, Doamne ce nume, nu pot să mă întâlnesc cu cineva pe care-l cheamă Euxx. Te pomenești că poartă pălărie Stetson și vine călare. Sau poate e vreun magnat al petrolului din Dallas. Bogat, dar nu din cale-afară de romantic. Apoi își dădu seama că Euxx însemna de fapt „Eu“ urmat de două pupături. Hmmm, cam familiar. „Vino să ne întâlnim în Grădina de trandafiri.“ Grădina de trandafiri trebuie să fie locul ăla cam desuet de pe Venice Beach, cu mese din PAL și sticle vechi de ketchup fabricate în Taiwan. Cu toate astea, romantic. Apoi îi pică fisa. Diseară. La șase. Isuse, chiar dacă nu se duce – și probabil că n-o să se ducă pentru că, în fond, tipul era un pervers și mai avea și nasul mare, că așa zicea toată lumea –, tot trebuie să aibă picioarele ca mătasea și părul neted. Sau era invers?

Se năpusti la duș și-și șterse ciocolata care i se întărise pe talpă. Apoi făcu duș, fără fructe de pădure și chestii de-astea, astăzi folosim ceva seeexxyyy! Întinse mâna după parfumul pe care îl folosea Tash, dar se răzgândi pentru că prea mirosea a grepfrut, în schimb Passion de la Annick Goutal era exact ce-i trebuia. Deci Passion. Se dădu din cap până-n picioare. Ba chiar și ca să se radă pe picioare.

Da' ia stai. Nu cumva cădea într-o capcană? Scrisoarea asta era mult mai prozaică, fără înflorituri (dacă făceai abstracție de chestia cu grădina de trandafiri) și declarații, și chestii de-astea. Ba chiar făcea aluzie la ceva foarte pământesc – foamea, când singurul fel de foame despre care ar fi trebuit să pomenească ar fi trebuit să fie foamea de celălalt, dorința. O schimbare radicală. Chiar dacă ar fi fost tentată, chestia asta pune capac. Sub nici o formă n-o să întâlnească cu el, își zise ea frecându-se cu Passion pe fesa stângă.

Plecă în sfârșit de-acasă cu o oră întârziere. Pierduse timpul gândindu-se dacă să împrumute sau nu ceva de îmbrăcat de la Tash. Deși era prea mare ca să încapă în hainele ei, propriile ei haine erau cam prea largi pentru o întâlnire. Până la urmă intrase în dulapul lui Tash. Ca în *Cronicile din Narnia*. Până să-și găsească ceva potrivit, confundă o jachetă din fulgi de struț cu Crăiasa Zăpezilor și propriul chip din oglindă cu-un pitic hidos.

Băgă cu grijă piciorul în cracul unui pantalon. Până aici – totul bine. Apoi trase în sus. Da, destul de largi pe coapse. Și, ce să vezi, chiar îi intra fundul în ei. De fapt, abia după ce închise nasturele fără greutate, își dădu seama că avea acum aceeași măsură cu Tash. Mai că-i venea să soarbă o dușcă de Diet Cola din papucul lui Tash de fericire. Mamăaaa! Orele alea de kickboxing o scăpaseră de ceva kilograme și centimetri!

Își puse apoi jacheta albă asortată și ieși la taxiul care o aștepta. Se privi în oglinda retrovizoare. Ar fi vrut ea să arate ca Bianca Jagger în ziua nunții, dar degeaba. Nu-i nimic. Curățise hârtia de resturile de ciocolată, o împăturise și-o băgase în buzunar. Și, mă rog, de unde știa el că trebuie să se

hrănească? Trebuia să analizeze de-a fir a păr biletul împreună cu Lysette în timpul pauzei de prânz. Aoleu, taximetristul o luase aiurea, pe La Breya, și-o să întârzie și mai mult.

O oră și douăzeci de minute întârziere nu era deloc rău dacă țineai cont de obstacolele pe care trebuise să le depășească pe drum. Vaca de Kelly îi aruncă o privire satisfăcută, semn că i se vedeau chiloții prin pantaloni. Fir-ar să fie! Ori își lega jacheta în talie, ori își cumpăra niște tanga în pauza de prânz. Nu c-avea de gând să se ducă, își spuse ea amintindu-și mirosul de grăsime care ieșea prin gurile de aerisire din preajma Grădinii de trandafiri. Un trandafir, orice alt nume ar purta el, este tot... un cârnat, în cazul de față. Își scoase jacheta în lift să dea impresia c-a venit mai demult, dar, când ajunse la birou, găsi un bilet să se ducă la Jennifer în birou.

Lysette ridică întrebător din sprâncene când o văzu.

— Cum a fost întâlnirea cu Tommy?

— Mai bine nu-ți mai spun.

Alice își băgă geanta sub birou și citi atent biletul. Fusesse scris la 8.13 și, spre nenorocul unora, acum era 10.23.

— Abia aștept, chicoti Lysette în urma lui Alice, care se grăbi spre biroul lui Jennifer.

— Intră, spuse Jennifer perfect calmă.

Dinaintea ei, cu o față ca de mort, Tommy. Jennifer în schimb părea absolut calmă. Poate că habar n-avea ce se întâmplase aseară. N-avea decât s-o pună pe Lysette s-o sune pe roșcată și totul era perfect. Cu excepția chestiei cu Paddy.

— Și cam ce explicație putem găsi pentru această mică daravelă? se stropși Jennifer, trezind-o brusc pe Alice din visare.

— Daravela mea nu e mică, se miorlăi Tommy. Jennifer îi aruncă o privire ucigătoare. Trânti pe masa din fața lor ziarul *L.A. Times*. Prima pagină: Tommy așa cum l-a făcut mama lui. Evident, cu excepția celebrelor șosete americane Ralph Lauren și a sclipitorului Rolex. Alice se făcu mică. Fața lui Tommy arăta ca a unui manechin de ceară. Tommy fă ceva, scoate-mă din impas, îi venea lui Alice să strige. Dar nici vorbă, Jennifer era cu ochii pe ea. Alice ridică ziarul cu mâini tremurânde. Ce idioțenie chestia cu femeia-șef, un model pozitiv! Cine, Doamne iartă-mă, și-ar fi dorit să ajungă ca Jennifer? Nouă din zece angajați ar fi vrut mai degrabă să se pomenească în ring cu Mike Tyson decât să aibă o întâlnire de lucru cu Jennifer.

Alice se prefăcu că citește deși știa deja povestea. Seninătatea cu care ședea Tommy lângă Izzy, privind în gol și probabil deja preocupat cum să refuze tot felul de oferte de la *Penthouse*, o întoarse cu gândul la seara precedentă. Cu câteva secunde înainte de povestea cu fotografia simțise respirația fierbinte a lui Paddy lângă obraz și mâna lui pe brațul ei. Simți cum se înmoaie toată. Câteva secunde mai târziu însă se înmuie la vederea numelui ei tipărit în ziar. „Însoțit de agenta sa de presă, englezoaica Alex Lewis.“ Mă rog, aproape numele ei. Ridică privirea spre Jennifer, dorindu-și să fie mai degrabă într-un bazin plin cu piranha.

— Dacă Tommy nu ți-ar fi susținut cauza, ți-ai fi pierdut slujba, domnișoară.

Of, Doamne, avea impresia că e iar la școală. Îi zâmbi timid lui Tommy.

— Îți dai seama însă că ne-ai dat campania înapoi cu cel puțin o lună. Va trebui să întreprindem ceva major pentru limitarea consecințelor, iar tu va trebui să muncești zi și noapte.

Alice se mai relaxă și se rezemă în scaun. Pfuuu, slavă Domnului că nu-și pierduse jobul! Se gândi să-i facă cinste lui Tommy cu o bere ca să-i mulțumească c-o susținuse, apoi își aminti cine se dezbrăcase de fapt cu o seară înainte. În nici un caz ea. O să-i facă o mustață pe posterul de lângă birou.

— Prin urmare, începând din acest moment suntem în faza unu. Comunicate de presă. Asta o să-ți ia cel puțin toată ziua și toată noaptea. Atunci să vedem ce mai zici despre faptul că l-ai lăsat pe Tommy să se poarte așa în public.

Jennifer bătu cu creionul în birou, semn că Alice trebuia să plece să se apuce de treabă.

Alice însă rămase nemișcată. Toată ziua și toată noaptea. „Și cu Grădina de trandafiri ce fac?” se lamentă în sinea ei. Știa însă că n-are rost. La șase o să fie încă la birou, croșetând comunicate de presă până o să-i plesnească țeasta, iar el, posibilul bărbat al visurilor ei, o s-o aștepte în van să-i declare dragostea în Grădina de trandafiri. Ah, cu câtă plăcere l-ar fi strâns de gât pe Tommy pentru prostiile lui exhibiționiste!

Pe când dădea pe gât a treispea cafea din dimineața aia, Alice se întreba dacă n-ar putea să trimită pe cineva în locul ei la Grădina de trandafiri, c-un bilet pentru misteriosul ei admirator. Apoi își dădu seama că n-o s-o recunoască. Of, Doamne, o să stea acolo și-o s-o aștepte până la miezul nopții, cu ochii la ușă, sperând să fie ea de fiecare dată când se va deschide. Aiurea!

— Îmi vine să mor! se văicări ea cu capul pe cartușul tonerului.

— E doar o mașină, dragă, zise Lysette din spațele ei.

Toată dimineața fusese prinsă într-o ședință, iar când o văzu Alice o strânse în brațe mai, mai s-o sufoce de bucurie. Avea în sfârșit cu cine să vorbească despre toate chestiile care se întâmplaseră.

— Lysette, te rog ceva, zise ea aplecată să culeagă de pe covor bucățele de hârtie.

— Nu bag mâna acolo, zise Lysette pornind-o înapoi spre biroul ei.

— Lysette. Te rog. E vorba de admiratorul meu misterios.

Știa că asta o s-o aducă înapoi, curioasă să afle ce s-a mai întâmplat.

— Deci, dacă te duci acolo să-i urmărești pe toți bărbații care intră, e grozav. Măcar o să putem să încropim un profil, spuse Alice, prefăcându-se cufundată în treabă când Jennifer trecu pe lângă ele.

— Oprește-te, Alice. Aș vrea, dar nu pot.

Lui Alice îi căzu fața.

— Am întâlnire c-un tip a cărui mamă locuiește în Țara Galilor.

— Ce legătură are una cu alta? întrebă Alice disperată.

— Păi Țara Galilor nu e lângă Anglia?

Alice dădu din cap.

— În mod normal n-aș avea nimic împotriva să-l duc la Grădina de trandafiri să împușcăm doi iepuri dintr-un foc, doar că de data asta e altceva. Asta e un potențial soț. Înțelegi tu, Țara Galilor, chestii.

Lysette era în mod evident atât de încântată de perspectiva unei soacre din Colwyn, încât Alice s-ar fi simțit de-a dreptul ticăloasă dacă mai insista. Totuși, mai încercă o dată.

— Dar i-am spus lui Simon să vină încoace. El e din familia Plantagenetilor, zise Alice, cuprinsă în sinea ei de sentimentul vinovăției pentru că era convinsă că în privința lui Simon nu exista absolut nici o șansă.

— Draga mea, vărul tău Simon ar fi grozav, doar că nu sunt sigură c-o să mă vrea pe mine, în timp ce Gareth categoric da, spuse Lysette pe tonul amabil, dar ferm al celor care lucrează în Relații Publice.

N-avea rost să mai insiste.

— Știu, îmi pare rău. Și nici nu vreau să-ți dau speranțe prea mari în privința lui Simon. Adevărul e că nu cred că va dori vreodată cu adevărat să locuiască la castel, spuse Alice.

— Nici o grijă, iubito, mi-am închipuit eu. Oricum, Gareth e nemaipomenit. Vrea să mă învețe cum să fac o chestie care se cheamă *sconse*¹, spuse Lysette zâmbind visătoare, apoi se duse la biroul ei.

Ce putea face? Pe Tash nu putea s-o roage, nu? Ar fi chemat poliția să încercuiască zona și-ar fi pus oameni la pândă. Drăcia dracului! Altă soluție nu era decât să încerce să termine comunicatele de presă înainte de șase.

Paddy se uită la ceas. Șapte jumătate. Stinse țigara în scrumiera Cinzano. Nu vine. Poate se grăbise trimițându-i bomboanele la doar câteva ore după întâlnirea din seara precedentă, numai că abia aștepta s-o vadă. Azi-dimineață nu fusese în stare să scrie nici un vers, nimic pornit din inimă. Se întrebă dacă evidențiasse destul de clar că el era cel care-i trimisese bomboanele. Încercase să-i dea cât mai multe indicii, ca, de exemplu, faptul că probabil îi era

1 Mâncare marinărească, asemănătoare tocăniței.

foame pentru că Izzy nu le dăduse nimic decât prăjiturile cu orez. Cu cât ieșea la lumină totul mai curând, cu atât mai bine. Nu-și imaginase că ceea ce făcuse el putea fi interpretat altfel până în seara aia când se vorbise despre un urmăritor. Isuse, păi dacă a face curte cuiva în mod tradițional ajunsese să însemne boală psihică, mai bine te lași păgubaș. Apoi își adusese aminte de Alice.

De zile întregi încerca să înțeleagă ce anume îi trezise astfel de sentimente față de ea. Nu putea fi faptul că n-o putuse avea, cum sugerase Jack. Nici vorbă. Mai avusese el de-a face cu femei care se prefăceau că se lasă greu și nu reușiseră decât să-l plictisească. Spre deosebire de majoritatea bărbaților, lui îi plăcea mai mult să obțină decât să alerge după ceva. Așteptarea nu era pentru el altceva decât pierdere de vreme. Prefera de o mie de ori să se cuibărească lângă o femeie decât să stea să se întrebe cum o fi. De data asta era însă diferit. Își amintea fiecă amănunt legat de Alice: tenul palid cu obraji care deveneau brusc rozalii în clipa în care i se adresa, felul în care își îndepărta din ochi singura buclă rebelă, cuta de deasupra buzei când zâmbea. Iar când vorbea, avea o voce melodiosă, ca de cântec de leagăn. O ascultase toată seara, iar când plecase din cameră avusese senzația că tot universul s-a cufundat în tăcere, deși ceilalți invitați zbierau și pălăvrăgeau ca la o cină în familia Borgia. Iar gândul la trupul ei, la formele alea ca de marmură albă, line și pline în ciuda orelor petrecute la sală sau de urcat scările, spre disperarea ei și încântarea lui, îl copleșea. Dar ce rost avea să se gândească la trupul ei când evident n-avea de gând să vină. Ar fi însemnat să se chinuie singur.

Unde era ? Poate c-ar trebui să se ducă după ea să se explice. Să-i spună că s-a îndrăgostit de ea din clipa în care a văzut-o. Ceea ce nu era însă chiar adevărat pentru că nici nu știa ce e aia dragoste pe vremea aia. Te pomenești că era cu tipul ăla. Aoleu, mașini tari, orgii cu parașute. Nu, nu era genul...

Alice avea degetele tăiate de hârtie, iar pantalonii ei albi erau plini de punctișoare de cerneală albastră și dungulițe de toner negru. Nu mai era nimeni în birou, iar telefoanele încetaseră de mult să mai sune. Lampa de pe masa ei era singurul semn de viață, cu excepția pașilor gardianului care patrula pe etaj. Se prăbuși pe birou. Ceasul arăta că a întârziat trei ore și jumătate la întâlnire, iar acum, chiar dacă s-ar mai fi dus, era de nerecunoscut. Pe lângă costumul murdar, avea niște pungi de oboșală în jurul ochilor precum inelele lui Saturn și, absolut inexplicabil, părul îi era plin de bucățele de hârtie din perforator. Scoase din nou biletul și-l citi cu atenție – singurul mod în care se mai putea simți aproape de el în seara aia, poate chiar vreodată de-aici înainte.

Când plecă de la birou, pe la miezul nopții, Alice îl puse pe taximetrist să treacă pe la Grădina de trandafiri. Era închis, scaunele din plastic portocaliu erau cocoțate pe mese, iar în față, pe stradă, stăteau grămadă sacii cu gunoi. Se rezemă de banchetă și-i veni să plângă de frustrare și oboșală. Ce viață de rahat, ca și șefa ei!

Tash nu reapăruse după dispariția precipitată din acea dimineață, iar în cameră plutea încă mirosul speratei întâlniri a lui Alice, parfumul și fixativul. Ledul robotului semnaliza un mesaj. Alice tresări, deși știa că nu e absolut nici o șansă să fie

admiratorul ei misterios, care probabil nici n-avea numărul ei de telefon, dar asta era realmente ultima ei speranță și, dacă și asta se năruia, atunci nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să-și taie venele.

— Alice, Charlie la telefon. Sper că te simți ceva mai bine după ieri-seară. Îmi pare foarte rău că n-am reușit s-ajungem la L'Orangerie. Așa că am făcut altă rezervare pentru săptămâna viitoare. Joi la opt. Vin să te iau.

Oo, Doamne, vreau să mă omor.

— Jigodie îngâmfată! zise Alice azvârlind cu pantoful în robot și izbucnind în lacrimi.

O mașină opri pe alea din față și după câteva secunde se deschise ușa. Tash arăta aproape la fel de dărâmată ca Alice. Se trânti pe canapea lângă ea fără să scoată un cuvânt.

— Vrei niște vin și niște ciocolată? întrebă ea scoțând o sticlă de vin roșu din gentuță.

Te rog, nu pomeni cuvântul ciocolată, își spuse Alice distrusă. Măcar dacă n-ar fi călcat în ele, să aibă și ea o amintire gastronomică de la *el* pe care s-o țină în fundul sertarului cu lenjerie intimă toată viața, s-o chinuie veșnic cu amintirea a ceea ce-ar fi putut să fie. Să fi putut lua câte o bomboană din când în când și să savureze dragostea lui pentru ea. Ar fi avut și ea ceva tangibil, nu doar o întâlnire ratată și un bilet mototolit. Tash se dusesese în bucătărie să caute un tirbușon, apoi reveni cu două pahare și un Toblerone de dimensiuni faraonice.

— Cred că merităm.

Îi dădu lui Alice un pahar dintr-un vin atât de scump, că era aproape un păcat să-l bei, și jumătate de Toblerone.

— Apropo, ăsta e costumul meu Versace?

Alice dădu din cap, prea epuizată să mai promită că-l duce la curățat și altele.

— Nu mi-a plăcut niciodată. Îmi face un cur cât casa.

— Asta ca să uiți de D.I. ? întrebă Alice ridicând paharul.

— Mai curând în loc de. Iese la cină cu nevastă-sa în seara asta. Doamne, Ally, nu cred că sunt în stare să renunț la el, spuse Tash devenită brusc mai vulnerabilă decât și-ar fi putut închipui vreodată.

— Vrei să-și părăsească nevasta ? întrebă Alice.

— Nu. Adică, el zice că da. I-am spus că nu mă mai văd cu el dacă nu o părăsește. Adică, ce sunt eu dacă mă culc c-un bărbat însurat ?

— Om, spuse Alice întrebându-se dacă nu cumva și admiratorul ei secret era însurat, de unde și discreția.

— Oricum, nu eu hotărâsc. Însă, Dumnezeule, Alice, brațele lui, i-ai văzut brațele ? În fine, gata cu D.I.-ul. Tu cum stai cu Charlie ? întrebă Tash.

Alice vru să clarifice situația.

— E cam insistent. Nu prea e genul meu.

Insistent. Țsta da eufemism pentru un bărbat care te leagă de scaun ! Alice dădu pe gât o dușcă zdravănă de vin și își vârî în gură două triunghiuri de ciocolată.

— Ce-aș mai fi vrut să fie și Alan insistent cu mine.

— De fapt, Tash, cred că-i dau papucii, spuse, în sfârșit, Alice.

— Păi, ce să zic, O.K., dar să știi că e o partidă, Alice. Știi că Mel Gibson e unul dintre clienții lui ?

Și fetele continuă să vorbească despre problemele lor până când dădură gata toată ciocolata Toblerone.

— Mâine nu cred că e cazul să ne trezim. Tragem draperiile și ne facem unghiile. Restul lumii, ducă-se!

— Perfect.

Și bătură palma. Și, dacă tot nu se duceau la lucru, puteau foarte bine să stea până mai târziu. Tash puse o casetă cu *Reservoir Dogs* și râseră până nu mai putură, surescitare din cauza bărbaților răi din viața lor.

Capitolul 22

Întâlnirea cu Charlie plana din nou ca o pacoste pe capul lui Alice și nimeni altcineva în afară de ea nu putea pune capăt acestei situații. Era evident că oricâte costume scumpe i-ar fi distrus, nu-l descuraja. Nu-și închipuise că e atât de interesat de ea. Dar ca de obicei atunci când avea probleme, adopta tactica struțului. Și tot ca de obicei, mintea ei lucra numai cu două categorii de bărbați: cei la care i se făcea greață când se gândea, respectiv Tommy și Charlie, și cei la care se gândea tot timpul, și anume Paddy și admiratorul ei din umbră. În seara aia, încă puțin și s-ar fi sărutat cu Paddy. Slavă Domnului că n-o făcuse. Pentru că sigur ar fi fost umilită. Cum de se combinase cu o femeie atât de diabolică precum Izzy? El e frumos și deștept și drăguț, Izzy e frumoasă, iar Alice e deșteaptă și drăguță. Deloc greu de presupus care era cea mai de preț calitate, își spuse Alice studiindu-se în oglindă. Parcă îi crescuse nasul. Sau era din cauză că era înconjurată numai de speciemenle astea californiene cu nasul în vânt? Poate c-ar trebui să și-l

ajusteze și ea pe-al ei, își zise Alice ciupindu-se de vârful nasului să vadă cam cum ar arăta cu câțiva milimetri mai scurt.

— Cred c-ar trebui să dăm o petrecere, așa, ca să ne dovedim nouă însene că suntem încă tinere și pline de viață, zise Tash intrând în baie și așezându-se pe colțul căzii, în vreme ce Alice continua să probeze diverse modele de nas. Nu de alta, dar a venit vremea să-mi găsesc un bărbat ca lumea care să nu trebuiască să-i trimită nevestei bilet că întârzie de fiecare dată când mă scoate la cină.

Alice se întrebă cam cât timp ar fi putut Tash să reziste fără să-l vadă pe D.I. Nici când erau la liceu n-o văzuse vreodată atât de absorbită de un bărbat cum era de D.I.-ul. Cât privește tinerețea și vitalitatea lor, spaima lui Tash de-a organiza o petrecere era mult mai arzătoare decât spaima ei de-a vedea cum își sting invitații țigările în ghivecele ei cu flori și stropesc cu vin roșu pe pereți.

— Nu-i rea ideea, spuse Alice făcându-și un lifting facial instant, trăgându-se de coada strânsă în vârful capului, convinsă că ideea nu va fi oricum pusă în practică.

— Mă gândeam la o temă de genul „anii '70“.

— Sigur, răspunse Alice absentă, lumini strălucitoare, chestii din astea.

Știa ea însă foarte bine ce pacoste înseamnă o petrecere tematică, mai ales una gen anii '70 când se cânta Abba în draci și trebuia să te chinui să încapi în pantalonii groaznic de strâmți ai maică-tii, care în poze pe ea o făceau s-arate ca din *Îngerii lui Charlie*, dar în realitate pe tine te fac s-arăți ca din Hell's Angels, cu fundul fleșcăit de prea mult călărit motociclete. Nici nu mai voia s-audă. În ceea ce-o privea, ori caftane, ori deloc.

Dar, când ajunsese acasă a doua zi, Alice dădu peste o sută de invitații scrise cu auriu pe măsuta de telefon, iar dulapurile de bucătărie erau înde-sate cu pahare de amestecat cocktailuri și scobitori de înfipt în sendvișuri. Se părea că petrecerea chiar începea să prindă contur. Doar că Alice avea alte griji mai mari și mai neplăcute. Mai rămăsese doar o săptămână până la întâlnirea cu Charlie și tot nu găsise nici o cale să-i facă vânt.

Ascultase de nenumărate ori cântecul *Fifty Ways to Leave your Lover*, dar tot degeaba. „Suie-te în autobuz, Gus“. Da, da, ce să zic. Se întrebă cu ce rima Alice, dar nu-i veni nimic în minte, poate din cauza asta nici nu era în stare să-și părăsească iubitul. Că, dacă ar fi chemat-o Stan era perfect, atunci mergea „Fă-ți un plan, Stan“. Trebuie să discute dimineață cu Lysette.

— De data asta spune-i-o în față, o sfătui Lysette.

— Păi nu pot pentru că Tash își închipuie că mi-a făcut un serviciu că ne-a combinat. Își imaginează că totul merge grozav.

— Ceea ce dovedește cât de mult îi pasă lui Tash.

— În regulă, fac așa cum spui tu luni, însă mai întâi... începu Alice frecându-și între degete lobul urechii. Se pare că Tash dă o petrecere sâmbătă seara. Vii și tu să mă protejezi de omul negru?

— Charlie perversul?

— Păi cine?

Alice își pusese în gând să poarte cea mai mare perucă afro de pe Melrose Avenue și pantaloni albi prin care să i se vadă chiloții, sperând că astfel Charlie nu va mai vrea să aibă de-a face cu ea. Prezența lui Lysette ar fi fost ca o măsură de precauție suplimentară.

Veni și ziua de sâmbătă, iar Tash se apucă să recreeze Studio 54 în propriul living. De la un prieten care se ocupa cu decorurile la Paramount împrumutară un glob disco ce văzuse ultima dată lumina zilei în dormitorul lui John Travolta când se turnase *Febra de sâmbătă seară*. Alice se apucă să înfigă scobitori în cubulețe de brânză și ananas înțepându-se de atâtea ori, încât mâinile începură să-i semene cu niște strecurători.

— Sper că fiecare o să-și aducă drogurile de care are nevoie, spuse Tash strecurându-se pe lângă ea într-o bluză fără un umăr, de-ai fi zis că în dormitor o așteaptă nimeni altul decât Bryan Ferry, vedeta anilor '70. Ce crezi?

Alice își linse sângele de pe degete și înclină aprobator din cap.

— Minunat. Îmi împrumuți pantalonii tăi albi?

Pe fața lui Tash se citi o expresie de groază nedisimulată.

— Nu vrei mai bine un șort negru foarte scurt?

Pe Tash n-o prea dădea subtilitatea afară din casă, așa că Alice înțelese mesajul că arăta groaznic în pantalonii ăia, ceea ce-i convenea de minune. Chiar asta și era mesajul vestimentar pe care voia să-l transmită în seara aia: nu-mi trebuie nici mort!

— Vasăzică ia mai spune-mi o dată cine vine, o rugă Alice pe Tash ca să se asigure că n-o să aibă parte de surprize neplăcute.

— Mimi, Fifi, Izzy, Tommy...

S-ar fi zis că trebuie neapărat să te cheme cu i în coadă ca să fii la înălțimea acestei petreceri, își zise Alice în sinea ei. După primele cincizeci de nume, renunță.

— Jordi, Suzy și gata.

Tash puse lista deoparte și se apucă să umple ananasul din plastic cu gheață. Alice se duse să vadă dacă nu cumva pisica îi furase peruca.

Era aproape zece și casa răsună de ritmuri disco. Ai fi zis că se filmează pentru un pictorial de modă retro șic. Băieți care sărutau fete, fete care sărutau fete, cocaină împrăștiind peste adunare o perdea diafană de veselie, pantaloni de satin strălucitori și-o fată care-i cânta palmierului din grădina din spate „Halston, Gucci, Fiorucci“. Coada pentru sex în baie se întindea de-a lungul coridorului până la ușa camerei lui Alice unde Tommy, care refuzase să-și aștepte rândul profitând de privilegiul celebrității și de faptul că-și redescoperise ateismul, declanșa gemete de plăcere unei copii a lui Jerry Hall prop-tită de ușa lui Alice. Alice își mai turnă niște punch, propunându-și să nu uite să nu pună mâna pe clanță până n-o freacă cu detergent.

Majoritatea celor prezenți i se păreau prea distanți ca să intre în vorbă cu ei, așa că se duse să-i caute pe unii dintre prietenii lui Tash de la filmare, care păruseră foarte drăguți.

— Chiar mi-a plăcut să fiu șeful MI5, chicoti unul cu puternic accent britanic.

— Ce palpitant trebuie să fi fost, spuse Alice surprinsă că tipul vorbea atât de deschis despre profesia lui. O schimbare radicală față de perioada lui Bond.

— Da, de obicei joc roluri de răi, așa c-a fost o schimbare, spuse el, apoi, cu privirea pierdută, începu să-i pipăie lobul urechii unui tip care i-ar fi putut fi nepot.

Alice se așezase pe canapea și sorbea dintr-un Cinzano când pe verandă începu să se desfășoare prima dramă inevitabilă a serii.

— Am părăsit-o, iubito, credeam c-o să te bucuri, îi spunea o voce de bărbat senzuală groasă ca melasa unei femei care evident nu voia să stea de vorbă cu el.

— Haide, scumpo. Te iubesc, de asta am făcut-o, ca să fim împreună.

Femeia însă nu răspundea. Alice presupunea doar că e o femeie pentru că încă nu scosese nici un cuvânt. Apoi se auzi o palmă răsunătoare. Ceva dramatic, de genul „cum îți permiți“, își zise Alice. Urmată de „Dumnezeule“, „scumpo“, „te iubesc“. I-ar fi plăcut ca aceste cuvinte romantice să-i fie adresate ei. Cine să fie tipa asta nerecunoscătoare care ademenea un bărbat cu o mână și-l plesnea cu cealaltă?

— Tash, te iubesc.

Aha. Vasăzică D.I.-ul își părăsise în sfârșit soția pentru Tash. Și-atunci de ce naiba nu era fericită? Alice se rezemă la loc pe canapea, gândindu-se cum ar fi să se țină și după ea cineva la fel. Nici chiar Jamie, presupusa dragoste a vieții ei, nu făcuse mare efort. O rugase pe-o prietenă s-o aducă într-o seară într-un pub, o agățase când stătea la bar așteptându-și vinul, și gata. Ce mai început de idilă! Ar fi trebuit să-și dea seama că e aiurea.

Alice stătea pe canapea și dădea aprobator din cap când începu *Lady Marmalade: Voulez-vous coucher avec moi ce soir?* De fiecare dată când se auzea refrenul, toate fetele zbierau „da“. Și chiar atunci, din spatele minibarului își făcu apariția Charlie.

— Alice, vrei să dansăm sau, mmm, ai prefera să *couchez avec moi*? întrebă el râzând.

Măcar el să creadă că e nostim!

Alice se ridică de pe canapea, își înfoie peruca și, așa zburlită își strânse pulpele, doar-doar i s-o vedea celulita prin bumbacul alb și subțire al pantalonilor. Mai lipsea o ceapă murată. Înșfăcă una de pe măsuța de cafea de lângă ea și începu s-o mestece plescăind.

— Charlie, îmi pare rău pentru seara aia. Nu știu ce am, că mereu vomit pe bărbați.

Alice spera să-l descurajeze, însă vorbele ei avură exact efectul contrar.

— Foarte bine, asta înseamnă că n-a fost ceva personal. Ar fi cazul să exersăm puțin înainte de miercuri, nu? Ce-ar fi să-mi arăți din nou patul ăla al tău nemaipomenit? zise Charlie așezându-se lângă ea și cuprinzând-o pe după umeri.

Alice o căuta disperată din ochi pe Lysette. Unde dracu' dispăruse? Că doar nu fugise cu vreun artist! Încercă să cerceteze cu privirea marea de șolduri unduitoare. La un moment dat, zări cel mai mic fund din lume în cel mai mic șort posibil. Izzy. Ca și când ar fi simțit, Izzy se întoarse dezvăluind o bucățică din sutienul care abia reușea să acopere bine-cunoscuții sâni californieni care stau țepeni și singuri. Și, cum un necaz nu vine niciodată singur, Izzy o zări și ea pe Alice. Se îndreptă spre canapea ȝopăind pe tocuri și se proțăpi în fața lor.

— Tommy a venit? întrebă, abandonând ostentativ orice aparență de politețe.

— Ultima dată când l-am văzut o futea pe una în fața ușii mele, spuse Alice indiferentă.

— Deci nu știe că sunt aici, nu? veni întrebarea retorică.

Alice luă o expresie de Mona Lisa.

— Alice și cu mine tocmai ne îndreptam într-aco-lo. Vrei să vii și tu?

Tonul insinuant al lui Charlie era și previzibil și dezgustător. Cum să încapă într-un singur pat doi dintre cei mai mari înfumurați din țară? Alice mestecă plictisită încă o ceapă în timp ce Charlie măsoara picioarele lui Izzy. Începu să-l caute din priviri pe Paddy. Și ce dacă venise cu ea, care era problema? Măcar putea să-l admire de la distanță. Să-i admire ochii verzi, închipuindu-și c-o privesc cu drag pe ea. Chiar dacă era doar o închipuire, tot era mai bine decât să se apropie de Charlie.

— Mă epilez cu ceară, răsplăti Izzy nedumerirea din privirea lui Charlie privind lipsa totală de păr de pe picioarele ei. Câteodată îi pun pe iubiții mei să facă asta.

— Doare? întrebă Charlie simțind că i se aprinde flacăra dorinței.

— Dacă am noroc, răspunse Izzy înfiorată de plăcere că reușise să-i aprindă fitilul lui Charlie.

Of, Doamne, oftă Alice în sinea ei. Dacă Izzy se ocupa de cătușe, măști și altele asemenea, atunci și Paddy avea cu siguranță astfel de preferințe, iar ea n-ar mai fi suportat așa ceva. O experiență sadomasochistă îi fusese de-ajuns pentru toată viața. Se ridică încetișor de pe canapea și-i lăsă pe Izzy și Charlie să discute amănunte excitante privind pragul de durere.

— Când îți dezlipești fâșia de ceară o faci repede, sau încetișoor? o întrebă Charlie cu ochii pe jumătate închiși pe Izzy, care se trântise pe canapea lângă el cuprinsă de extaz.

Alice ieși afară și se așeză pe-o bancă în fundul grădinii. Marea nu se auzea din cauza muzicii și a râsetelor care răsunau prin ușile deschise, dar simțea mirosul de alge și de nisip. Și mirosul de ceapă din propria respirație. Slavă Domnului că Paddy nu-și făcuse apariția. Ceea ce o ajutase și pe ea să

scape de Charlie, își zise ea, simțindu-se dintr-odată și fără motiv ca un personaj de telenovelă.

— Te căutam, se auzi o voce de bărbat din grădină.

Rămase nemișcată crezând c-a nimerit fără voie peste vreo întâlnire amoroasă, așa că așteptă s-audă și replica femeii „aici, iubitule, ajută-mă cu sutienul“, dar nimic. În schimb, auzi din nou vocea bărbatului.

— La ce te gândești? râse vocea.

O voce cunoscută. Aoleu, vocea din seara aia. Altă grădină, altă lună. Paddy.

— Izzy era pe canapea ultima dată când am văzut-o, spuse Alice fără să se întoarcă.

— Ne-am făcut un obicei din a ne întâlni în felul ăsta? întrebă vocea apropiindu-se.

Pașii se opriră în spatele ei. Alice nu îndrăznea să se întoarcă.

— Am greșit cu ceva? întrebă el pe un ton ușor rănit.

Încălecă banca și se așeză lângă ea, cu privirea ațintită drept înainte.

Preț de câteva secunde reuși să-l privească, apoi ameți și nu mai izbuti să discearnă dacă avea vreun zâmbet în colțul gurii sau dacă în ochii lui lucea vreo lumină amenințătoare. Slavă Domnului că el nu se uita la ea. Alice își sprijini picioarele pe vârfuri sub bancă să pară că are șoldurile mai înguste și își trase peruca pe o parte să oprească mirosul de ceapă cu care polua planeta. Apoi zise:

— Bună.

Ăsta era întotdeauna un început bun.

— Aha, deci ai revenit pe pământ. Începusem să cred că ești doar o frumoasă închipuire coborâtă printre trandafiri.

Deci avusese dreptate, își bătea joc de ea. Dacă ai fi zis „credeam că ești un clown mutant care a

scăpat de la circ“, te-aș fi crezut, da' chestia cu trandafirii e prea gogonată, pe bune.

— Vasăzică iar te-a pus Izzy să joci jocul ăsta ? În fine, dacă așa vă place vouă, O.K. Ai fi putut însă să nu mă amesteci și pe mine, ce zici ?

Alice reuși să-și stăpânească lacrimile și lăsă capul pe spate să nu i se scurgă rimelul. El însă izbucni în râs. Sigur, ticălosul, râdea.

— De ce oare de fiecare dată când vreau să te sărut ajungem să vorbim despre ea ? întrebă Paddy văzând că momentul de romantism s-a spulberat.

— Poate datorită faptului că atunci când spui că vrei să mă săruți este pentru că ea te-a pus. Pup-o nițel pe Alice ca s-avem și noi de ce râde !

El râse și mai tare. *QED.*

— Draga mea.

Doamne, se întoarce. Doamne, m-a prins de bărbie. Peruca aluneca ușurel, peste frunte, peste sprâncene, gata, s-a dus. Zăcea pe bancă între ei, ca un tribut trist adus nenorocitului de clown. Alice își înghiți lacrimile, iar Paddy începu să râdă de se zguduia banca cu el. Părul îi stătea lins, iar de duhoarea de ceapă ce să mai vorbim.

Paddy văzu că-i dau lacrimile și se opri.

— Draga mea, motivul pentru care voiam să te sărut este pentru că ești frumoasă și mi-ai părut frumoasă de când te-am văzut prima dată.

Alice suspină. Era prea mult.

— Și Izzy ? își înghiți ea suspinul.

— Izzy e doar de distracție.

Ar fi vrut să-i spună adevărul, că se folosisese de Izzy doar ca să-i treacă timpul mai repede până când reușea s-o cucerească pe ea, dar Alice era prea afectată în acest moment. O să-i spună mai târziu, mai întâi s-o liniștească în privința următorului.

— Da, precis. Hai în pat și distrează-mă până la sfârșitul zilelor, cam așa ceva, nu ?

Alice era terminată. Nu mai era nici o nădejde ca Paddy s-o prefere lui Izzy, așa că zise:

— Oii fi eu fraieră, dar nici chiar în halul ăsta.

Aoleu, de unde-o mai scosese și pe asta. „Când vezi că el vrea să te seducă, profită de ocazie și zi-i că ești fraieră, cu siguranță că asta îl va duce pe culmile dorinței.“ Preciș.

— Mmmhmm, zise Paddy ținându-o cu privirea.

Ochii ăia verzi ! Oare ce gânduri îi treceau prin cap ? Se aplecară amândoi în aceeași parte, dar până la urmă reușiră. Se sărutară. Buzele lui aveau gust de Martini și iz de țigară. Își plimbă limba pe dinții lui albi ca porțelanul. Dumnezeuule, aproape că uitase ce minunat era să te săruți. Și uitase și că miroase a ceapă. Se dădură înapoi și se priviră, apoi râseră, de bucurie de data asta.

— Deci am ajuns până la urmă și în grădina cu trandafiri, spuse Paddy culegând una dintre prețioasele flori ale lui Tash și punându-i-o după ureche.

O înțepă, dar în loc de „au“ ! zise „mulțumesc, ce frumos e!“ Apoi el o prinse cu mâna de ceafă, o trase spre el și-o sărută din nou. O petală de trandafir căzu în palma ei care se odihnea pe genunchiul lui Paddy.

— De data asta nu te mai las să scapi, spuse el cu mâna tot pe ceafa ei, trăgând-o mai aproape, la câțiva centimetri de buzele lui. Acum însă trebuie să plec.

Alice era în extaz, aproape că n-auzea ce spune. Înclină din cap în semn că da, în timp ce el îi șterse obrazul cu buzele și plecă. Trecu mai bine de-o jumătate de oră până când să-și dea ea seama că nu se mai întoarce.

— Și unde crezi că s-a dus? o întreabă Lysette dând pe gât a treia ceașcă de cafea.

Era patru dimineța și majoritatea invitaților plecaseră în alte părți sau în alte paturi. Alice și Lysette erau în bucătărie și încercau să-și revină, înconjurate de cutii goale de bere și diverse articole de îmbrăcăminte.

— La toaletă, presupun. Nu știu.

Alice luă o bucată de brânză uscată în gură, dar o scoase imediat.

— Bărbații dispar întotdeauna când se încinge focul pasiunii, n-am reușit niciodată să aflu unde și mi s-a părut nepotrivit să întreb. Oricum, de regulă ca să-și ia prezervativul sau o chestie de genul ăsta, nu?

Lysette, care în mod evident nu știa cum e să dispară bărbatul de lângă tine în focul pasiunii, decât eventual sub pătură ca să furnizeze servicii de cea mai bună calitate, se uită la Alice cu niște ochi de parcă, după ce descoperise Sfântul Graal, i-l dăduse din greșală unui maratonist să bea apă din el, iar acesta îl aruncase undeva pe marginea drumului, câțiva kilometri mai încolo.

— Crezi c-ar trebui să chemăm poliția? întreabă Lysette scoțând limba de-un cot să vadă cum se dizolvă aspirina de pe ea.

— Nu, și cred c-ar trebui să renunț definitiv la bărbați. Până și Charlie m-a părăsit aseară, deși credeam că gustă situațiile enervante, iar eu, să recunoaștem, sunt cea mai enervantă femeie din lume, că altfel chiar nu înțeleg de ce toți bărbații simt nevoia să mă părăsească cu atâta cruzime.

— Să nu spui că nu te-am avertizat despre bărbații de-aici. Zău c-ar trebui să-ți bagi mințile-n

cap și să te întorci acasă, să-și găsești un soț pe meleagurile alea fermecate de la voi.

— Paddy e din Irlanda. Nu despre asta vorbim? zise Alice aproape zbierând de frustrare.

— Mda, dar asta nu e tocmai Anglia, nu? Adică, ar putea la fel de bine să fie din New Jersey.

Lysette însă nu putea fi convinsă că cineva poate avea atâta ghinion pe plan sentimental.

— Dar să nu-l uităm pe admiratorul din umbră. Pun pariu că se va dovedi bărbatul visurilor tale, spuse Lysette așezându-se tăcută lângă Alice, care se uita curioasă la un sutien din dantelă neagră uitat de cine știe ce fătucă norocoasă.

— Poate nu port lenjeria intimă potrivită, spuse Alice venindu-i brusc în minte un alt articol de îmbrăcăminte foarte sexy pe care-l găsisese pe antena de televizor din Bywater Street. Nu mi-ai povestit încă despre Gareth, zise Alice ca să schimbe subiectul.

— Nu vreau să discut despre asta, spuse Lysette înghițind a doua aspirină.

Alice ridică din sprâncene.

— De ce?

— Nu mă mai întâlnesc cu el niciodată. Maică-sa nici nu era din Țara Galilor. Zisese el așa ca să mă impresioneze.

Luă o gură de apă, iar Alice nu mai insistă.

Începuse deja să se crape de ziuă când Alice se dezlipi în sfârșit de pe petele uscate de cidru de pe masa de bucătărie. O porni spre dormitor încercând să nu se lovească de pereți având în vedere oboseala și faptul că era încă ușor pilită. Amintindu-și faza cu Tommy în ușa de la camera ei, apucă clanța cu mâna înfășurată în mâneca de la cămașă. Tocmai își scosese pantofii și se pregătea să se trântască

în pat cu gândul de a nu se mai ridica decât la apariția unui prinț din povești care să-i promită că va sta alături de ea mai mult de cinci minute, când văzu conturul unui monstru cu trei capete zvârcolindu-se în patul ei. Scoase un țipăt și rămase ținută locului în vreme ce monstrul încerca să se descolăcească, până când se dovedi că de fapt nu era un monstru – adică nu unul, ci trei, de fapt. Trei trupuri goale pușcă – Charlie, Izzy și Saffron, antrenoarea ei personală, toți o fulgerau cu privirile, unși din cap până-n picioare cu ceea ce părea a fi, judecând după borcanul de pe noptieră, Nutella.

Capitolul 23

Paddy n-o mai văzuse pe Izzy de la petrecere, când fugise de frică să nu-l prindă acolo prietena cea rea la care stătea Alice, având în vedere că nu era încă pregătit să rupă tăcerea și să mărturisească.

— Spune-i c-a murit bunică-mea și-am plecat la Londra, îi zise el lui Jack care astupa cu o mână receptorul.

— Ai mai spus asta săptămâna trecută.

Paddy ridică din umeri. Puțin îi păsa.

— De fapt, a plecat înapoi în Anglia, Izzy... dacă i-am văzut pașaportul? Păi, nu, dar... dacă scrie pe el Patrick Kennedy? Îmi închipui că scrie Patrick Wilde, că în fond așa îl cheamă...

Din receptor se auzi un țipăt, obligându-l pe Jack să-l îndepărteze de ureche.

— A luat-o razna, zise el rânjind și închizând telefonul, apoi își termină berea.

— Vasăzică o duci la L'Orangerie?

— Pe cine? întrebă Paddy cu gândul în altă parte, neștiind dacă să riște și să-i spună lui Alice să se întâlnească acolo, sau să-și facă apariția în Volvoul lui Jack pe care-l folosea numai el de când Jack beneficia de transport între sala de gimnastică și cafenea în Porsche-ul lui Beatrice.

Se hotărî s-o ia cu taxiul ca să-i poată spune pe îndelete că el era cel care îi trimisese biletele și bomboanele. Era sigur că n-o să se supere, însă era puțin îngrijorat din cauza harpiei ăleia de prietene a ei.

O femeie cu bigudiuri pe cap și mască pe față e ca un boxer care intră în ring fără mănuși. Dacă o vezi așa înseamnă c-ai surprins-o în cea mai proastă postură și va fi în stare de orice ca să te elimine din viața ei sau din cea a prietenei ei, ca în cazul de față, când aceasta din urmă e prea blândă ca să protesteze. Așa că trebuia să fie foarte atent. Vanitatea unei femei se poate dovedi periculoasă. Mai întâi însă trebuia s-o invite pe Alice să iasă cu el. Da, ăsta era cu siguranță un prim pas în direcția corectă.

De la petrecere înapoi, telefonul devenise sinonim cu iadul pentru Alice. Acum Paddy știa unde locuiește și putea s-o sune, dacă chiar voia. Nu era ușor, dar, dacă ținea la ea, găsea o soluție. Nu trebuia decât să afle numele de familie al lui Tash, ceea ce nu era prea greu având în vedere că toată lumea din sudul Californiei o cunoștea, după care... pac, pac, pac... s-o sune. Numai că n-o făcuse. Poate că nu ținea absolut deloc la ea.

Pe măsură ce săptămâna se apropia de sfârșit, iadul telefonic căpăta proporții apocaliptice. Când pleca de-acasă lipea cablul robotului cu bandă adezivă ca nu cumva pisica să-l tragă accidental din priză cât timp ea și Tash erau la serviciu. Înainte să plece, se întorcea de vreo trei ori de la mașină să vadă dacă nu cumva a sunat după ce-a ieșit ea. Când venea de la serviciu se apropia pe furiș de robot să vadă câte mesaje erau, ca să nu bănuiască Tash că aștepta vreun telefon. Apoi le asculta, dar nici unul nu era de la Paddy. Când era acasă, era și mai rău, nu numai pentru faptul că de câte ori suna telefonul sărea ca arsă, ci și pentru că voia ca „alo-ul“ ei să fie exact pe tonul potrivit, după care, evident, constata că telefonul era pentru Tash, care-l ținea ocupat cel puțin vreo două ore. Miercuri era deja cu nervii la pământ și-și rosesese unghiile până-n carne.

— Cafea sau ceai, domnule? întrebă stewardesa bosumflată.

Era nervoasă pentru că fusese trecută la clasa economică să se ocupe de turmă. Guido îi spusese că la clasa business era un star rock, dar nu voise să schimbe cu ea deși starul nu era homo, iar Guido nu avea de gând să-l convertească.

— De butoi aveți? întrebă Gibbo rânjind printre șuvițele răsucite funie.

— Nu, răspunse ea sec azvârlindu-și coada pe spate și trecând la pasagerii următori. Cafea sau ceai?

— N-ar trebui să bem, Gibbo, că trebuie să fim cu capul pe umeri când ajungem, spuse Simon răsucind bețigașul de cocktail între degete.

— Amice, dacă mi-ai fi spus că pe pașaportul tău scrie Icarus, m-aș mai fi gândit dacă să te implic în chestia asta. Păi la vamă o să fie toți pe noi ca râia.

— Gibbo, vezi-ți de treaba ta. Îmi ajunge nenorocitu' de pachet din chiloți care mă zgârie ca dracu', nu mai am nevoie și de tine pe post de băț în fund. E în regulă, știi eu ce fac.

— Ai sunat-o pe vară-ta ? îl întrebă Gibbo sperând ca Alice să fie o tipă din alea super din L.A. pe care s-o ia cu el la Melbourne să-i amintească de anii nesăbuiți ai tinereții.

— Neee, da' e-n regulă. Și, oricum, nu ajungem la L.A. până nu scăpăm de tipii ăștia, înțelegi ? zise Simon trăgându-și masca pe ochi să tragă un pui de somn, lucru destul de dificil când ai o pungă de plastic lipită cu bandă adezivă de fund.

— Alice, e pentru tine, strigă Tash din bucătărie. Alice nici nu auzise telefonul. Miercuri dimineață, șapte și jumătate – probabil că era maică-sa. Nu avu timp să scuipe, așa că fugi la telefon cu periuța de dinți în gură.

— Hrrlo, găjâi ea.

— Alice ? Patrick la telefon. Uite, știi că e cam din scurt, dar n-ai vrea să cinăm împreună diseară ? Pe la opt ?

Era chiar el.

Alice scuipă pasta într-un ghiveci.

— Grozav. Ăăăă..., zise ea neștiind ce să mai spună.

— Atunci vin să te iau, îngeraș. Pe mai târziu. Închise.

Alice privea telefonul ca vrăjită mestecându-și periuța. O groază de lucruri de făcut și foarte puțin timp. Diseară. Adică diseară. Adică azi, adică peste câteva ore. Poate c-ar fi trebuit să refuze.

— Păi nu mai sunt nici zece ore. N-am timp să-mi pun aparat dentar, n-am timp să slăbesc, părul meu

parcă e rahat de câine... aoleu, și ce fac cu Charlie? zise Alice în timp ce făcea flotări pe podeaua biroului. Sărise peste prânz ca să i se sugă burta până la opt.

— N-ai zis că Charlie și-o trage cu Izzy și cu antrenoearea, întrebă Lysette ținând-o pe Alice de glezne.

— Da, da' tot vrea să iau cina cu el diseară. N-am putut să-l refuz.

— Liniștește-te. Îl sun eu pe Charlie să-i spun c-ai trecut la catolicism. Nimic mai simplu. Iar Paddy te-a invitat să ieși cu el pentru că îi place de tine așa cum ești.

Lysette era glasul rațiunii, care, oricât de rațional ar fi, tot n-are nici o șansă în astfel de situații.

— Nooo. Și nu sunt pregătită să mă îndrăgostesc. Poate peste trei luni când o să fiu așa cum vreau eu, după ce învăț franceză și termin cu relațiile actuale și îmi cresc și unghiile... ai văzut ce unghii am, Lysette? întrebă Alice gâfâind.

— Ridică-te puțin, spuse Lysette.

Alice tăcu și se execută. O privi pe Lysette în ochi așteptând s-audă vocea înțelepciunii, dar se pomeni cu o palmă peste ochi. Amuți.

— De ce? întrebă ea în cele din urmă complet derutată.

— De-aia, răspunse Lysette și se întoarse la biroul ei.

Alice nu era sigură că asta constituia un motiv suficient să-ți agrezezi fizic prietenii și fu puternic afectată toată după-masa. Abia spre ora cinci începu să se simtă ceva mai bine.

La șapte Alice se farda pe furiș în dressing. Îi spusese lui Tash că nu se mai întâlnește cu Charlie, dar n-avusese suficient curaj să-i spună că se

întâlnește cu altcineva. Inventase c-a invitat-o la cină o colegă de serviciu și, ca să meargă cu „urâta de Patricia“ la Koo-koo-roo, n-avea nevoie să se fardeze cine știe cum. Crezuse că Tash o să stea până spre miezul nopții la serviciu și când colo se pomenise cu ea acasă, fericită că soția D.I.-ului se ducea la psiholog, așa că se duceau și ei la teatru.

— Deci ați luat-o de la început? întrebă Alice ieșind cu grijă din garderobă.

— I-am spus fără sex până nu se finalizează divorțul, dar asta nu înseamnă că nu putem împărtăși proiecte intelectuale. Ce zici, ți se pare O.K.? o întrebă Tash.

— Presupun că da. Deci i-a spus?

— El așa zice, dar ea refuză. Refuză să-l creadă. De-aia și-a făcut această programare de urgență la psiholog. Vine să mă ia la șapte și jumătate, spuse Tash dispărând în baie să-și curețe dinții cu ața dentară în scopuri intelectuale.

Tash era momentan într-o stare jalnică și Alice vru să profite să-i spună de întâlnirea cu Paddy, dar nu reuși. Ar fi ca și când aș mușca mâna care mă hrănește, își zise ea dându-se din greșală c-un ruj de-o culoare complet aiurea.

— Să-mi iau un aspect de amantă sau de „ia-mă de nevastă“, cum crezi că e mai bine? întrebă Tash făcându-și apariția în ușa camerei lui Alice cu două costume aproape la fel în mână.

— Oh, categoric „ia-mă de nevastă“, zise Alice ieșind din garderobă cu splendoarea de ruj pe buze, cu speranța că D.I.-ul o s-o ceară de nevastă în seara aia și astfel o să întârzie mai mult și n-o să aibă ocazia să vadă a doua zi dimineată că în baie e un irlandez necunoscut care se spală pe dinți.

— Alice, ce naiba faci în dressing în chiloți? o întrebă Tash cu blândețe.

Tash încercă brusc un sentiment de vinovăție la gândul că despărțirea de Charlie probabil o afectase destul de mult.

— Dacă vrei să mergi cu noi în seara asta... se oferi Tash.

Alice se simțea și mai vinovată. În vreme ce nobila Tash era gata să-i permită pateticei Alice s-o însoțească la cina ei ilicită, patetica Alice încerca s-o ducă de nas pe nobila Tash. Cât pe-aci să izbucnească în lacrimi, dacă n-ar fi cuprins-o panica la gândul că nu era deloc exclus să trebuiască să meargă cu ei, să-i urmărească cum își dau unul altuia cu lingurița cocktail de creveți, în loc să petreacă noaptea vieții ei alături de Paddy. Paddy ale cărui sărutări aveau gust de Martini și care mai, mai să topească linia telefonică atunci când o sunase s-o invite la cină. Doamne, și asta era doar începutul!

— Ești o scumpă, Tash, dar Patricia vine la opt să mă ia și e târziu să mai contramandez.

Apoi, citat din Iuda:

— În afară de asta, nici nu mă gândesc să-ți stric seara.

Aoleu, Alice, n-ai nici un pic de rușine. Tash o să se simtă prost acum. Vacă ticăloasă și nerecunoscătoare ce ești! Își jură în sinea ei să nu mai consume așa mult din foarte scumpul gel de duș al lui Tash ca să-și mai spele din păcate.

— Mă rog, dacă așa zici tu. Și, scumpo, ai grijă că rujul ăla o să arate teribil de nașpa în luminile de la Koo-koo-roo.

Alice intră înapoi în dressing și se dădu de două ori cu rimel și încă o dată ca să-i poarte noroc. Crăpă apoi ușa nițeluș, doar cât să vadă să se dea

cu blush numai pe pomeți, nu pe toată fața. Se sprijini cu spatele de ușă cât își trase fermoarul ca nu cumva să dea Tash buzna înăuntru. Apoi își aranjă cu grijă decolteul peste cupele sutienului pe care îl găsisese pe masa din bucătărie după petrecere. În fond, îl spălase foarte bine și putea să-și închi- puie că l-a cumpărat de la Oxfam¹. Ea nu și-ar fi putut permite să cumpere nici măcar trandafirașul dintre cupe, darămite tot sutienul. La final, se pudră c-un strop de fard arămiu între sâni, că citise ea undeva că dă un efect nemaipomenit și iluzia unui piept de invidiat. Bun!

Opt fără cinci. Era gata de plecare. Era însă sigură c-o aude pe Tash umblând prin casă. Poate uitase radioul deschis. Alice crăpă ușa cât să scoată nasul și să tragă cu ochiul. Tash cânta după radio, cât se poate de prezentă. Era probabil la faza de parfumat. Dar dacă, Doamne ferește, D.I.-ul care venea s-o ia rămăsese blocat în trafic pe autostradă sau avea o pană și întârzia? Drăcia dracului! Sau te pomenești că nevastă-sa contramandase progra- marea la psiholog hotărându-se să stea mai bine acasă să-i facă ceai soțului, o terapie mult mai indi- cată în situații de mariaj pe ducă. Îi venea s-o întrebe dacă nu era îngrijorată că D.I.-ul întârziase douăzeci și cinci – Alice se uită la ceas... nu, douăzeci și șapte de minute.

Trei minute. În trei minute vine Paddy și-și parchează mașina, parcurge aleea și sună la ușă și toată înșelătoria față de binefăcătoarea ei va fi dată în vileag. Nu-i mai rămânea decât să se posteze la fereastra din față ca să-l intercepteze pe Paddy pe

1 Confederație de organizații care activează la nivel internațional împotriva sărăciei.

alee și să-l întoarcă la mașină. Chiar dacă o să pară teribil de nerăbdătoare sau, mai rău, că ascunde cine știe ce secret teribil în casă. Vreun iubit gelos sau vreun părinte sărit de pe fix care să-i dezvăluie lui Paddy vreo tară genetică iremediabilă a lui Alice, o viitoare Alice cu părul vâlvoi și ochii injectați. Spera doar ca imaginația lui să nu fie la fel de bogată ca a ei.

Tash intră fredonând în cameră. Optase pentru varianta amantă. Tocuri cui, fără lenjerie intimă, păr pregătit să reziste la toate hârjonelile de budoar, chiar și la o furtună de gradul nouă.

— Alice, arăți superb, spuse Tash privind-o.

Arăta și ea în sfârșit așa cum trebuie s-arate o fată care se duce să ia cina la L'Orangerie într-o seară de vară.

— E minunat că ți-ai dat silința s-arăți cât se poate de bine chiar dacă nu mergeți decât la Koo-koo-roo. E foarte important să nu te lași copleșită când ești părăsită de un bărbat. În fond, chiar dacă nu ești genul lui, poți foarte bine să fii genul altcuiva. În fine, vorbesc eu cu Charlie mâine. Sunt sigură că o să-și dea seama c-a greșit, spuse Tash înțeleghătoare în timp ce se dădea cu Passion între pulpe.

— Mersi. Însă să știi, Tash, n-aș zice că Charlie m-a părăsit, mai curând..., începu Alice destul de neconvingător.

Trebuia să-i spună măcar parțial adevărul că, dacă se întâlneau, totul va ieși în vileag: cum îi spusese că l-a descoperit pe Dumnezeu, că vrea să se concentreze pe studierea vieții sfinților și să poată participa la slujbe aproape în fiecare seară, că și-ar putea chiar schimba numele în Bernadette. Mult mai simplu ar fi să-i spună că l-a găsit în patul ei cu încă alte două persoane, uns tot cu ceva care

ar fi fost mult mai nimerit pe pâine prăjită, dar era prea îngrozitor.

— Alice, nu trebuie să te scuzi față de mine. Eu sunt prietena ta. Pe Charlie îl învârt cum vreau...

Tash a fost întreruptă de claxonul unei mașini pe alee. Se repezică amândouă la geam să vadă cine e și se dădură cap în cap. Alice miji ochii cu respirația tăiată.

— E un taxi, trebuie să fie Patricia, spuse Tash ducându-se să deschidă ușa.

Alice se năpusti înaintea ei direct la mașină de parcă era încălțată cu condurii fermecați. Chiar când ajunse la mașină portiera din spate se deschise și dinăuntru își făcu apariția o pereche de pantofi foarte masculini. Fir-ar al dracului să fie! Sări peste stratul de flori cu grația unui ponei din desene animate și ateriză fix pe bombeurile lui Paddy.

— Aoleu, Doamne, scuză-mă, te rog, zise ea fără însă să se oprească, împingându-l cu ambele mâini în partea cealaltă a banchetei și trântind portiera după ea. După această demonstrație spectaculoasă, se întoarse către el cu o voce calmă și reținută, spunându-i: Patrick, ce drăguț c-ai venit.

Vai de capul meu, acum nu numai că o să-și închipuie că am părinți țicniți, dar o să fie convins că le-am moștenit apucăturile schizofrenice.

— Alice, arăți... altfel, spuse el, ușor dezamăgit în sinea lui că nu mai e îmbrăcată în ceva aiurit și minunat în același timp. Presupun că vii direct de la serviciu.

Alice îi zâmbi dulce și, respirând din nou ca un om și nu ca un câine în călduri, își lipi nasul de geam să se asigure că Tash nu se prinsese cine e în mașină. Și, întrucât nu se vedea venind din urmă precum zmeul-zmeilor, însemna că e de bine.

— Prietena cu care stau e foarte protectoare, spuse ea văzându-i privirea nedumerită. Am avut niște probleme cu cineva care ne-a urmărit și din cauza asta nu mă scapă din ochi.

Paddy se albi ușor întrebându-se în sinea lui cum o să iasă basma curată din chestia asta. În escapadele lui nu o dată stătuse ascuns sub pat în timp ce iubitul smulgea hainele din șifonier în căutarea „nemernicului și desfrânatului de irlandez“, numai că de data asta s-ar putea să fie ceva mai greu.

Capitolul 24

Alice își dădu imediat seama de ce era L'Orangerie așa de nemaipomenit. Valetul îi conduse pe-o terasă împrejmuită cu zid care dădea într-o seră deschisă. Portocalii erau în floare, iar aerul era îmbibat de parfumul lor, de arome de Ombre Rose, Patou's Joy și o mulțime de alte parfumuri prohibitiv de scumpe și deci necunoscute lui Alice. Mesele erau presărate cu resturi de clești de homar, foi de salată verde și sticle aproape goale de Clos de Mesnil și Chardonnay. Pianistul din colț contribuia și el la atmosfera romantică, fără să-i dea lui Alice senzația că se află în sala de mese de la Harrods, unde de altfel intra destul de des, de fiecare dată când voia să asculte sunetul delicat al clapelor de fildeș. Intrară în salon prinși într-o conversație banală. Cum se întâmplă de regulă, pentru că partea groaznică a primelor întâlniri era întotdeauna trecerea de la interminabilele discuții pe care le-ai

purtat cu el în mintea ta despre cât de lipsite de importanță sunt fostele lui iubite acum că te-a întâlnit pe tine și cu cine o să semene primul vostru copil, la conversația reală când, din lipsă de subiecte comune, începi să turui despre ocupația părinților și unde-ai făcut școala.

— Și deci cât ai de gând să stai în L.A. ? îl întreabă Alice lăsând capul în jos să treacă pe sub brațul cu care el ținea deschisă ușa spre salonul principal.

— Chiar nu știu. Am venit doar pentru o săptămână și tot aici sunt, așa că cine știe ?

Apoi, adresându-se șefului de sală:

— O masă pentru doi, Wilde.

Pe Alice o trecură fiorii. Avea întâlnire cu un bărbat pe care-l chema Wilde. Ce putea fi mai minunat de-atât ? Îl urmă printre mese spre cel mai intim și mai romantic colț din restaurant.

— Probabil că și-a închipuit că ești star de film sau așa ceva, cu numele ăsta, de-aia ne-a dat cea mai bună masă, zise Alice râzând.

— Probabil, zâmbi Paddy.

Trăsese și el ceva sfori printr-unul dintre regizorii care încercau să-l ademenească la Hollywood. De fapt, chiar semnase un document de opt pagini prin care se angaja să lucreze cu respectivul dacă venea să regizeze un film la Hollywood, dar considerase că merită. Merita, pentru Alice cu părul ei dezordonat și-o față de-ai fi zis că acum s-a sculat din somn, cearcăne poetice sub ochi ca după o noapte de petrecere și buze pline ca niște pernițe. Pentru prima dată însă, nu știa ce urmează. O să îl lase s-o sărute la sfârșitul serii ? Doamne-Dumnezeule, ce ți-e și cu dragostea, parc-ai avea oreion, te umfli și nu te simți deloc în largul tău.

Alice sorbi din vinul Chardonnay, rece și limpede, și luă o gură din piureul de cartofi dulci

fără să observe că de dedesubt pândeau niște creveți uriași. Paddy îi povestea despre Irlanda, iar ea se și vedea încălzindu-se la un foc de turbă înlănțuită de brațul lui.

— Cred că Bernard Shaw a avut perfectă dreptate, Dublin e pur și simplu o casă de nebuni în aer liber. Dar nouă ne place așa cum e. Ah, și să vezi Trinity College, e minunat, iar la colț e un pub drăguț unde...

Se opri brusc și se uită la Alice.

— M-a cam luat valul, nu? Te plictisesc?

Zâmbi și ucigătorii lui ochi verzi se încrețiră puțin.

— Nici vorbă. E minunat... zise ea revenind la realitate, ușor surprinsă să se regăsească într-un restaurant, și nu la ferma părăsită, acoperită cu mușchi de pădure.

Și vocea lui – parcă îi turna cineva miere pe tot corpul. Să fie oare vinul, sau cine știe ce farmece celtice care țesuseră în jurul ei vraja de care se simțea cuprinsă? Zâmbi amețită.

— Și mai e chestia asta mare care se numește...

— Blarney Stone¹? întrebă Alice fără să se gândească.

— Vezi, am spus eu că te plictisesc. Vorbesc mult, mai ales când sunt emoționat. Nu mi se întâmplă prea des, dar...

Se opri și izbucni într-un hohot de râs atât de sonor, încât Alice se temu că se sparg paharele. Se uită în jur la ceilalți clienți să vadă ce zic la auzul acestui hohot absolut monumental, după părerea ei, dar se pare nesemnificativ, după reacția lor. Nici

1 Bloc de piatră vânăta (sulfat de cupru) încorporată în crenelurile Castelului Blarney, Irlanda.

nu clipiră măcar. De altfel și arătau de parcă ar fi fost împăiați – parcă-i umpluse vecinul ei taxidermist de pe Bywater Street cu paie până-n rărunchi: perechi în vârstă care păreau că nu au mai nimic să-și spună și-ar fi preferat să fie acasă cu o carte bună în față, frumuseți îmbrăcate în Armani din cap până-n picioare și, evident, bărbați bogați însoțiți de femei tinere, aceasta fiind de departe categoria cea mai numeroasă. Alice pur și simplu nu-și putea imagina cum e posibil să fii atât de disperată să iei masa într-un restaurant bun, încât să fi dispusă să te giugiulești la sfârșitul serii c-un moș. În ceea ce o privea, mai bine de o mie de ori la Koo-koo-roo cu cineva care-ți place. Astăzi însă era situația perfectă.

— Și Alice cât are de gând să stea în acest Oraș al Ororilor? o întrebă Paddy.

— Oh, cine știe. Am venit aici ca să scap de alte orori, dar nu sunt sigură că e locul potrivit pentru mine. Apoi, râzând: Nimeni nu mă înțelege.

— Mie-mi spui, zise el punându-și un cub de zahăr în cappuccino. Toată lumea mă întreabă dacă știu să dansez Riverdance, spuse el zâmbind larg.

Alice își plimbă degetul peste pudra albă de pe merengul ei și linse zahărul.

— Mi-e cam dor de unele lucruri. Puburile, de exemplu. Nu ți-e dor de-o bere și-un curry într-un pub prăpădit, cu covorul răsucit și perne din catifea verde? zise Alice zâmbind, amețită de contrastul dintre reveria din imaginația ei și cea pe care o trăia. Asta nu înseamnă că aș schimba clipa de față.

Făcu un gest larg cu mâna spre salonul elegant mobilat, moment în care observă într-un colț îndepărtat un chip oribil de cunoscut. În aceeași clipă, respectivul chip simți că este privit și-o zări și el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Paddy întorcându-se să vadă motivul privirii ei livide.

— Nu, nu te întoarce...

Prea târziu. Charlie îi văzuse și se îndrepta spre ei.

— E iubitul tău, sau ce? întrebă Paddy recunoscându-l pe Charlie ca fiind tipul cu BMW-ul cu care venise Alice acasă într-o dimineață și, dacă memoria nu-l înșela, același care îl scăpase de Izzy la petrecerea lui Tash. Ar fi trebuit chiar să-i fie recunoscător.

— Nu, și nici tu nu ești. Las-o în seama mea, zise Alice scurt, abordând un zâmbet uriaș când Charlie, mai beat decât de obicei, se apropie de masa lor.

— Alice, spuse el pe un ton care nu aducea deloc a salut. Ce cauți aici?

— Charlie, zise Alice privindu-l cu ochi de înger. Ce bine-mi pare să te văd! Faceți cunoștință, Părintele Patrick Wilde, sfătuitoarul meu religios, spuse ea arătând cu mâna spre Patrick, care nu degeaba avea un caz de nebunie în familie și teatrul în sânge.

— Exact, tocmai discutam niște detalii legate de catehism, zise el întinzându-i mâna lui Charlie, care nu părea deloc încântat de situație.

De unde să știe Alice că el nu suporta să fie respins, problemă care data din vremea copilăriei? Cheltuise mii de dolari pe la psihologi, dar, din nefericire pentru Alice, fără nici un rezultat. N-ar fi suportat să-i dea țeapă nici Papa de la Roma, darămite o toantă de englezoaică.

— Deci presupun că știți, părinte, că cinați cu o femeie decăzută, mârâi el.

— Cerul se bucură întotdeauna mai mult de pocăința unui păcătos, veni replica foarte plauzibilă

a lui Paddy, la care Charlie mormăi ceva și se îndepărtă spre masa lui la care o altă femeie decăzută era concentrată pe-o felie de pepene.

— Maamă, ai fost nemaipomenit. Ai învățat asta la școală? întrebă Alice, superîncântată de reprezentarea lui Paddy.

— Aș zice că eu sunt cel care ar trebui să pună întrebări, soră Alice, nu crezi? rânji el cu malițiozitate. Și o să începem prin a afla ce-are de-a face o fată dulce ca tine c-un nenorocit ca ăsta.

— Presupun că ceea ce ai și tu cu Izzy, zise Alice neputând să se abțină.

Spectrul lui Izzy, prea mult vin și desert îi dezlegaseră limba.

— Vreau să zic că tu ești așa drăguț, iar ea e așa o vacă.

Fir-ar al dracului, asta e, am zis-o. S-a ales praful de întâlnire, își zise ea, apoi închise ochii și leșină.

Când deschise ochii o izbi un alb atât de strălucitor, încât se temu să nu se fi trezit lângă dinții de porțelan ai lui Charlie. Apoi însă văzu o umbră confuză aplecată deasupra ei și simți o mângâiere ușoară pe obraz. Vreo muscă? Dădu cu mâna. Da' mare mai e musca asta, sau te pomenesti că era într-o zonă inferioară din iad.

— Stai liniștită. Domnule doctor, cred că începe să-și revină.

Alice se trezi cu impresia că urmărește un episod din *Spitalul de urgență* din poziția culcat pe burtă. George Clooney o mângâia pe cap și în jur se învâртеau halate verzi.

— Cum te mai simți? o întrebă o voce irlandeză.

Oh, Doamne, nu era *Spitalul de urgență*, era Paddy. Se aplecă și se uită cu atenție la fața ei care

era neîndoielnic la apogeul hidoşeniei. Primul ei gând a fost la tona de rimel pe care şi-o dăduse pe gene şi care evident nu putea fi tot la locul ei după acest leşin bizar într-un loc public. Al doilea gând a fost la viaţa ei.

— Ce am? îl întrebă ea pe omniprezentul Paddy, care tot la câţiva centimetri de fardul ei era, profitând probabil de lumina din salon ca să-i analizeze îndeaproape tenul nu tocmai fără cusur.

— Doctorul spune că eşti probabil alergică la ceva din ceea ce-ai mâncat.

Începu să-şi amintească. Era foarte clar ce i se întâmplase. Îl minţise pe Charlie că se călugăreşte şi-o defăimase pe Izzy.

— M-a bătut Dumnezeu, spuse ea.

Paddy râse.

— Eşti într-o ureche. Când ai mâncat ultima dată creveţi? o întrebă el.

Alice se încruntă.

— Niciodată, îi urăsc. Îmi provoacă urticarie.

— Excelent. Atunci putem să te ducem acasă că nu e nimic grav, doar o uşoară intoxicaţie. Destul de melodramatic însă. Măcar n-a mai trebuit să plătim nota.

Afară bătea un vânt rece şi destul de puternic. Îşi rezemă capul de pieptul lui Paddy:

— Unde mă duci? îl întrebă.

Începuse să capete culoare în obraji şi îşi revenise aproape complet şi ar fi putut să jure că se îndreaptă spre Hills şi nu spre Santa Monica.

— Am nişte melatonină acasă şi m-am gândit să-ţi dau ca să dormi bine la noapte.

Nu de somn bun la noapte avea însă Alice nevoie. Dacă leşinul era drumul spre un piept lat pe care să-ţi rezemi capul şi spre apartamentul unui bărbat,

atunci trebuia să leșine mai des. Taxiul opri în fața unui bloc de apartamente.

— Să vă aștept? întrebă șoferul.

Paddy se uită la Alice.

Ea scutură din cap.

— Nu cred că rezist să mai fac drumul înapoi la Santa Monica, spuse ea zâmbind, așa că el plăti taxiul.

Profită la maximum de brațul lui când urcară scările, deși nu era deosebit de bronzat și era mai tot timpul ocupat să-i ducă țigara la gură. Conta însă gândul.

— Am ajuns.

Deschise ușa și intrară în ceva care lui Alice i se păru că seamănă mai mult a atelier de lucru.

— Vrei să zici că cineva chiar a dorit s-arate așa? întrebă ea neîncrezătoare plimbându-și mâna pe blatul de lucru.

— Proiectat de cel mai bun designer californian, s-ar părea. Banii n-au contat, râse Paddy în timp ce Alice se uita la o cameră de roată care atârna pe-un perete gol. Piesa de rezistență e însă... o conduse prin camerele fără uși despărțitoare până la un sanctuar interior... dormitorul, făcând abstracție de faptul că nu are nici un fel de pat.

Alice rămase cu gura căscată. O saltea austeră, nici urmă de perdele sau alte elemente decorative. O apucă groaza la gândul că a doua zi celulita ei va fi dezvăluită în toată splendoarea de lumina nefiltrată a dimineții. Se îndreptă spre singurul raft din cameră și începu să examineze cărțile – *Arhitectul din tine, Arhitectura americană astăzi*.

— Nu sunt ale tale? întrebă ea ușor stingherită pentru că bărbații care preferau lumina și spațiul perdelelor și covoarelor aveau ceva care o intimidă oarecum.

— Nu, alea sunt ale mele, zise el arătând spre un teanc mic de pe o măsuță cu roțile identică cu cele din sălile de operație — *Borstal Boy* de Brendan Behan, *Studii privind literatura de ficțiune în perioada Renașterii*.

Hmmm. Prefera arhitectul din tine. Se simți cam stingherită și se gândi că poate n-ar fi trebuit să lase taxiul să plece. Emoția la gândul apropierii inevitabile de Paddy i se răsucea ca un burghiu în stomac. Se sărutaseră o dată, dar după aceea el plecase. Tot ce urmase putea fi foarte bine dovada unei amabilități deosebite față de-un compatriot. Și-acum, după ce își croise prin vicleșug drum în apartamentul lui, el nu era niciunde.

— Am găsit, zise el venind spre ea și agitănd sticlă cu capsule de melatonină în mână.

Alice se întoarse spre el. Ia tabletele și fugi, i-a strigat instinctul. Rămase însă ținută locului. El își scoase cămașa, iar pantalonii cam largi îi atârnavau exact sub buric. Stătea și se uita la ea, aruncând sticlă dintr-o mână într-alta, parcă-și făcea încălzirea înaintea unui meci de tenis. Alice simțea nevoia să se ducă la baie. De când avea atracția fizică un asemenea efect asupra stomacului oamenilor? Că cu Jamie nici vorbă, iar cu Charlie da, dar din motive cu totul diferite. Acum era vorba de dorință. Matură, nediluată.

— Ce părere ai, te droghez înainte, sau după? o întrebă el fără să-și ia ochii de la ea.

Apoi coborî cu privirea de la ochi la gură, cuprinzându-i tot trupul cu ochii lui verzi. Alice vru să râdă, dar era ca și paralizată.

— Au efect?

Of, Alice, Alice. Mai bine taci. Își încrucișă brațele și se ciupi drept pedeapsă.

— Ce să înțeleg din asta? râse el când o văzu ce poziție adoptă.

Gata, Alice, ai spart vraja. Paddy nu mai era amantul lacom care abia aștepta s-o cuprindă în brațe. Redevenise Paddy cel amabil și drăguț. Cu acest Paddy se simțea în largul ei, dar sub privirea celui de dinainte fusese cuprinsă de freamăt și dorință, tot trupul ei prinsese viață. El se trânti pe pat cu mâinile sub cap și privirea în tavan. Lui Alice îi venea să urle. Precis își închipuia că nu-l vrea, așa că acum va trebui să-și ia tabletele, să cheme taxiul, să se întoarcă la Santa Monica și să nu-l mai vadă niciodată. Pentru că îl respinsese.

Alice se duse lângă raft și se apucă să răsfoiască o revistă *Wallpaper* cu cea mai mare atenție. Dacă n-ar fi fost așa de amărâtă, ar fi observat că Paddy zâmbea în timp ce se uita în tavan. Zâmbea pentru că majoritatea femeilor pe care le cunoștea l-ar fi așteptat să se întoarcă în cameră întinse pe pat în sutien și portjartier, pe când Alice, deși purta și ea portjartier – observase cu plăcere acest amănunt când o dusesse cu salvarea –, nici nu s-ar fi gândit să și-l expună nesolicitată. Ce mai, voia să se însoare cu fata asta și gata!

— De ce nu vii să stai jos? zise el bătând cu palma locul de lângă el pe așternut.

Alice lăsă revista din mână. Începea o nouă repriză. Se decise să nu mai deschidă gura decât dacă are ceva interesant de zis, când colo se pomeni spunând:

— De-aici înainte nu mai pun gura pe creveți.

Apoi se îndreptă spre pat schițând o strâmbătură la adresa propriei persoane. Cum nu era multă mobilă în cameră, își făcu de lucru plimbându-și palma pe pereți:

— E ca un fel de polyfilla, nu?

Ajunse la saltea.

Paddy o privea foarte amuzat și-i venea să izbucnească în râs, dar se temea să n-o sperie și mai tare. O intimidă chiar atât de mult? Acum, ca să fim sinceri, nici el nu era tocmai calm. De câte ori nu-și imaginase acest moment – ce dracu', doar de asta venise aici, trebuia să recunoască. Nu-i venea să creadă că n-o găsisese frumoasă când o văzuse prima dată – incitantă, da, frumoasă, nu. Acum însă, era cea mai frumoasă din... de la Elena din Troia? Julieta? Audrey Hepburn? Poate chiar mai frumoasă decât toate. Oare ce-o să simtă el după ce faptul va fi consumat? Misiune îndeplinită. Înapoi la lucru, înapoi la viață și următoarea experiență oferită pe tavă? Poate. Țsta era modelul, dar nu-și imagina că va ajunge să se sature vreodată de Alice. Se așezase lângă el pe marginea saltelei de parcă ar fi fost umplută cu cărbuni încinși și-i era frică să nu se frigă. Ca un condamnat fără scăpare.

— Alice, nu trebuie neapărat să faci asta, spuse el zâmbind cu blândețe.

Alice nu se întoarse spre el de frică să nu leșine iar. De ce alesese trupul ei tocmai ziua de azi să se întoarcă iar la adolescență? Că doar femeile în toată firea, care făcuseră sex, slavă Domnului, de nenumărate ori în viața lor, nu se comportau așa.

— Vreau să zic, putem să bem un whisky, să stăm puțin de vorbă.

Se ridică din pat, o sărută pe obraz și ieși din cameră.

Alice se prăbuși pe saltea și blestemă ziua când fusese hărăzită cu hormoni. Mai bine stai întinsă în pat și gândește-te la Regină și Țară decât să treci prin toate chinurile impulsurilor trupesti. Începu

să smulgă petalele unei margarete imaginare. Mă iubește, nu mă iubește. Cum se va termina oare toată povestea asta? Moleșită de efort, puse capul pe perna lui și-și aruncă pantofii din picioare. Paddy se întoarse cu două pahare cu whisky. Îi puse unul în mână și se cățără peste ea, întinzându-se pe perna cealaltă.

Alice simți trupul lui Paddy ștergând ca o boare trupul ei, sorbi din whisky și scânci încetișor:

— Îmi pare rău. Nu știu de ce mă port așa, poate din cauza lui Jamie, poate pentru că mi-e frică să mă îndrăgostesc de un alt bărbat să nu fiu iarăși dezamăgită, cine știe, bâigui ea conștientă că n-avea absolut nici o legătură cu Jamie, dar considerând că Paddy are dreptul la o explicație.

— Iubito, nu te mai frământa. Stăm liniștiți, bem un pahar, ești cu mine nu cu altcineva. Nu există absolut nici un motiv de îngrijorare.

Alice sorbi din nou din whisky și se relaxă.

— Ce ciudat cum ți se revoltă propriul corp câteodată. Pur și simplu nu acceptă să facă ce-i comanzi tu, zise Alice râzând încetișor.

Mai bine să râdă decât să izbucnească în plâns.

— Dar de fapt vrea, nu?

O privea iar, de data asta drept în ochi. Alice înclină din cap tăcută. Paddy își puse paharul pe podea lângă saltea, se întoarse și fără să mai zică un cuvânt, o sărută. Și gata.

Alice se lupta concomitent și cu lenjeria intimă și cu paharul de whisky, străduindu-se cu o mână să desfacă sutienul care o înțepase în spate toată seara, iar cu cealaltă să pună paharul de whisky pe podea fără să-l verse, în timp ce trupul ei era înlănțuit de cel al lui Paddy. Care Paddy din fericire abandonase atitudinea bărbatului modern și devenise,

slavă Domnului, bărbatul tradițional, direct și cu inițiativă, care știe ce vrea. Alice mângâie pieptul pe care-l admirase când Paddy se întorsese în cameră fără cămașă. Nici n-ar fi fost în stare să-i desfacă nasturii după jumătatea de oră de iad prin care tocmai trecuse. În schimb, se ocupă de singurul nasture care o interesa de fapt în acest moment și-i desfăcu pantalonii. Victorie, mi-am revenit, își zise ea în clipa în care sutienul îi zbură cât colo, aterizând în celălalt colț al camerei. Sutienul ăsta îmi pare cunoscut, își zise Paddy, un gând de-o fracțiune de secundă înainte ca trupul lui să se prăbușească peste al ei.

Capitolul 25

— Alo, acesta este telefonul lui Alice.

Lysette era cu ochii în patru după Jennifer. Dacă Alice nu apărea rapid, era jale.

— Îmi pare rău, dar nu e aici, vă pot ajuta cu ceva?

— Trebuie neapărat să vorbesc cu ea, n-are mobil? Întrebă o voce clar englezească.

— Nu, nu are, dar pot să preiau eu mesajul.

Lysette murea să știe cine e.

— Mă numesc Simon Beaumont. Urmează să stau la ea, dar sunt încă blocat pe aeroportul LAX. Nu-i știți cumva adresa?

Simon băgă încă o monedă de cincizeci de cenți în aparat, uitându-se nervos în jur. Era în sala de bagaje unde încă le așteptau pe ale lor să iasă pe bandă.

— Uitați cum facem... zise Lysette cercetând cu privirea biroul și constatând că nu era nici urmă de Jennifer, dar nici de Alice. Taxiurile sunt o nenorocire în orașul ăsta așa că n-ar fi mai bine să vin eu să vă iau? Nu e deloc departe, iar pentru mine nu e nici o problemă.

— Sunteți foarte amabilă, mulțumesc, spuse Simon absolut deloc surprins că o persoană care nu-l cunoștea se oferea să plece de la serviciu să-l ia pe el de la aeroport.

În plus, era și foarte atent la bărbatul cu păr negru lucios și pantofi Gucci de pe partea cealaltă a benzii care vorbea detașat la telefonul mobil fără însă a-i scăpa o clipă din ochi pe el și Gibbo.

Alice se hotărâse să-și ia liber pe motiv de boală. Nu făcuse intoxicație alimentară aseară? Dacă zice cineva ceva, o să-l sune pe doctorul care se ocupase de ea la spital să-l roage să-i scrie un bilet. Stătea lungită în pat și se gândea, bine-cunoscuta rutină a „dimineții de după” prin care ea și, ca ea, toate prietenele ei, se vedeau nevoite să treacă de pe la șaptesprezece ani încoace. O rutină concepută de altfel de bărbați pentru a le face pe femei să se simtă mai bine după comiterea unui act de indecență cu doar câteva ore înainte. Un adevăr rămas valabil chiar și în zilele noastre când femeia primește ceea ce a cerut și ceea ce a cerut este de fapt ceea ce a vrut. În ciuda acestui fapt, bărbații tot au impresia că pe femei le apucă regretul de îndată ce se trezesc, ceea ce o fi, nu zic, foarte drăguț din partea lor, doar că este teribil de agasant pentru bietele femei.

— 'Neața, ce mai faci? zice bărbatul culcușindu-se încetișor lângă femeie.

— Bine, mersi, răspunde femeia întrebându-se dacă urmărește să obțină încă o rundă de acte indecente sau este doar preocupat de sufletul ei de muritoare.

— Bine, zice el dând cu convingere din cap.

— Ai o aspirină? îl întreabă ea, ca să se asigure în caz că-l interesa prima variantă, și nu a doua.

— A fost foarte bine aseară, mulțumesc, zice el ignorând întrebarea despre aspirină.

— Și pentru mine, confirmă ea, gândindu-se c-ar fi trebuit să se bărbierească înainte ca să n-o irite cu barba.

— Înseamnă mult pentru mine, spune el privind-o în ochi și întrebându-se de ce o fi având fața așa roșie și iritată.

Ahrrr, ar vrea ea să strige, lasă-mă-n pace și nu te mai purta cu mine de parc-aș fi o puștoaică! Am făcut sex pentru c-am vrut, nu ca să fac un act de caritate. Lasă lucrurile așa cum sunt. Încetează cu atitudinea asta de superioritate.

Dar e prea politicoasă ca să spună așa ceva, ca urmare el nu învață nimic, iar următoarea fată care se va urca în patul lui va trebui să îndure aceleași tâmpenii.

Cam astea erau gândurile care-i treceau prin cap lui Alice stând întinsă pe așternutul alb scăldat în soare. Paddy dormea alături și, deși era într-adevăr iritată nu doar pe față și pe piept, ci mai peste tot, inclusiv, în mod absolut misterios, pe piciorul drept, nici prin cap nu-i trecea să-i ceară lui Paddy vreo tabletă de aspirină. Și spera ca nici el să nu dea dovadă de o astfel de „considerație” față de ea. Se întoarce să-și ia ceasul de pe podea și fu izbită de mirosul de whisky. Stătea întinsă, dar trează de vreo oră, însă era doar zece și jumătate. Se culcaseră abia

pe la patru, dar Alice rămăsese trează încă vreo oră, deși nu era deloc ușor să te prefaci că dormi c-un astfel de bărbat alături. De nu i-ar mai înota creveții ăia prin stomac! O altă problemă legată strâns de bărbații noi din viața femeilor: toate sunetele – sorbituri, râgâieli, ghiorăituri, toate parcă se amplifică de mii de ori în prezența lor. Iar Alice trebuia neapărat să meargă la toaletă. Hainele ei erau lângă comoda din partea cealaltă a camerei, ceea ce echivala cu Alaska în materie de distanță. Își planifică din nou traseul:

1. Te miști fără să-l trezești pe Paddy.
2. Te ridici și faci în așa fel, încât să nu te vadă jumătate din Los Angeles în fundul gol prin fereastra fără perdele.
3. Cel mai important, fă tot posibilul ca Paddy să nu se trezească urlând la vederea unui trup alb ca brânza care traversează camera.
4. Ia-ți hainele fără să te apleci. Perspectiva e prea hidoasă ca să suporte comentarii.
5. Încearcă să ajungi la baie (care s-ar părea că n-are ușa, lucru de-a dreptul terifiant) și să faci pipi fără să scoți un zgomot, după care te întorci pe unde-ai venit și-ți scoți hainele ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Era îngrozită. Exact când părea să doarmă profund, permițându-i să-și ducă planul la îndeplinire în siguranță, Paddy scotea un gângurit adorabil, dar prohibitiv, forțând-o să-și abandoneze misiunea. În cele din urmă însă reuși. Luă o gură de whisky să prindă curaj și ajunse cu bine în baie aco-perită cu jacheta pe care o purtase în seara precedentă. Să tragă apa, sau să n-o tragă? Zgomotul apei de la toaletă răsună pe tot globul, făcând-o

pe Alice să-și țină răsuflarea până când liniștea se reaşternu în baie. Se duse în vârful degetelor la oglindă să-și examineze fața. Tot fardul ei era acum în siguranță pe perna lui Paddy, cu excepția nelipsitelor cercuri de rimel care ședeau confortabil pe pungile de sub ochii ei. Luă niște pastă de dinți în gură, se clăti viguros și se întoarse spre dormitor. Jură să ridice un steag cu chiloții ei în vârf dacă va reuși să ducă această expediție la bun sfârșit. N-avu însă acest noroc!

Paddy își proptise o pernă sub cap și o privea amuzat cum revine în dormitor doar cu jacheta pe ea.

— Era frumos unde-ai fost? o întreabă el.

Alice roși din cap până-n picioare, dar își scoase cu curaj jacheta parcurgând vitejește goală pușcă distanța dintre ușă și pat. Paddy fluieră apreciativ, iar ea se băgă sub pătură cu un aer cât putu de degajat.

— Deci, domnișoară Lewis, un cocktail de creveți la micul dejun?

Oh, mulțumescu-ți ție Doamne, bine că n-avea de gând să discute despre seara trecută.

— M-am prăbușit chiar așa, în văzul tuturor? întreabă ea rușinată.

El dădu vesel din cap.

— Mă tem că da, iubito. Dar cu eleganță. Chiar am luat notițe ca să-mi instruiesc o eroină dintr-o piesă cum să leșine, zise el sărutând-o pe umăr. Trebuie să fac pipi. Sări din pat și-o porni agale spre baie.

Alice băgă capul sub pătură și schiță un strigăt tăcut de bucurie. Era nemaipomenit, irezistibil. Nu încercase nici să vorbească despre ce vor face de-aici înainte, nici s-o ademenească într-o nouă partidă de sex. Ceva ateriză deasupra ei peste pătură. Scoase capul afară. Paddy stătea în picioare cu un pahar

de apă în mână. Îi aruncase o folie de pastile Pain Aid, iar acum își desfăcea unul pentru el. Ah, te iubesc, își zise Alice înghițindu-l pe-al ei cu apă.

— Să înțeleg că nu te duci la serviciu astăzi? întrebă Paddy.

— Poate încerc s-ajung după prânz dacă reușesc să mă adun, zise ea slăbită.

Paddy îi aruncă o privire gen „vezi să nu“.

— E o petrecere pe plaja din Malibu astăzi, ce zici? o întrebă el așezându-se pe pat și dând un bobârnac în cadranul ceasului.

Alice înțepeni. Izzy.

— Izzy n-o să fie acolo, spuse el și se întinse lângă ea. Sau, dacă preferi, stăm să ne revenim.

Îi dădu o șuviță de păr după ureche așteptând să-i răspundă.

— Să ne revenim? întrebă ea, neînțelegând prea bine la ce se referă, dar sperând să nu însemne că trebuie să-și pună bikini și să-și expună trupul alb ca brânza la soare.

— Pain Aid, Bloody Mary și leneveală.

— O.K., atunci să ne revenim, hotărî ea.

Paddy își trase pătura la loc peste cap, o luă în brațe și în cinci minute dormea dus.

Lysette lăsă geamul jos și intră cu mașina în parcare de la sosiri de la LAX. Știa doar că Simon avea spre treizeci de ani și era oarecum versiunea masculină a lui Alice. Deși, dacă stătea să se gândească, ea nu semăna defel, slavă Domnului, cu țărancele ei de verișoare din Atlanta. Hmm, poate c-ar fi trebuit să-i spună să țină o garoafă sau ceva în mână. Închise radioul să se concentreze și constată că simțea furnicături prin degete. Întotdeauna avea această senzație când o premoniție era pe cale

să se adeverească. Ultima dată simțise furnicăturile când ghicitoarea din Vegas îi spusese că soarta i se va schimba, iar ea se dusesese să joace și pierduse patru sute de dolari. Și într-adevăr, în picioare lângă banda destinată cărucioarelor pentru bagaje, cu mâinile în buzunar și cu rucsacul la picioare stătea un bărbat care nu putea fi altul decât Simon Beaumont. Când îl văzu, în tricou bleumarin și bronzat, lui Lysette i se tăie respirația.

— Simon? strigă ea prin geam.

Simon și Gibbo se uitară la ea ca la un miraj ivit printre valurile de căldură care cuprinseseră deja orașul.

— Bună. Simon Beaumont. Foarte amabil din partea ta, spuse Simon înconjurând mașina să dea mâna cu Lysette, care sări imediat jos.

Îl întrecea cu cel puțin cinci centimetri și era mai amazoană decât tot ce văzuse el până atunci în jungla sud-americană.

— Lysette. Alice e dată dispărută, așa că poți să vii să stai la mine.

Gibbo, care abia aștepta să stea undeva la răcoare cu o bere în față, începu să încarce bagajul în mașina lui Lysette.

Cei doi rămaseră cu ochii unul la altul, fără să bage de seamă avioanele care treceau pe deasupra lor. Soarta îl aruncase pe Simon Beaumont în calea lui Lysette, iar ea trebuia neapărat să acționeze în consecință.

— Dar știi ce? Am putea merge mai întâi la ceai-năria asta drăguță din Beverly Hills, că după o absență atât de îndelungată de-acasă presupun că ți-e dor de vechile obiceiuri, cum s-ar zice, spuse Lysette cu părul răvășit de curenul făcut de-un Boeing care ateriza.

— Punct lovit, Lizzy. Chiar mi-ar face plăcere să-mi amintesc de vechile și bunele obiceiuri, zise Simon făcându-i cu ochiul.

Lysette îl răsplăti cu un zâmbet uriaș.

— Ce facem, băieți, stăm aici și-așteptăm să ni se reteze capetele, sau ne luăm dracu' tălpășița de sub avioanele astea? Întrebă Gibbo trântind capacul portbagajului. Ia zii, Lizzy, ai vreo surioară?

Când Patrick și Alice se treziră pe la prânz, el îi aruncă o pereche de pantaloni de trening și-un tricou și dispăru la duș. Ieși ud și de o mie de ori mai sexy și se apucă să dea jos lui Alice pantalonii și maieul. În fond, trebuia să fie și el previzibil măcar într-o anumită direcție, că altfel ar fi început să se teamă că nu e adevărat, sau că e însurat, sau homo. În plus avea și chef pentru că se odihniise și nu se mai temea că o s-o arunce în stradă. Să petreacă toată ziua cu el și nimeni altcineva, doar Paddy, canapeaua, aspirină și sex? Ce-și putea dori mai mult o fată?

Pe la patru, când se termină filmul de după-masă, Alice își aminti brusc că n-o sunase pe Tash, care-și închipuia probabil că e încă la Koo-koo-roo cu Patricia.

— Pot să dau un telefon? strigă ea către Paddy, care se dusesse în bucătărie să ia o bere din frigider.

— Sigur. Vrei și tu? Întrebă el scoțând o cutie de bere prin ușa deschisă de la bucătărie.

— Nu, mersi.

Intră mesageria vocală a lui Tash de la studio. Slavă Domnului!

— Tash, Alice. Sunt... în oraș. Cu un prieten, așa că ne vedem probabil mai târziu. Pa, zise ea

repede să nu cumva s-apuce Tash să ridice receptorul și s-o ia la rost.

— Ți-e frică de ea? întrebă Paddy așezându-se pe canapea și începând să se joace absent cu șnurul de la pantalonii ei.

— Nu. Doar că e mai ușor să nu-i spui adevărul. O să i-l spun. Când va veni momentul. Însă își făcuse speranțe cu mine și cu Charlie și nu vreau s-o dezamăgesc. Poate că după ce-o să te cunoască, o să înțeleagă, spuse Alice.

Paddy lăsa șnurul și își îndreptă atenția spre televizor. Lui Alice i se făcu greață. Doamne, comisese greșeala capitală de-a pomeni că legătura lor s-ar putea prelungi și după a doua zi dimineată. Bărbații puteau vorbi liniștiți despre petreceri pe plaja din Malibu, dar dacă o femeie făcea asta, însemna că vrea să-l prindă cu forța. Alice închise ochii gândindu-se că poate ar fi mai bine să-și strângă lucrurile și să plece. Iar se repeta povestea cu Jamie, iar veșnicul și bine-cunoscutul refren „nu sunt pregătit încă pentru o legătură de durată”.

Paddy însă se gândea cum să-i spună adevărul. Să-i spună acum că el era următorul care îi trimisese flori și bomboane de ciocolată, sau să aștepte să se cunoască mai bine, să fie sigură că sub blândul lui aspect exterior nu se ascunde nici un psihopat? Chiar dacă nu-i spunea el însă, precis o să-i spună Tash. Nu-și dăduse seama că greșea urmărind-o pe Alice pentru că o făcuse cu cele mai bune intenții și i se păruse cea mai sigură cale de a cuceri o persoană pe care n-o cunoșteai. Numai mintea omească era în stare să transforme ceea ce făcuse el într-o țesătură care să-l scoată drept pervers. Dar nu-i nimic. O să mai aștepte. Se desprinsese de la

desenele animate exact când Alice venea din dormitor cu geanta și rochia pe braț.

— Plec, Paddy. Mulțumesc pentru cină. Stătea în ușă sperând ca el s-o oprească. Și o opri.

— Unde, Doamne iartă-mă, pleci? Nici n-am apucat să ne revenim, zise încercând să glumească.

Alice era de neclintit. Citise ea despre cicluri comportamentale și despre repetarea la nesfârșit a aceluiași greșeli și nu intenționa să facă și ea așa, indiferent cât de bine s-ar înțelege ei la pat și cât de vesel ar vrea el să pară.

— Trebuie să plec. Respiră adânc. Am mai avut eu legături care n-au mers și știu cum începe totul. Îmi pare rău.

Însă, în loc de privirea încărcată de adâncă suferință la care se aștepta, vorbele ei fură primite cu un hohot vesel de râs.

— De când ești în California?

Alice era terminată. Cum îndrăznea să râdă de ea când era vorba de niște elemente esențiale ale relației lor?

— Cu ce-am greșit?

O privire îngrijorată luase locul hohotului de râs.

— Când am pomenit de viitor ai tăcut brusc și te-ai bosumflat.

— Viitor?

— Da. Cină cu Tash. Nu ți-am cerut să mă duci la altar sau chestii din astea, însă nici așa să devii brusc arțăgos în clipa în care pomenesc despre ziua de mâine.

Era mulțumită de elocvența cu care își pledase cauza. Ce bine-ar fi fost dacă și în fața lui Jamie ar fi fost capabilă să-și exprime la fel de onest sentimentele. America o învățase deci și altceva în

afară de faptul că trebuia să ocolească sucu de pir și să-i evite pe bărbații gen Charlie.

— Vino și stai aici, zise Paddy bătând cu palma locul de lângă el pe canapea.

Alice ezită puțin în pragul ușii, apoi se duse și se așeză în capătul celălalt al canapelei.

— Dacă ți-am dat această impresie atunci îmi pare rău. Dacă vrei să știi adevărul, ei bine, ești cea mai scumpă — știu c-o să-ți dai ochii peste cap când o să spun asta —, cea mai frumoasă fată...

Alice își dădu ochii peste cap, dar în sinea ei era absolut încântată de ceea ce auzea.

— Așa, vezi... zise el așteptând ca Alice să depășească acest moment de modestie obligatorie. Oricum, trebuie, trebuie să recunosc că am, slavă Domnului, destul de multă experiență în materie de femei, dar tu, Alice Lewis, ai pus capac la toate. Ești într-adevăr cea mai scilipitoare și mai frumoasă femeie pe care am cunoscut-o. Poftim, am spus-o. Aș putea pomeni chiar și cuvântul dragoste, dar precis o să mârâi la mine și-o să-mi dai cu ceva în cap.

Și iar zâmbetul ăla al lui care o topea.

Alice își mușcă buza și simți că-i vine să plângă.

— Atunci să stau? întrebă ea încet, dorindu-și să se fi așezat totuși lângă el.

Paddy râse, se aplecă spre ea și o sărută.

— Ei poftim, și eu care speram să pleci și să nu te mai întorci, zise el.

Alice îi trase un cot cu brațul liber.

— Vai, ce nostim!

Paddy opri mașina în capătul aleii, aruncând o privire neliniștită spre fereastra din față a casei.

— Vrei să vii să bei un ceai? întrebă Alice spe-
rând că Tash nu s-a întors încă.

Paddy se aplecă și-o sărută.

— Nu, mersi, trebuie s-o iau din loc.

Nu trăsese nici frâna de motor și-ai fi zis că abia
așteaptă să scape de ea, dar Alice știa că nu-i așa.

— O.K., bine atunci, pe curând presupun.

— Cu siguranță, draga mea, zise el, cu piciorul
pregătit pe accelerație.

— Atunci, pa.

Alice își luă pungile care erau pe jos, la picioa-
rele ei, și coborî din mașină. Nu mai fi dementă,
Alice, își zise trântind portiera după ea. El dispă-
ruse deja. Cea mai minunată cină, întâlnire, cel mai
minunat bărbat, sex, totul la pachet cu o pereche
de ochi verzi seducători dispăruse în viteză în mașina
prăfuită, nelăsând altceva în urma lui decât miro-
sul de cauciuc încins.

— În fine, asta e.

Ridică din umeri și-o porni agale pe alee spre
casă, până la care mai avea de mers vreo două mi-
nute bune.

— Pantalonii lui de trening sunt pe mine. I-am
luat și cel mai bun tricou din cașmir. Deci cu sigu-
ranță că ne mai vedem.

Capitolul 26

— Nimeni nu te obligă să te duci! striga Tash cât
o ținea gura.

— E clar că nu-nțelegi. Suntem în California. Dacă
nu mă duc o să pară că nu vreau să salvez căsătoria,

drept care o să obțină încă și mai mult la divorț. Conform legii californiene, femeia primește jumătate. Aș pierde cu siguranță casa din Martha's Vineyard, se tângui D.I.-ul.

Alice nu pricepea și pace cum putea cineva să vrea să se mărite cu el.

— Iar tu nu-nțelegi că pe mine mă doare drept în cur.

Au! Tash nu știa multe dacă o apucau dracii. Alice n-avea habar de ce se certau, însă era atât de fericită, încât și-ar fi luat cu dragă inimă pompoanele și, da, chiar și fusta mini ca să-i facă galerie lui Tash.

— Uite ce e, faptul că mă duc cu Marion la psiholog n-are nici o legătură cu relația noastră, Tash, draga mea.

— Bleah! exclamă Alice.

Acum devenise împăciuitor.

— Ei, aici te-nșeli. Ești un impotent și între noi nu mai e nici un fel de relație...

Alice înțepeni așteptând urmarea, când din dormitor dădu buzna D.I.-ul gol pușcă, urmărit îndeaproape de-o casetă video. Alice rămase în ușă urmărindu-l pe D.I., care țopăia într-un picior, cu un crac al pantalonului tras și târându-l pe celălalt după el. Se uită la Alice de parcă ar fi fost de pe Marte.

— Consideră că nu sunt aici, mormăi Alice din ușa camerei ei, luând încă o lingură de Cheerios.

Un pachet de prezervative zbură prin aer și ateriză la picioarele ei.

— Tash, draga mea, ascultă-mă puțin, te rog.

D.I.-ul reușise să-și tragă pantalonii până la genunchi și se îndrepta clătinându-se înapoi spre dormitorul a cărui ușă se trânti în secunda următoare

taman în nasul lui. Agitație pe Fourth Street, își zise Alice veselă.

— Ceaiul e fantastic. Exact cum îl făcea dădaca mea.

Simon îi zâmbi lui Lysette, care îl privea radiind de mândrie. Era doar opt, dar ea se sculase de la șase ca să pregătească budinca cu stafide.

— Să-nțeleg că e de bine?

— Daa, dădaca mea era o minune. Mama, în schimb, nu știe nici să fiarbă un ou. E de la Fortnum și Mason's? Întrebă el bând ceașca până la fund.

Lysette îl privi. Păr cârlionțat în jurul unor urechi cam clăpăuge, nas acvilin. Se uită la puloverul gri plin de găuri legat în jurul taliei conștientă că acesta era probabil bărbatul cu care se va căsători. Nu-și mai amintea ce avusese Alice de obiectat, dar presupunea că nu era decât ceva conjunctural.

— Ai pistol, Lizzy? o întrebă Gibbo care tocmai intrase în cameră proaspăt trezit din somn, clătinându-se pe picioare și frecându-se la ochi.

— Tacă-ți gura, Gibbo, n-avem nevoie de nici un pistol, zise Simon ducându-se la fereastră lângă Giddo, care cerceta strada din spatele perdelei. Sau, mai bine zis, n-am fi avut dacă n-ai fi fost lacom. Doamne, ce cretin, spuse Simon îndreptându-se spre baie.

— Ia uite! Temperamental tipu'! Îmi place, zise Lysette.

— De obicei nu e așa, e ca un piscoiaș, interveni repede Giddo căruia îi cam plăcea Lysette și n-avea chef să i-o sufle Simon de sub nas.

Dacă îi plăceau tipii duri, stai că-i arată el duritate.

— De fapt, e vina mea. Eu l-am convins pe Simon să transportăm ceva din Venezuela pentru niște

psihopați de gangsteri și m-am gândit că de ce să-mi risc fundul degeaba. Așa c-am transportat ceva mai mult, contrabandă, înțelegi. Și nu le-am dat-o ăloră, numai că ăia au aflat și ne-au luat urma. Îl vezi pe ăla din Lamborghiniul din față...

Când Gibbo se întoarse, Lysette dispăruse. Bătea cu pumnii în ușa de la baie.

— Simon, mie-mi place de tine, ești un tip grozav, numai că treaba asta e foarte periculoasă și una e să tragi un fum de haș cu prietenii și alta să faci contrabandă cu droguri...

Ușa de la baie se deschise și în ea își făcu apariția Simon gol pușcă, zâmbind.

— Intră puțin, draga mea, spuse el încuind ușa după ei și așezându-se pe marginea căzii. Poate să-ți se pară puțin cam îndrăzneț ce-am să-ți spun acum și sunt de acord cu ce-ai spus despre contrabandă, numai că nu e ce-ți închipui tu... În fine, ceea ce voiam de fapt să spun este că de când te-am cunoscut cu douăzeci și patru de ore în urmă...

— Douăzeci și două, mai precis, spuse Lysette căreia nu i se părea deloc ciudat că era încuiată în propria baie cu un membru al aristocrației britanice care, pe lângă faptul că era gol pușcă, mai era și traficant de droguri, ci din contră, că ăsta era poate momentul pe care-l așteptase toată viața ei.

— În regulă, douăzeci și două. Oricum, ceaiul pe care mi l-ai făcut azi-dimineață. Friptura și plăcinta cu rinichi de aseară... faptul că te parfumezi cu Yardley... Luă o sticlută de pe marginea căzii pe care o studiasse mai devreme. Treaba e că am fost cu nenumărate femei, unele frumoase, altele mai puțin. Majoritatea deștepte și cu un gust desăvârșit la pantofi și-așa mai departe. Am mâncat în cele mai grozave restaurante, am petrecut vacanțe fantastice la Mustique. Tot tacâmul.

Lysette nu era de regulă geloasă, dar în clipa aia ar fi dat toți anii ei de studiu al ortodonției ca să fie una dintre englezoaicele alea îmbrăcate fără cusur care atârnaveră de brațul lui Simon Beaumont.

— Însă nici una nu a avut acel ceva. Vezi tu, dădaca mea... prima femeie pe care cred că am iubit-o, se dădea cu același parfum Yardley și făcea o budincă cu stafide nemaipomenită... și-așa cum se spune că toți bărbații vor să se însoare cu mamele lor, am vrut și eu să mă însor cu dădaca mea. Cred că singurul lucru pe care l-am învățat de la mama a fost să-mi urmez instinctul și să trăiesc din plin ca să nu mă reîncarnerez în furnică sau ceva de genul ăsta...

Lysette îl urmări cu curiozitate cum își mușcă buza, spunându-și că avea niște dinți teribil de sexy deși cam strâmbi.

— Continuă... spuse ea.

— De fapt, Lizzy, vreau să te întreb dacă accepți să te căsătorești cu mine.

Puse întrebarea cu un aer timid și întrebându-se în sinea lui dacă nu cumva ar fi trebuit să fie îmbrăcat corespunzător pentru acest moment realmente crucial din viața lui. Numai că cu câteva minute în urmă nici habar n-avea că va face un asemenea pas. Acum însă, de-abia aștepta să intre cu ea în biserică. N-avu însă timp să reflecteze asupra acestor lucruri pentru că Lysette era deja grămadă pe el și se rostogoliră amândoi în cada goală râzând și sărutându-se.

— Stai o secundă, zise Simon.

Se aplecă peste marginea căzii, își luă blugii de pe jos și scoase ceva din buzunarul de la spate.

— M-am gândit că ăsta ar putea fi o chestie de logodnă, spuse el dându-i cel mai mare diamant pe care-l văzuse Lysette vreodată.

— Simon, aoleu Doamne, un diamant cât hotelul Ritz... E minunat!... exclamă Lysette pupând și diamantul, și pe el. Da' cum de-l ții în buzunar?

— Păi, după cum ți-am spus, a fost o mică neînțelegere cu chestia aia cu drogurile, nu zic că ai mei nu s-au atins niciodată sau că eu nu m-aș lăsa tentat din an în paști, dar nu sunt nici un nemernic... ce mai, eu și Gibbo am trecut ilegal peste graniță niște diamante. Dar întrucât eu sunt cel care i-a salvat pielea lui Gibbo, n-o să zică nimic dacă-l iau eu. Cu această piatră te iau de soție.

A spune că Alice era alt om e puțin lucru. Își parcă mașina și-o porni vioaie spre birou, jonglând cu cheile prin aer și parcurgând țăntoșă holul de la intrare, fără să-i arunce măcar o privire lui Kelly, care întoarse capul, o privi neîncrezătoare, suflă un balon de Hubba Bubba și-și jură să-i asculte telefoanele personale și apoi s-o șantajeze. Când ajunse la biroul ei se așează și începu să se învârtă cu scaunul de parcă ar fi fost la parcul de distracții. Paddy cel sexy și imprevizibil, își spuse Alice pornind computerul.

— Ar fi bine ca tu și Lysette să reușiți s-ajungeți la serviciu la aceeași oră, îi zise Jennifer trecând pe lângă biroul ei și punându-i în față un teanc de documente. Până una, alta ți-am luat pentru moment publicitatea pentru Tommy și te-am pus să te ocupi de Robertson O'Rourke. Se organizează un turneu de promovare la New York, la care trebuie să participi, continuă ea trântindu-i pe birou o mapă galbenă plină ochi cu articole tăiate din ziare.

Doamne, măcar mapa lui Tommy era roz, o culoare mai atrăgătoare. Robertson O'Rourke. Alice nu știa absolut nimic despre el în afară de faptul

că era categoric un „fost“, dar presupunea c-o să afle absolut totul în următoarele ore. Nimic însă nu-i putea umbri buna dispoziție. Se apucă de lucru la mapă cu același entuziasm cu care te-ai apuca să recitești *Mândrie și prejudecată* stând întins în iarbă și ronțâind ciocolată Dairy Milk.

— Alice, coboară fuga la recepție. Am o surpriză pentru tine, se auzi vocea lui Lysette care suna de jos.

— Nu pot, șopti Alice. Jennifer m-a încătușat de scaun.

— Dă-o-n pizda mă-sii pe Jennifer, dragă, ches-tia depășește în dimensiuni până și curul ei, zise Lysette, care-și petrecuse probabil weekendul dând pe gât nenumărate cocktailuri cu diverse droguri.

— O.K., cobor într-o secundă.

Alice înșfăcă mapa și-un creion, pentru orice eventualitate. Dacă o vedea Jennifer, măcar să creadă că pleacă cu un scop. Se îndreptă spre lift prefăcându-se că examinează un articol din 1967 despre divorțul lui Robertson, întrebându-se ce naiba o apucase pe Lysette.

— Surpriză!

Lysette și Simon stăteau înlănțuiți în fața liftului, rânjind la ea ca apucații.

— Simon...

Alice îi ascultă concentrată și uluită preț de câteva minute fără însă să reușească să înțeleagă esențialul – de pildă de ce se găsea Simon acolo împreună cu Lysette, de ce părea Lysette să-și fi pierdut mințile și de ce erau amândoi urmăriți de gangsteri sud-americiani. În cele din urmă se dădu bătută, îl sărută pe Simon pe amândoi obraji și-o conduse pe Lysette, împotriva voinței ei, la birou.

— N-aș vrea să vă stric bucuria, dragilor, dar măcar una din noi trebuie să ne împiedice s-ajungem

pe drumuri. Ți-o aduc la recepție în pauza de prânz, Si. Noi vorbim mai târziu. A, era să uit, ce bronzat ești!

Lysette își puse haina pe spătarul scaunului, străduindu-se să stea cuminte la biroul ei și să-i dea impresia că lui Jennifer lucrează, care dădea ture pîmprejur ca un rechin.

— Pun pariu că zâmbetul ăsta nu e din cauza mea și a lui Simon, șopti Lysette. Se vede de la o poștă că ești îndrăgostită lulea.

— Am avut un weekend de milioane, zise Alice.

— Și eu care credeam c-ai ieșit cu Patricia de la contabilitate, zise Lysette azvârlindu-și pantofii din picioare și introducându-și parola.

— Hai, las-o baltă, nici n-avem birou de contabilitate, spuse Alice, i-am zis și eu așa lui Tash. Am fost cu Patrick.

— Care Patrick?

— Paddy... Patrick... Paddy.

— Cee, tipul lui Izzy? Paddy, irlandezul ăla sexy?

— Exact. Doar că nu e tipul lui Izzy. Apoi adăugă șmecherește: Dar s-ar putea să fie al meu.

Alice devenise dintr-odată întruchiparea tuturor personajelor din Țara Minunilor, nu în ultimul rând Pisica din Cheshire.

Lysette o îmbrățișă.

— Vai, sunt așa de fericită. Și pentru tine, și pentru mine.

— Și eu. Și pentru tine, și pentru mine, repetă Alice cât pe ce să izbucnească în plâns.

Scena semăna izbitor cu o întâlnire AA în cadrul căreia Alice tocmai anunțase că a finalizat cu succes al doisprezecelea pas.

Jennifer trecu pe lângă ele și le aruncă o privire bănuitoare.

— Alice, Kelly mi-a spus c-ai dat un număr nejustificat de telefoane în interes personal. Biroul este un loc unde muncim, nu...

Încercă să-și dea seama ce să însemne îmbrățișările și lacrimile, excluzând firește o eventuală sarcină pentru că Alice nu părea capabilă să atragă un bărbat, darămite să mai știe și ce să facă cu el, presupunând că-l prindea. Englezoaicele astea, zău așa...

— ...ne distrăm, conchise ea.

Alice și Lysette se întoarseră la locurile lor, iar Alice continuă să-și dactilografieze comunicatul de presă pentru Robertson O'Rourke despre care știa acum că e un cântăreț de musical în vârstă de șaptezeci și nouă de ani care tocmai se însurase cu nepoată-sa.

Alice tocmai terminase de făcut trei sute de copii cu „Robertson O'Rourke face totul în familie” când Jennifer băgă nervoasă capul pe ușă.

— Alice, te caută cineva la telefon. Un anume Patrick Wilde.

Trânti ușa după ea și peste câteva secunde telefonul lui Alice începu să sune. A fost cât pe-acți să se bage sub birou de frică. Pe de-o parte, șefa ei tocmai o avertizase în această privință, ceea ce nu suna a creștere de salariu sau primă de Crăciun, iar pe de altă parte, bărbatul visurilor ei era la celălalt capăt al firului — mult prea mult pentru o fată.

— Alice, răspunde odată.

Lysette o fulgeră cu privirea.

— Nu știu ce să-i spun.

— Un „bună” cum ți se pare? făcu Lysette pierzându-și răbdarea și ridicând receptorul. Alo? Sigur, imediat.

Apoi, cu glas mios:

— Alice, e Patrick Wilde.

Alice scutură din cap furioasă mimând tot felul de zbierete înfiorătoare, dar, ca în *Exorcistul*, nu era vocea ei.

— Vin.

Dulceață și poezie. Apoi se schimonosi la Lysette și-i luă receptorul.

— Patrick, bună, Alice la telefon.

Lysette își dădu ochii peste cap a disperare. Toate englezoaicele or fi așa? O să-l întrebe pe Simon. Simon. Scoase piatra din buzunar. O s-o monteze un prieten de-ai lui din Goa. Se și vedea în revista *Tatler* pe treptele căminului ancestral, cu Simon și un labrador sau doi, alături. Doar să nu cumva să-l omoare gangsterii înainte de ora ceaiului, își zise ea încercând să-și amintească dacă laptele se punea de la început sau la sfârșit.

Alice puse receptorul jos și luă iar expresia de îndrăgostită lulea.

— Luăm prânzul împreună. Luăm prânzul împreună.

Fetele își zâmbiră ca niște gemene amorezate dintr-un film cu Doris Day.

Alice își petrecu restul dimineții la toaletă străduindu-se să-și spele bretonul și apoi să-l usuce la uscătorul de mâini, lucru care necesită reale calități acrobatice. După al cincilea drum la toaletă, când din greșeală își udă learcă bluza pe spate, Jennifer o interceptă:

— Dacă ai cistită, te sfătuiesc să te tratezi, se stropși ea tocmai când curierul depunea un mesaj intern pe biroul lui Alice.

Alice se făcu grena de ciudă și trebui să se mulțumească cu o spoială de manichiură. Începu să-și răzuiască oja vișinie cu care se dăduse seara și care

la lumina zilei arăta de parcă și-ar fi prins degetele în ușa. În sfârșit, ceasul arată ora unu. Câțiva colegi pleacă să ia prânzul în restaurante scumpe împreună cu clienții sau amicii și biroul se goli. La ora asta Alice era de mult plecată pentru că de obicei se strecura împreună cu Lysette pe la fără zece sub pretextul că trec pe la biroul de expediții să trimită niște pachete. Lysette și Simon rămaseră cu ea s-o calmeze însă, când văzură că se face și zece și Paddy tot nu apare, o porniră totuși spre Taco Bell să mănânce și să se cunoască mai bine.

— Dacă nu plecăm acum, nu mai găsim *chicken fajitas*, se scuză Simon.

— Pa, iubito, și baftă.

Lysette o ciupi pe Alice de obraz și-i strecură o jumătate de penny în mână.

— E o monedă englezească foarte veche. Să-ți poarte noroc, îi spuse ea și fugi la lift. Mie mi-a adus o grămadă, zise și-i făcu din ochi.

Alice se uită la monedă, amintindu-și cu nostalgie ce bine era când era mică și n-avea nici o grijă și-și dori să mai aibă unsprezece ani. Nu vine, își zise ea. A zărit-o probabil pe Izzy la vreun stop cu capota lăsată și părul în vânt și s-a gândit că e o perspectivă mult mai tentantă decât prânzul cu Alice și intoleranța ei la fructele de mare.

La și douăzeci și trei Alice își șterse rujul și se gândea să se ducă să-și ia niște sendvișuri de la magazinul de la subsol.

Țârâitul telefonului sparse strident liniștea biroului. Alice se repezi să ridice receptorul.

— Alo?

— Alice, la telefon Robertson O'Rourke. Ce mai faci, dragă?

Alice făcu ochii mari. Doamne, nu se poate! Lui Robertson îi mersese vestea că, dacă te prinde la telefon, nu mai scapi.

— Tocmai mă pregăteam de siestă cu Mimi, soția mea...

Izbucni într-un hohot de râs care aducea mai mult a ropot de mitralieră.

— Și m-am gândit că nu e frumos să-mi rezerv afecțiunea doar pentru frumoasa mea nevestică, oricât de mari ar fi sânii ei. Așa că m-am întrebat cu cine aș putea eu să împart bucuria acestei fierbinți după-amiezi în Vegas decât cu...

Alice căuta disperată o scuză pe care însă nici n-ar fi apucat s-o rostească având în vedere debitul verbal al lui Robertson. Și douăzeci și opt de minute...

— ... ăsta e avantajul când faci sex cu o femeie mai tânără, nu? turuia el fără oprire.

Alice puse receptorul în furcă. Dacă o întreba cineva, o să spună că se întrerupsese legătura.

Apoi începu din nou să sune. Cine putea să fie decât tot Robertson, nu? Nu răspunse. Dar telefonul continuă să sune de parcă ar fi știut că e acolo. În cele din urmă își luă geanta și fugi la lift. O să-și ia niște sendvișuri și-o să pretindă că Paddy nici n-a existat vreodată. Cu siguranță că acum se legăna în hamacul lui Izzy, rânjind satisfăcut.

Alice străbătu holul de-abia ținându-se pe tocurele cui și gândindu-se că poate ar trebui să consulte un vraci a cărui reclamă o văzuse în *L.A. Times*. Trebuia să facă rost de ceva care să țină la distanță răutățile lui Kelly care începeau să-i dea fiori. Și poate că găsea și ceva bun de strecurat în băutura bărbaților care să îi facă să moară după ea. Pentru că era absolut evident că tehnica ei de seducție dădea greș undeva.

Sau poate nu era vorba de seducție. Mergea cufundată în gânduri. Poate nu era bună la pat. Auzise ceva despre asta la televizor. Cum de nu se gândise la asta niciodată? Când era mică îi trecuse prin cap că poate familia o învăța lucruri pe care ceilalți oameni le făceau complet diferit. Luni de zile fusese obsedată de gândul că poate lumea ședea pe scaunul de toaletă invers decât familia ei, adică cu fața la rezervor, iar ea din neștiință o să facă întotdeauna lucrul ăsta pe dos. O fi la fel și în privința sexului, făcea oare ceva pe dos, vreo greșală îngrozitoare? Și cum să afle acest lucru?

Abia mergea, de parcă ar fi târât după ea un sac cu cartofi.

— Alice, unde-ai fost?

Alice se întoarse brusc la auzul bine-cunoscutei voci. În colțul holului, Paddy tocmai se ridica de pe fotoliu împăturindu-și ziarul. Alice suci capul spre Kelly, care devenise aproape invizibilă în spatele unui imens balon de gumă de mestecat, și apoi spre Paddy care avea un aer ușor jignit, reușind din nou o asemănare nefirească cu personajul din *Exorcistul*.

— De când ești aici? întrebă ea. Ai sunat în birou să-mi spui că ești jos? continuă ea întorcându-se spre Kelly care era tot în spatele balonului.

— Era ocupat, minți Kelly făcând uz de talentele ei actricești înnăscute.

— La ce oră ai venit? insistă Alice hotărâtă să afle adevărul, întrucât Robertson sunase mult după ora la care trebuia să vină Patrick, iar Alice ținuse special telefonul liber începând cu douăsprezece și jumătate.

— Uite ce e, ce-a fost a fost, hai să mergem să mâncăm că mor de foame, zise Paddy sărutând-o și deschizându-i ușa.

În drum spre ea, Paddy se oprise la un magazin de delicatese și umpluse o pungă întreagă cu tot felul de salate și brânzeturi și-o sticlă de vin alb – cald, dar ce conta. Merseră într-o viteză nebună până la un golf mic, lângă plajă, și despachetară punga pe pătura gri adusă de Paddy de-acasă.

— Nu-mi vine să cred că trebuie să mă întorc într-o oră. Crezi că ne-ajunge timpul? întrebă Alice.

— Nici pomeneală, spuse Paddy aplecându-se și sărutând-o ușor.

Din fericire, nu era timp pentru timiditate și ezitări. Trebuiau să îndese totul în limita de timp disponibil. Mâncat, pupat, vorbit. Toate înainte de două și jumătate.

Soarele îi colorase puțin obrajii. Puse jos furculița și se întinse după un șervețel. Salata cu brânză de capră și spanac era categoric extrem de sățioasă. Se sătură doar cu o frunză. Nici Paddy n-o ducea mai bine cu brânza lui Roquefort și *prosciutto focaccio*. Nu-și mai luau ochii unul de la altul. Alice profita să-l privească în voie de câte ori Paddy se apleca să-și taie o bucățică de brânză sau se uita după vreun planor în înaltul cerului. Iar când se duse după un tufiș să facă pipi, absorbi cu aviditate fiecare detaliu, de la șireturile desfăcute la mersul lui ușor asimetric, ca să și le proiecteze în minte mai târziu, la birou și să viseze cu ochii deschiși.

Paddy nu era însă la fel de liniștit. Ar fi vrut tare mult s-o invite seara la restaurant însă știa că asta însemna o posibilă întâlnire cu Tash și nu găsisese încă o scuză credibilă pentru faza cu admiratorul secret. Tot spera că, cine știe, poate pleacă la vreo

filmare în Mexic pentru vreo șase luni sau cam așa, iar când se va întoarce Alice va fi deja căsătorită cu el și va refuza să-l părăsească chiar dacă cea mai bună prietenă a ei i-o va cere. Și nici pacostea de Izzy nu-l lăsa în pace. Îl invitase s-o însoțească la ora ei de salsa în acea seară, ceea ce, din câte putuse el să își dea seama, avea semnificația unei relații în toată puterea cuvântului în acest oraș. Alice era însă așa de scumpă cum încerca ea să-și scoată pe furis cu furculița o bucățică de spanac dintre dinți, încât, deși aproape că nu-i venea să creadă că nu simte nici cea mai mică dorință să se suie în patul unora dintre frumusețile blonde care defilau pe plaja din Santa Monica, nu regreta sub nici o formă că venise aici. Deși ar fi trebuit totuși să se gândească ce are de gând cu *Fecioara neprihănită din Cheapside* ale cărei repetiții urmau să înceapă în West End peste câteva săptămâni.

Se înfruptară cu mare plăcere din înghețata cu ciocolată. Alice își băgă degetul în frișca de deasupra și-l linse apoi cu nesaț, Paddy culese cireașa și i-o băgă în gură, se ciocniră în lingurițe pe ultima bucățică și, în final, se prăbușiră ghiftuiți pe pătură.

— E din păr de cal ? întrebă Alice întinzându-și brațul gol pe pătura aspră.

— Cred că e pătură de închisoare scoasă probabil pe furis de la Alcatraz sau cine știe de unde. Zgârie ca dracu', nu ?

— Groaznic.

Alice își ridică fusta în încercarea imposibilă de a le da picioarelor ei o nuanță mai închisă.

— Înghețata a fost fantastică, cu atâta ciocolată, zise ea închizând ochii și întinzându-se pe spate.

Paddy privi cu nesaț firicelele de păr blond de pe pulpele lui Alice, întrebându-se când savurase

un desert atât de mult ultima dată. Și cât timp vor mai trebui să înlocuiască sexul cu înghețata.

— Cred c-ar trebui să mă întorc la serviciu, zise Alice uitându-se la ceas.

Paddy dădu din cap cu o privire pierdută, frecându-și încetișor piciorul de glezna ei.

— Nu e nevoie să mă duci înapoi. Iau un taxi dacă vrei să rămâi să faci o baie, spuse Alice dându-și seama că era aproape trei și că vinul și biroul erau întotdeauna o combinație dezastruoasă.

Paddy însă nu părea să-și dea seama că Alice se comutase deja la atmosfera de birou. Se întoarse spre ea, îi prinse bărbia în palmă și o privi intens. Parc-am fi într-o scenă de film, își zise ea stingerită, dar se relaxă văzând ce sincer o privea. Îi lăsă bărbia și-o apucă de mână, împletindu-și degetele cu ale ei.

— Alice, știu că poate o să crezi că e prea devreme și că-ți spun asta din motivele pentru care spun bărbații astfel de lucruri, dar nu e așa, m-am gândit mult la lucrul ăsta.

Alice era pregătită pentru orice. Voia probabil s-o treacă pe asigurarea lui de mașină. Sau să-l ajute să-și aleagă o pereche de pantofi noi. Se supăra dacă o ruga să-i calce niște cămăși?

— Alice, te iubesc.

Pentru asta însă nu era deloc pregătită. Începură să-i tremure genunchii și să-i clănțâne dinții în ciuda soarelui fierbinte de după-amiază. Cu siguranță că în secunda următoare cortina se va ridica, dezvăluindu-le pe fostele ei prietene râzând de mama focului de fătuca asta ridicolă care-și putea închipui că Paddy Wilde se putea îndrăgosti de una ca ea. Nici pomeneală însă. Doar iarba înaltă, marea și în zare un iaht, iar Paddy o privea cu aceeași

intensitate. Alice se simțea ca una dintre actrițele lui. Era evident rândul ei la replică.

— Mulțumesc, bâigui ea.

Departe de *Doctor Jivago*, dar în fond nici ea nu era Julie Christie. Paddy se aplecă și o sărută.

— Am vrut să știi.

Zâmbi, iar fantoma lui Laurence Olivier dispăru și în locul ei reapăru fermecătorul Paddy.

— Și să știi că n-am mai spus asta nimănui până acum.

Evident că Alice nu putu să doarmă în următoarele trei zile. Vorbeau la miezul nopții, Paddy dezbrăcat pe așternutul alb în lumina lunii, luptându-se cu căldura nopții de vară, Alice cu lumânările aprinse în jurul patului și cu cascada de apă șiroind ușurel în spatele ei. Râdeau încetișor de glume numai de ei înțelese, Alice devenea treptat delicios de insinuantă și amândoi tânjeau să fie împreună.

— Ar trebui să vii încoace într-o zi, să vezi ce pat nemaipomenit am și ard de nerăbdare să-l folosim.

— Abia aștept, răspundea Paddy, apoi îi împărtășea vreo informație puțin cunoscută despre lună, făcând-o pe Alice să constate cu uimire cât de trecătoare este existența omenească.

Apoi ajungeau la concluzia că de fapt era mai bine că nu se văzuseră săptămâna asta pentru că, sincer vorbind, la serviciu era ca la nebuni.

Alice lucrase până la zece în fiecare seară la campania pentru Robertson O'Rourke pentru că acesta o sunase pe Jennifer să-i spună „eu cred că nu-mi dau seama cât de bătrân sunt, că altfel nu pricep de ce tânăra aia, Alice, mă consideră atât de puțin atrăgător, încât să-mi trântască telefonul. Bine măcar c-o am pe Mimi, care e o adevărată binecuvântare

și pe tine, care tare-ai mai vrea să mă ocup puțin de tine, nu Jenny?" sau cel puțin așa presupunea Alice că decursese convorbirea, fără insinuări răutacioase, numai că Jennifer rămăsese cu gura căscată când auzise și ca urmare îi ceruse imperios lui Alice să facă o campanie super, că altfel... Alice se apucase cu conștiinciozitate să-i sune pe ziariștii din cel puțin zece zone diferite de fus orar pentru a-i convinge să nu subscrie la campania „Moș obscen implicat în scandal de incest“.

De fapt, Alice își petrecuse singurul moment liber din întreaga săptămână sărbătorind alături de Simon și Lysette la L.A. Farm. Se gândise să-l invite și pe Paddy, dar se temea ca discuția despre căsătorie și copii să nu fie totuși prea mult pentru el, având în vedere că relația lor abia împlinise o săptămână. Chiar și cuvântul relație părea cam pompos pentru o legătură de numai o săptămână. Așa că se duse singură să se întâlnească cu cei doi la bar.

— Scuze c-a trebuit să ne întâlnim într-un loc așa retras, dar aici e mai puțin probabil să dea de noi tipul care-și vrea diamantul înapoi, zise Lysette, temându-se mai mult pentru diamant decât pentru viața ei.

— De ce nu anunțați poliția? întrebă Alice.

— Isuse, Ally, de-aia te băteam mereu la hoții și vardiștii când eram mici, păi asta ar însemna să ne predăm de bunăvoie, spuse Simon cu o mână pe genunchiul lui Lysette și alta pe paharul cu bere.

— Păi n-ați făcut nimic rău, nu?

— Am făcut contrabandă cu diamante, Alice, spuse Lysette cu mândrie, ca și cum acest lucru presupunea să ai creier de inginer de aerospațiale și curaj de corespondent de război.

— O.K., dar aveți grijă. Tipii ăștia sunt periculoși, îi avertiză Alice, deși cei doi nu păreau de fel îngrijorați. Și-acum întrebarea de un milion de dolari: la Saint Paul sau la Westminster Abbey? Întrebă Alice, gândindu-se că poate ajunge și ea măcar o dată în viață în revista *Hello!* ca „Alice Lewis, vara mirelui și bună prietenă cu mireasa“. Sau poate că redactorul o s-o prefere pe Fifi sau altă actriță. Se întrebă dacă o să aibă curajul să-l invite pe Paddy.

— Drept să-ți spunem, am luat deja decizia vieții noastre în această privință, spuse Lysette pe un ton oarecum temător, strângând mâna lui Simon ca să prindă curaj. Vrem să ne căsătorim pe o plută, pe o cataractă din Nepal.

— Ce? exclamă Alice, încercând să și-o imagineze pe Lysette cu cască și vestă în ziua nunții.

— E visul meu, spuse Simon. Apoi ne petrecem luna de miere la Ritz. Da' nu-ți face griji, Ally, găsim noi o barcă suficient de mare să încapi și tu, zise Simon, izbucnind în râs și înghiontind-o pe Alice în abdomenul care i se subțiasse remarcabil de când nu se mai văzuseră, deși Simon, evident, nu remarcase schimbarea.

— Bravo. Remarcabil compromis, nu? Și dovedește cât de mult țineți unul la celălalt, zise Alice.

— Exact, spuse Simon strălucind de fericire. După care ne vom duce să locuim în casa părintească.

— Super! Vai, Lysette, o s-o adori pur și simplu. Hectare de grădină, până și capelă proprie, și o aripă micuță și drăgălașă unde locuiau pe vremuri servitorii...

— Nu, Ally, barca transformată în locuință. Acolo m-am născut, acolo am petrecut cea mai fericită perioadă din viața mea. Și vreau să împart această experiență cu Lizzy.

Alice se uită la Lysette crezând că va descoperi pe fața ei o oarecare dezamăgire. De asta s-a căsătorit ea cu un lord cu dinții strâmbi și urechi de măgar, ca să locuiască pe-o plută putredă de bambus undeva în Kashmir? Lysette era însă toată numai dragoste și extaz. Poate nu fusese atentă la ce spusese Simon. Sau, și mai surprinzător, îl iubea cu adevărat.

Alice se scuză și plecă de la L.A. Farm puțin înainte de miezul nopții ca să-l mai prindă pe Paddy înainte de culcare. Taxiul ieși pe autostradă cu muzica lui Burt Bacharach la radio și cu un Lamborghini negru pe urmele lui.

Joi, pe la unsprezece noaptea, Alice se prăbuși extenuată la biroul ei. Își îngropă capul în mâini și închise ochii pentru câteva secunde. Mai avea de organizat doar un turneu de promovare pentru presă și termina tot ce își propusese pentru seara respectivă. Răsfoi cartea de telefon pentru hoteluri și se gândi că Trump Towers ar fi o alegere inspirată. Auzise că în dormitoare au punguțe aurii de fard, iar ea căuta cu disperare ceva în care să-și pună lipliner-ul. Încercui numărul cu roșu și închise computerul. Putea face treaba asta și a doua zi. În plus, trebuia s-apuce să mai și doarmă. Tash și D.I.-ul plecau în weekend la Palm Springs să sărbătorească internarea nevesti-sii la clinica Betty Ford, prin urmare Alice și Patrick se puteau bucura unul de altul în apartamentul din Fourth Street. În drum spre casă, își cumpără de la Seven Eleven căpșuni și croissante și niște tarte.

— Nu ți se întorc mâțele pe dos de la chestiile astea? o întrebă Tash care se cocoțase pe masa de

bucătărie și-și ștergea oja de la picioare, umplând podeaua cu ghemotoace de vată.

— De ce nu-ți faci pedichiura la Palm Springs ? o întrebă Alice, strâmbându-se de durere pentru că-și mușcase limba mâncând o tartă.

Minunat, cum să mai savureze sărutările lui Patrick cu ditamai bășica pe limbă ?

— Palm Springs a căzut. Nevastă-sa a reușit să-l convingă pe psiholog că nu e dependentă de calmante, ci e doar nefericită, așa că se duc amândoi la un seminar care să-i învețe să redescopere bucuria de a trăi împreună.

— Vai, Tash, îmi pare așa de rău.

Chiar îi părea. Să-i spună lui Patrick că vor trebui să se limiteze la dormitor în loc să profite de toată casa sau nici să nu pomenească acest amănunt ? Se hotărî însă pe loc la gândul luminii orbitoare din studioul lui Paddy. Dieta compusă din tarte și lipsa de somn din ultima vreme își puseseră amprenta și n-avea nici un chef să-i dea lui Paddy prilejul să-i compare pungile de sub ochi și celulita cu lipsa totală a acestora la una ca Izzy. Prin urmare, era clar. N-o să-i pomenească nici un cuvânt despre faptul că Tash va fi acasă în weekend. Puse aluatul de croissant în congelator și, când să pună și căpșunile, văzu un gândac în cutie.

— Tash, te deranjează dacă vine cineva la mine în weekend ? întrebă Alice strivind gândacul sub pantof.

Era evident că munca de PR îi întărise nu doar psihicul, dar și stomacul.

Tash ridică ochii la ea.

— Să-nțeleg că vorbim despre un mascul ? întrebă ea. Și masculul ăsta e cumva Charlie ?

— Îl cheamă Paddy.

Alice își ținu respirația. O fi onestitatea cea mai bună tactică, dar ea făcea cu greu față unor astfel de situații. Acum însă n-avea încotro având în vedere că plănuia să-și petreacă mare parte din următoarele două zile închisă în dormitor cu acest bărbat. La serviciu, pe birou, avea un calendar cu benzi desenate care spunea că „nici o problemă nu e prea mare sau prea complicată, încât să n-o poți ignora”. Asta era concepția după care se condusesese mai toată viața ei. Din nefericire, problema ei de-acum nu se încadra în acest tipar.

— Și e un prieten de la Londra, sau cine? o întreabă Tash, mănjindu-se din greșeală cu oja pe vârful degetului. Chiar că nu-nțeleg de ce nu mă duc eu la pedichiură. Poate să doarmă pe canapea cât timp are nevoie.

— N-are nevoie de canapea, murmură Alice cu jumătate de gură.

— Zău? exclamă Tash ridicând brusc ochii la Alice, care mai avea puțin și se evapora cu totul.

Acum ori niciodată, Ally.

— Ne întâlnim de câteva săptămâni. S-ar putea să aibă o prietenă, dar mie îmi place de el și, spre deosebire de Charlie, n-a încercat să mă lege cu cătușe.

În sfârșit, a spus ce-avea de spus.

— Charlie a încercat să te lege? zise Tash abia abținându-se să izbucnească în râs.

— Nu-i nimic de râs, Tash, a fost foarte jenant.

Era rândul lui Alice să izbucnească în râs amintindu-și de ridicolul situației cu cătușele cu blăniță ale lui Charlie.

— Și mai și mârâia! zise ea hohotind.

— Mârâia? întreabă Tash răsturnând din greșeală sticluța cu oja. Adică cum?

— Adică... Gggggrrrr... ca un urs.

Alice râse cu lacrimi după care începură să mârâie una la alta, când mai amenințător, ca urșii, când mai mieros, ca motanii.

— El însă credea că mie mi se pare grozav de sexy, hohoti iar Alice.

— Of, Doamne, draga mea, îmi pare așa de rău. De ce nu mi-ai spus până acum? întrebă Tash ștergând oja cu o cârpă. Mă bucur așa de mult că ai cunoscut pe altcineva. Charlie e un dobitoc, ca toți impresarii. Trebuia să-mi dau seama.

După reacția lui Tash, Alice se gândi bucuroasă că aceasta tocmai își dădu acordul în privința relației ei cu Paddy. Poate c-ar trebui să spună mai des adevărul.

— Pe lumea asta sunt tot felul de nebuni. N-am vrut să-ți spun, dar azi-dimineață am găsit o cutie în fața ușii. Drăgălașă, cu o fundiță roz, spuse Tash.

Misteriosul ei admirator își făcuse din nou apariția, își zise Alice. Parcă era un făcut, taman când l-ai cunoscut pe bărbatul visurilor tale, hop mai apare unul.

— În sfârșit, în cutie era... continuă Tash uitându-se neliniștită la Alice... un pistol de jucărie. Pe bilet scria „că dacă nu...”. O prostie și, dacă n-ar fi fost tipul ăsta care te urmărește pe tine, aș fi zis că e o glumă. Am chemat poliția și ne-au inclus pe traseul patrulei însă trebuie să fim foarte atente, Alice. Înțelegeți?

Alice trase brusc aer în piept și se rezemă de spătar șocată. Doamne, ăsta să fie bărbatul cu care visase ea să fugă în lume, cu care trebuia să se întâlnească în seara aia la Grădina de trandafiri? Chiar că scăpase ca prin urechile acului. Jură să învețe pe dinafară codul sistemului de siguranță și să-și

reia orele de kickboxing. Slavă Domnului că venea Paddy la ea în weekend. N-o fi el luptător profesionist, dar e precis în stare să tragă câțiva pumni la o adică.

Alice stătea lungită în pat, cu ceaiul de mentă într-o mână și cu telefonul în cealaltă.

— Trebuie să plec la New York luni, îi spuse lui Paddy în timpul obișnuitei lor convorbiri nocturne.

— Pentru cât timp? întrebă el dezamăgit, dar drăguț.

— Trebuie să merg într-o călătorie promoțională cu Robertson. Îți aduc o cască de duș de la hotel când mă-ntorc. Vin miercuri. O să-ți fie dor de mine?

Extraordinar cât de multe puteai spune la telefon, lucruri pe care față în față nu le-ai fi spus niciodată.

— Se-nțelege. O să fiu tare nefericit. Rămâne valabil pe mâine-seară?

— Diseară, îi reaminti Alice.

Ceasul ei arăta 1.30.

— Da, rămâne valabil. Vino pe la șase.

Dacă Alice ar fi fost o eroină din romanele lui Hardy, ar fi simțit probabil cum trag zeii de sforile sorții ei. Căci de unde să știe ea că vineri seara la ora șase avea să reprezinte momentul crucial al călătoriei ei pe aceste meleaguri?

Alice aranjă ultimele detalii în camera ei, porni cascada și înfioie pilota de parcă Venus de-abia s-ar fi ridicat din pat, pregăti aprinzătorul să-l aibă la îndemână mai târziu pentru lumânări. Pusese mășline verzi la rece pentru Martini, iar firicelul de iasomie pe care-l culesese din grădină parfuma toată camera la fiecare briză.

Auzise că s-ar putea să fie cutremur în seara aia, ceea ce adăuga un plus de neliniște și emoție între-gii atmosfere. Abia aștepta să simtă cum se zguduie patul cu ea, să vadă lumânările pâlpâind și să se trezească a doua zi dimineată întrebându-l râzând pe Paddy dacă „simțise și el că s-a zguduit pământul“. Își trase rochia pe ea și-o porni în picioarele goale pe coridor. Tash asculta radioul în camera ei și-și făcea unghiile.

— A venit? o întrebă când Alice trecu prin drep-tul camerei ei.

— Dintr-o clipă într-alta, spuse Alice înfoind pernele și trântindu-se pe canapea ca o nimfă în repaus. Poate ți-l amintești de la petrecere, deși tu erai ocupată până peste cap cu D.I.-ul tău. Eram amândoi în grădina de trandafiri.

Din camera lui Tash se auzi un țipăt.

— V-ați tras-o în grădina mea de trandafiri? strigă ea prefăcându-se scandalizată, deși în sinea ei se bucura pentru Alice.

În fond, ea era cea care o împinsese pe Alice în brațele lui Charlie Perversul.

— Nici vorbă. Ne-am sărutat, replică Alice. O să vezi c-o să-ți placă de el.

După care fugi la ea în cameră s-aprindă lumânările, lucru care necesita cel puțin o jumătate de oră, neavând deci nici o șansă să faci chestia asta când erai în focurile pasiunii. Se uită la pat. Sfântul Graal al oricărui bărbat din sudul Californiei, chiar dacă Alice nu era tocmai licoarea pe care ar fi preferat-o majoritatea dintre ei. Și asta era într-adevăr seara seri-lor. Se apucă să aprindă lumânările. Abia aștepta.

Paddy gonea pe autostradă cât de repede îi per-mitea vechitura lui de mașină. Ronțăia fericit o

bomboană mentolată pe care o găsisese în suportul de casete. Țsta era weekendul weekendurilor. Era sigur că Alice o să izbucnească în râs când o s-audă povestea cu admiratorul secret și-o să-l întrebe de ce nu-i trimisese niște diamante Cartier în loc de bomboane de ciocolată, recunoscând că de fapt fusese încântată de bilețele. Apoi o să regreta că nu venise în seara aia la întâlnirea din Grădina de trandafiri, după care vor uita totul. Ei, așa e la începutul oricărei povești de dragoste. La fel cum Alice nu înțelesese ce părere avea el despre Izzy și de ce băuseră și fumaseră în neștire la petrecerea aia. Doamne, ce mult îi plăcea de ea! Adică mult mai mult decât simțise pentru celelalte de care doar se îndrăgostise. Poate c-ar fi trebuit să se întoarcă amândoi la Londra și să devină cel mai dinamic duo teatral din oraș. În fond, nici ea nu murea probabil de plăcere să facă reclamă unor moși incestuoși, iar el trebuia să se apuce de lucru la *Fecioara neprihănită din Cheapside*. Puteau să locuiască într-un pod în Bloomsbury și să se îndrăgostească încet, încet, pe bancheta din spate a bine-cunoscutelor taxiuri negre, sau să stea de vorbă ore în șir cu câte o halbă de Guinness în față la The Nelly Dean.

Paddy opri în fața casei de pe Fourth Street cu un sentiment ciudat, pentru că era prima dată când nu trebuia să se mai furișeze. Și nici nu va mai trebui vreodată de-aici înainte pentru că de-acum devenea un iubit în toată puterea cuvântului, care n-avea de ce să-și parcheze mașina la un kilometru distanță și nici să stea ascuns pe după tufișuri.

Alice tocmai terminase de aprins lumânările când observă o pereche de chiloți rămasă pe frânghie la uscat, drept sub geamul dormitorului. Și,

cum voia ca nimic să nu strice priveliștea din dormitor spre grădina de trandafiri, dădu fuga prin ușa din spate să-i ia de pe frânghie.

Paddy sunase, iar acum aștepta la ușa din față mutându-și greutatea de pe un picior pe altul și întrebându-se dacă nu cumva ar fi trebuit s-aducă și altceva în afară de chipsuri și periuța lui de dinți. Toată chestia asta era prea formală, se gândi el.

— Pur și simplu nu cred. Cum adică s-a terminat? Păi nu ziceai că divorțezi? Și-acum mă suni de la Vegas să-mi spui că s-a terminat? Și mă pui pe speaker, pe deasupra! strigă Tash măsurând bucătăria ca un leu în cușcă, cu mobilul la ureche.

— Natasha, îmi pare rău. Am suferit foarte mult de când au apărut copii, dar până acum nu mi-am putut da seama de ce. Acum însă știu, trebuie să fiu alături de familia mea.

Din fundal se auzi un ropot de aplauze din partea celorlalți participanți la seminar adunați în Sala Memorială Elvis Presley care îi ofereau astfel sprijin moral D.I.-ului, în vreme ce soția lui zâmbea, ștergându-și o lacrimă de recunoștință.

— Și le-ai spus ălor din grupul tău ce tare îți place să suferi? Le-ai spus că pe lângă faptul că-ți place să suferi, eu pot să le trimit și niște casete video drept dovadă? Altoitul cu bastonul pentru începători. N-ar fi nostim pentru următoarea voastră întâlnire? În așa fel o să vadă toți ce-i place domnului Masochist să facă cu puțica lui *fooaarte* mică. Pen'că îți spun eu, e cea mai mititică pe care am văzut-o vreodată! se stropși Tash cu obidă și închise telefonul.

Douăsprezece cupluri supraponderale răsufară ușurate că nu era rândul lor să se destăinuiască în

seara aia, în vreme ce bărbații luară decizia să greșască în mod convenabil numărul de telefon al amantelor când le va veni rândul. D.I.-ul se făcu roșu ca para focului, gândindu-se să-și facă o mărire de penis.

Patrick sună din nou. O porni spre grădina din spate să vadă dacă Alice nu era cumva acolo, clipă în care ușa se deschise și Tash își făcu apariția albă ca varul. Greu de spus care dintre cei doi a fost mai șocat la vederea celuilalt.

Alice se apucă să culeagă niște trandafiri ofiliți. Își vârî chiloții sub bărbie, în vreme ce cu o mână apucă tulpina, iar cu cealaltă rupea floarea ofilită. Durează doar o clipă, iar Paddy precis n-o să vină la fix, își spuse ea aruncând florile ofilite peste gard în grădina vecinului. Poate n-ar fi rău să culeagă o floare s-o pună pe perna lui Paddy. Sau mai bine nu, prea semăna a scenă dintr-un film cu Jane Seymour. Putea însă să pună unul într-o vază.

— Patrick, presupun ..., zise Tash întinzându-i mâna cu un aer absent.

Patrick se dădu un pas înapoi șocat. Apoi încremeniră amândoi. În fața ochilor lui Tash era chiar următorul lui Alice. Alt mascul nenorocit.

— Tu! explodă Tash.

Patrick a fost cât pe-aici s-o rupă la fugă, dar renunță sperând ca Alice să-și facă apariția și să-l salveze.

— Tu! zbieră Tash din nou, de data asta repezindu-se spre Patrick, care se dădu precaut într-o parte. Tu ești perversul care dădea târcoale pe-aici acum câteva zile?

— Să vă explic, băigui Patrick zâmbind, sperând s-o îmbuneze.

Mișcare total greșită însă în condițiile date.

— Ți se pare amuzant, da? Ți se pare că e amuzant să sperii femeile? Ți se pare că dacă trimiți bilete abjecte și amenințări cu moartea ești mai bărbat? Ești un prăpădit. Și cară-te dracului de-aici imediat până nu chem poliția. Dacă mai îndrăznești s-o suni pe Alice vreodată, să știi că te castrez cu mâna mea! zbieră ea fulgerându-l cu privirea pe Patrick care începu să se dea înapoi spre alea unde parcase mașina.

— Nu sunt nici un fel de urmăritor, sunt un om perfect normal. În lumea mea asta se numește a face curte unei femei. Și, de fapt, celor mai multe femei le place la nebunie.

Cum naiba reușise Alice să fie prietenă cu o asemenea țicnită? Se gândi să dea buzna în casă s-o salveze pe Alice și să fugă amândoi, numai că periculos de aproape de Tash se găsea o greblă. Merita oare să moară în numele dragostei? Poate, numai că în jocul ăsta nu era loc de greșeli. Un Paddy perforat n-ar mai fi fost de folos nimănui. Se decise s-o ia la sănătoasa și s-o sune pe Alice mai târziu, după ce Tash o să plece la Palm Springs așa cum plănuise. Isuse, ce femeie înfiorătoare!

— Ia-ți imediat tălpășița de pe proprietatea mea, sau polițiștii vor fi aici în cincisprezece secunde, spuse Tash cu aerul că i-ar face chiar mare plăcere să-l vadă pe Paddy făcut bucăți, bucățele.

În realitate, nu pe Paddy îl vedea Tash în mijlocul pajiștii, ci pe D.I. în blugi și cizme de cowboy, cu aparatul de fotografiat aruncat sexy pe umăr. Las' că-ți arăt eu ție, ticălos nenorocit, își zicea ea în gând, în vreme ce Paddy ajunse din câțiva pași la mașină, sări în ea și pe-aici ți-e drumul.

Alice se întoarse în casă și lăasă chiloții în mașina de spălat. Ușa din față era larg deschisă.

— Tash, trebuie s-aducem niște bălegar pentru trandafiri că sunt pe moarte, spuse Alice intrând în hol și văzând-o pe Tash, care stătea în picioare în ușă și privea în stradă.

— Ce faci ?

— Alice, trebuie să vorbim, spuse Tash întorcându-se spre ea și închizând ușa în urma ei. Hai să stăm jos.

— Ce-i ? întrebă Alice râzând ușor nervos, mirându-se de atitudinea ciudată a lui Tash.

Tash se instalează pe canapea cu un picior îndoit sub ea și-i făcu loc și lui Alice, care se așează însă fără tragere de inimă pe marginea canapelei, cu un ochi la ușă. Sperase ca Tash să nu înceapă cu psihanalizele la adresa lui Paddy doar pentru că n-avea ce să facă în acea seară de vineri.

— Despre D.I. ? întrebă Alice calmă.

— Despre irlandezul ăla, spuse Tash incapabilă să-i pronunțe numele.

— Paddy ? zise Alice simțind că ceva începe să-i fâlfâie prin stomac.

— Cum l-o fi chemând. Tocmai a fost aici, spuse Tash calmă.

Alice încercă să se ridice să vadă dacă mai e mașina afară. Începea să intre în panică. Tash însă o opri punându-i mâna pe genunchi.

— Nu. Tocmai a plecat. Alice, e grav.

În clipa aia, Alice își dădu seama. Fir-ar să fie, simțise ea că s-a întâmplat ceva grav.

— Of, Doamne, ți-ai imaginat că e încă cu Izzy, nu ? Trebuia să-ți fi spus, Tash. Nu e. S-a terminat.

Suntem împreună, zise Alice triumfătoare, bucuroasă că lămurise situația.

— Habar n-am despre Izzy, iar treaba e mult mai serioasă, iubito. Țta e următorul tău. El e psihopatul care te-a urmărit, care ți-a trimis amenințări cu moartea și naiba mai știe ce alte chestii oribile. Presupun că, dacă am trimite poliția acasă la el, am descoperi că pereții sunt plini de fotografii cu tine și tot felul de chestii din astea, spuse Tash părând realmente șocată și îngrijorată pentru Alice.

— E cine? Tash, ce Dumnezeu tot bați câmpii acolo? Am fost în apartamentul lui. Pe pereți e doar polyfilla. Unde s-a dus?

Alice se ridică și se duse la geam. Nu-i venea să creadă. Era cu siguranță o glumă tâmpită. Paddy stătea probabil ascuns în spatele unui copac în grădina din față și aștepta să vadă ce face ea. Se lipi cu fața de geam cercetând grădina.

— Adică vrei să zici c-ai fost în apartamentul tipului ăstuia? Doamne-Dumnezeule, bine că ești întreagă și nevătămată! Închipuie-ți dacă plecam în weekend, cine știe ce se mai întâmpla aici, spuse Tash gândindu-se că Alice scăpase ca prin urechile acului.

— Tash, de unde știi că e următorul?

— Pentru că l-am văzut în ziua aia. A fugit într-un Volvo și sunt sigură că era el. Pot să confirm și la poliție ca să-l aresteze când ajunge acasă. Unde locuiește?

— Ești sigură? întrebă Alice prăbușindu-se pe canapea. A recunoscut?

— A zis că nu e nimic rău în a speria o femeie. Că lui îi place!

Alice stătea lungită pe bancă în grădină. Tash se culcase de vreo două ore și zorii erau deja aproape.

Petrecuseră mai toată noaptea oscilând între „Paddy nu e genul ăsta de om” și „toți bărbații sunt la fel”, dar nici una din variante n-o făcea să se simtă mai bine. Ar fi vrut ca Paddy s-apară deodată lângă ea, să-i spună că totul fusese o uriașă neînțelegere și s-o sărute. Și-ar mai fi vrut să urle la el și să dea șuturi în cauciucurile nenorocitului lui de Volvo. Habar n-avea dacă era într-adevăr urmăritorul ei din umbră. Și, în fond, era un lucru chiar așa de rău? Ei chiar îi plăcuse de el o vreme, tânjise ca acest urmăritor să se dovedească a fi cineva frumos și deștept ca Paddy. Florile fuseseră așa frumoase, iar acum înțelegea și semnificația Grădinii de trandafiri. Nu era un loc oarecare din Venice Beach. Însă în clipa în care era gata să se lase cucerită de acest bărbat care ținea la ea atât de mult, încât să facă toate acele lucruri minunate, cuvintele lui Tash îi răsunau din nou în cap și iar i se strângea stomacul.

— Păi dacă te iubește cu adevărat și nu se joacă pur și simplu cu mintea ta să-și dovedească ce puternic e el, atunci de ce nu ți-a spus? E periculos, Alice. Și te-a mințit.

Atunci își aduse aminte de pistolul de jucărie. Cu siguranță însă nu Paddy era autorul. Sub nici o formă. Dar atunci cine? Alice oftă, își puse capul pe brațe și începu să plângă.

De ce trebuia ca primul bărbat de care se îndrăgostise – da, asta era realitatea – după perfidul de Jamie să fie un psihopat care își alegea victimele din rândul femeilor nefericite? Ar fi trebuit să-și continue orele de kickboxing. Și ar fi trebuit să știe că nici un bărbat normal n-o să se îndrăgostească de-o nătângă și-o ciudată ca ea când orașul ăsta era plin de femei care arătau exact ca în reclamele pentru costume de baie.

Santa Monica Boulevard era pustiu cu excepția unei Santinele Ecologice care stătea în fața restaurantului Lobster Pot să păzească sufletele crustaceelor sacrificate. Paddy formă numărul lui Alice pentru a suta oară. Iar robotul. Închise. Dacă lăsa mesaj, asta pentru Tash ar fi echivalat cu telefoane abuzive și n-avea nici un chef să mai riște și-o asemena acuzație. Mai existau și alte căi, deși nu-și prea dădea seama care. Deschise pachetul de chipsuri și se întoarse în mașină să se gândească cum să procedeze. Cu toate că nici măcar el, Patrick Wilde, nu era prea optimist în acest moment. Era patru și jumătate dimineața și, dacă Tash se hotărâse să rămână în oraș în acest weekend, atunci nu-i mai rămânea nimic de făcut. Luni trebuia neapărat să se întoarcă la Londra. Fără discuție. Piesa avea premiera în câteva săptămâni și toți criticii teatrali din West End ardeau de nerăbdare s-o vadă.

— Fir-ar al naibii să fie astăzi și mâine și poimâine! izbucni el lovind volanul cu palmele. Fir-ar să fie de treabă!

Capitolul 27

— Pui sau vită? o întrebă stewardesa pe Alice.

— Nimic, mulțumesc.

Alice își puse dopurile la loc în urechi, încercând să ignore plescăitul foarte sonor al bărbatului de lângă ea care își ataca friptura de vită. În schimb, vecinul din cealaltă parte zvâcnea involuntar din picior, așa încât, de când decolaseră de pe LAX cu

trei ore în urmă, întreg rândul de scaune era zguduit în mod constant. Alice auzise tot felul de lucruri oribile despre zborurile de noapte, dar i se păruse cea mai bună soluție ca să fie mai liniștită.

— Nici prin cap să nu-ți treacă să-l suni, lătra la ea Tash când o vedea că se apropia ceva mai mult de telefon.

Alice își dăduse seama că era spre binele ei. Tash îi cunoștea mai bine pe bărbați decât ea. Și, având în vedere că lucra în industria filmului de șase ani, îi recunoștea dintr-o privire pe perversi.

— Și să știi că de fapt nici nu-l iubești. Când te întorci din călătoria asta la New York, îți fac o programare la psihologul meu ca să te pună pe picioare. Pentru că nu degeaba te atrag pe tine bărbații care maltratează femeile și trebuie să aflăm motivul, îi spuse Tash încercând să-i insufle încredere. Putem merge chiar împreună, scumpo, că am învățat și eu o grămadă de la D.I., iar cel mai important lucru e că fetele trebuie să se ajute între ele. Peste trei săptămâni încep filmările la următorul meu film în Europa și mi-am pus în minte să devin lesbiană.

Alice dăduse din cap și se refugiase din nou în dormitorul ei, luând încă șapte picături de Bach Rescue Remedy și întrebându-se dacă nu cumva se putea injecta pentru că nu părea să aibă suficient efect în starea în care se găsea ea. Nu putea să închidă un ochi. Se examinează în oglindă.

— Te iubesc, Paddy. Zău că te iubesc, rosti ea cuvintele ca pe-o incantație menită să-l materializeze pe Paddy lângă ea. Ba nu, ba nu. M-ai mințit, ești un pervers mort după Izzy, asta ești. Te urăsc.

Măcar să se hotărască odată ce simțea cu adevărat, ca să știe dacă-l sună sau dacă-i trimite înapoi cu poșta rapidă cadourile alea perverse.

Pleoscăitorului de pe scaunul de lângă ea îi sări din ureche un dop de burete galben drept în poala ei. Alice îi dădu un bobârnac, își trase masca peste ochi și încercă să ațipească. Paddy însă îi sfredelea și inima, și stomacul. Cum naiba să fie în stare să organizeze o conferință de presă în starea în care era? Până la urmă, era mai bine că plecase cu o zi mai devreme pentru că avea timp să se adune înaintea de a da ochii cu lumea. Dacă ar fi continuat să stea ascunsă de lume cu Tash în L.A., n-ar fi avut nici o șansă să-și limpezească gândurile.

Se simțise oare la fel de rău când se despărțise de Jamie? Nu mai ținea minte. Ce isteț și abil fusese creatorul când concepuse durerea în așa fel, încât să fie repede uitată. Dacă n-ar fi așa, nimeni nu s-ar mai îndrăgosti a doua oară, n-ar mai face copii, n-ar mai face nici unul dintre lucrurile care provoacă dureri imense. Alice era însă sigură că niciodată nu suferise ca acum. Niciodată.

Țeava de eșapament atârna periculos de aproape de pământ când Paddy ajunse pe aleea cu pietriș din fața locuinței lui Izzy. Trebuia să găsească niște sârmă s-o lege dacă voia s-ajungă și înapoi acasă. Lăsa cheile în contact și ocoli casa până la intrarea din spate.

— Izzy, trebuie să mă lași să intru. Te rog, strigă Paddy în toiul nopții prin geamul pe jumătate deschis. Izzy, iubito, nu te purta așa cu mine.

— Patrick, ce cauți aici?

Izzy apărui goală la geam în lumina lunii, cu părul revărsat pe umeri, ca o prințesă întemnițată. Un zâmbet fugar de ușurare se ivi pe chipul lui

Paddy când geamul se deschise și Izzy se aplecă afară spre el.

— Parc-am fi în Romeo și Julieta! râse.

— Izzy, îmi deschizi? o rugă Paddy.

— Și dacă nu sunt singură? zise ea făcându-i cu ochiul.

Locul domniței neprihănite îl luase seducătoarea vicleană.

— Nici o problemă, spuse Paddy apropiindu-se de fereastră și prinzându-i mâna. Te rog, Izzy.

Era leit JFK junior cum stătea acolo, în lumina lunii, își zise Izzy. Oare s-ar supăra dacă i-ar spune John John? se întrebă ea. Se și vedea într-o poză cu el pe coperta revistei *People*.

— Bine, iubi. Să sperăm însă că merită, spuse ea făcându-i iar cu ochiul și îndreptându-se spre glasvand să-i deschidă.

Alice își scoase din bagaj lenjeria intimă și un costum deja șifonat, după care se întinse pe pat și începu să plângă. Să ai la dispoziția ta un întreg apartament în luxosul Trump Tower și să nu poți să stai de povești cu Paddy la telefon! Se uită pe geam la taxiurile galbene care treceau în viteză prin ploaia de după-amiază. Oare ce făcea Paddy acum? Se gândea la ea? Îi era dor de ea? Ar fi putut foarte bine să ridice receptorul să-l sune. Doar ca să-i spună că nu vrea să-l mai vadă niciodată pentru c-a mințit-o. Fără scuze, doar să știe că n-avea nici o șansă dacă voia să mai aibă de-a face cu ea. Cât despre încercarea de a o cuceri cu poezii și flori și bomboane... nici o șansă. Da, poate c-ar trebui să-l sune, doar așa, ca să știe cum stau lucrurile.

Ridică receptorul, trase aer în piept și formă prima cifră a numărului de mobil al lui Paddy. Îl

tot spusese pe dinafară ca pe o mantra în ultimele treizeci și nouă de ore. 1 310 550... se opri. Nu era în stare. Se duse la minibar și scoase o sticlută de Jack Daniel's.

Telefonul începu să sune. Încremeni și scăpă sticluta pe covor. „Doamne, dă Doamne să fie el... te rog, Doamne, te rog, te rog...” Trăi cu o minunată speranță în suflet preț de vreo trei secunde: era precis Paddy, îi părea rău, totul fusese o încurcătură incredibilă și mâine o s-o ducă la Chateau Marmont să sărbătorească împăcarea.

— Alo ?

Era o voce de femeie. Dezamăgirea o copleși.

— Dacă la conferința asta de presă nu ești brici, ești concediată. Eu supraveghez acum acest proiect, iar contractul tău va fi reanalizat când te întorci la Los Angeles. Lumea zice că nu ești în stare nici să faci rost de-o tabletă de ecstasy la Viper Room, își încheie Kelly victorioasă discursul de condamnare. Mâine-dimineață vin și eu acolo. Eliberează-mi apartamentul. Jennifer o să-ți trimită prin fax un avertisment disciplinar oficial.

Alice dădu pe gât sticluta de Jack Daniel's, apoi luă sticlutele de mini-Cola și Diet Sprite. Sprite avea oare cofeină ? Cum să fi făcut așa ceva ? Cum să expedieze ea fără să-și dea seama unui număr de – nici mai mult, nici mai puțin – șapte mii de ziariști exemplarul semnat de Tommy al Mărturiei Anonime a Dependentului de Sex ? Își luă capul în mâini. Probabil săptămâna trecută, când fusese tembelizată de starea de euforie a celor îndrăgostiți până peste cap. Săracu' Tommy ! Iar ei să-i fie învățătură de minte. Cât era de obosită, n-ar fi fost de mirare să trimită corespondență și la *The Herald Tribune* fără să-și dea seama. Probabil că atașase

respectivele șapte pagini la comunicatul de presă pentru Robertson. De-aia durase așa mult copiatul.

Ei, ce să-i faci? Asta e! Adio serviciu. Adio iubit. Adio cazare în orașul cu cea mai ridicată rată a criminalității din lume. Ce minunată era viața, nu? Alice ridică receptorul s-o sune pe Tash însă gândul la perdaful care-o aștepta o făcu să renunțe. Ea voia să vorbească cu Paddy, voia să-i spună că era ca și concediată din cauză că fără să vrea le servise pe tavă năpârcilor de jurnaliști detalii șocante – incredibilele aventuri sexuale ale lui Tommy. Și că bărbatul de care se îndrăgostise era de fapt un pervers. La care Paddy o să râdă cu lacrimi. Dar era imposibil. Așa că o sună pe Lysette. Lysette credea în dragoste și o să-i spună ce trebuie să facă.

— Lysette. Eu sunt.

— Scumpo, cum merge weekendul deochiat? V-ați hrănit cu căpșuni în cada cu șampanie, la lumina lumânărilor? o întrebă Lysette râzând.

— Sunt la New York. Paddy e următorul din umbră. Ți vine să crezi? El îmi trimitea bilete și flori și...

— Dumnezeule, ce romantic, îmi vine să mor! spuse Lysette, după care lăasă telefonul vreo trei minute să-i relateze și lui Simon povestea, în timp ce acesta căuta în ziar anunțuri pentru un cărucior Silver Cross autentic pentru primul lor născut.

— Și cauți în New York? N-ar fi trebuit să sărbătorești împreună? Doamne, cred că e absolut nebun după tine!

— Mda, doar că Tash zice că e complet anormal, spuse Alice, întrebându-se dacă nu cumva Lysette avea dreptate, iar faptul în sine nu numai că nu era ceva rău, ci, dimpotrivă, minunat.

— Știi ce, scuză-mă că ți-o spun de-a dreptul, dar Tash nu e, dragă, cea mai indicată să dea sfaturi în materie de dragoste. Vreau să spun că Simon i-a scăpat printre degete, nu?

Lysette trecu cu vederea preferința lui Simon pentru colegele sale de clasă, profitând de oportunitățile oferite de sistemul de învățământ public din Anglia.

— Chestia e c-a trimis și-un pistol într-o cutie. Amenințare cu moartea, spuse Alice gândind că până și optimismul lui Lysette va claca în fața acestei realități.

— Amenințare pe dracu'! Era vreun bilețel acolo în care zicea „dacă îndrăznești“, sau ceva de genul ăsta? o întreabă Lysette făcându-i masaj pe spate lui Simon.

— Zicea „că dacă nu“, parcă.

— Ăla e. Prostănacul ăsta de Donatello a încurcat borcanele, te-a confundat pe tine cu victima și te-a urmărit până acasă. Apoi i-a părut rău pentru ce-a făcut. Că e catolic. Ar fi trebuit să te sun să-ți spun, dar am fost așa ocupați...

— Donatello? repetă Alice complet derutată.

— Da, care, de fapt, e foarte drăguț. Își voia diamantul înapoi, dar i-am spus că e imposibil și l-am invitat în schimb la nuntă. I-am spus că-i închiriem și cască de rafting. I-am dat niște pâine de casă făcută de mine și a zis că se mai gândește. Doarme încă în camera de jos.

— Doamne, Lysette, ești nemaipomenită. Zău. Ne vedem luni. O.K.? zise Alice și închise.

Acum putea să-l sune pe Paddy să-i explice și să-i spună că patul era enorm fără el și că-i era groaznic de dor de el. 1 310 550 73... 4... trase adânc aer în piept și o dușcă de mini-vodca... 6. Gata.

— Alo.

Voce de femeie. Nu era Paddy.

— Bună... ăă... Paddy este? întrebă Alice luată prin surprindere, cât pe-aici să se înece cu vodca.

La Malibu era dimineata târziu, însă Izzy, deși avusese o noapte foooooarte lungă, recunoscuse imediat accentul englezesc și ghici pe loc cui îi aparține.

— Alex? Sper că nu vrei să vorbești cu Patrick, nu? îi răspunse Izzy pe un ton de superioritate dezgustat.

— Mă cheamă Alice. E acolo?

— Să vedem. Padd? Nu, cred că e la duș. Să-i spun să te sune? zise ea zâmbind cu satisfacție, văzându-l pe Paddy ducându-se spre camera de musafiri unde se încăpățânase să-și petreacă noaptea fluierând melodiile lui Van Morrison.

— Nu. Nu te deranja.

Alice închise telefonul.

— Ciao, zise Izzy împingând la loc antena mobilului lui Paddy și punându-i-l la loc pe măsută, lângă chei.

Se uită în jur după ceva să pună pe ea. Unde Dumnezeu și-o fi lăsat sutienul ăla cu care se simțea așa de bine?

Alice își împachetă lucrurile în sacoșă și-o puse lângă ușă, pregătită s-o ia din loc în clipa în care sosea Kelly a doua zi dimineată. Era mai rău decât își putuse imagina vreodată. O clipă dacă mai zăbovea în camera asta de hotel, o să se spânzure cu cablurile electrice. Nu mai fusese niciodată la New York, așa că mai bine se ducea să viziteze puțin orașul. Cum fusese oare în stare să se ducă glonț înapoi la Izzy fără să clipească? Poate că nici nu

se despărțise de ea. Îi reveniră în minte vorbele lui Tash în timp ce mergea pe West 44 Street. Chiar fusese o victimă? Poate c-ar trebui să consulte un psiholog, având în vedere că modelele ei comportamentale nu prea arătau bine, nu?

— Domnule doctor..., va ezita ea. Am spus bine doctor, nu?

Psihologul o să încline din cap în modul său caracteristic. Tigva lui chelioasă o să reflecte lumina direct în ochii lui Alice, care va sta întinsă pe binecunoscuta canapea.

— Problema e că ultimii trei bărbați din viața mea s-au purtat foarte urât cu mine și am început să-mi fac griji. Tiparul ăsta se va repeta pe parcursul întregii mele vieți?

Psihologul o să mormăie ceva ininteligibil despre molii atrase de lumina flăcării și obișnuința de a face la oliță, din care Alice n-o să înțeleagă nimic.

— Vreau să știu dacă există vreo greșală inerentă în atitudinea mea față de bărbați care îi determină să se poarte așa mizerabil cu mine. Ultimul m-a lăsat baltă imediat după ce făcuserăm sex, spunând că se simte mai bine cu o avocată tunsă scurt.

Psihologul nu va pricepe însă care era chestia cu tunsoarea scurtă. O fi fost vreun preambul mai neobișnuit?

— Nu, va încerca Alice să-l lămurească. E o tunsoare foarte banală. Cât de plicticoasă am putut fi eu, încât să-l fac pe prietenul meu să mă părăsească pentru o femeie tunsă scurt?

Psihologul nu răspunse.

— În fine, până la urmă ne-am despărțit. Aș vrea să pot spune că l-am lăsat eu însă nu pot pentru că n-a fost așa. Oricum, am supraviețuit și fără el. N-am fost eu cea mai fericită persoană, dar am supraviețuit. Apoi l-am cunoscut pe Charlie, care

cred că era mai interesat de patul meu decât de trupul meu, dar a fost un episod efemer. Și apoi a apărut Paddy. Îl iubesc.

— A, bun. Da. Asta e bine, o să zică psihologul dând mulțumit din cap.

— Numai că, chiar dacă se va dovedi că nu e pervers, tot o s-o prefere pe Izzy, așa că e imposibil. Credeți că mai am vreo șansă să mă vindec, domnule doctor? Va întreba Alice.

Psihologul însă dispăruse. În locul lui apărură un polițist newyorkez gras care mormăia în aparatul de emisie-recepție. Alice însă se simțea deja mult mai bine. Până la urmă, s-ar putea ca genul ăsta de terapie chiar să dea rezultate și, dacă s-ar apuca să se trateze singură în acest fel, o să-și revină cât ai zice pește. Se hotărî să-și stabilească o nouă ședință cu ea însăși a doua zi. Apoi dădu colțul și intră într-o zonă evident mai puțin salubă a orașului, cu senzația acută că a intrat în Gotham. Din canalele de scurgere se ridicau în ploaie vălătuci de fum, bărbați încărcau cutii în camioane și fluierau în urma ei, iar Alice se gândi că, dacă s-ar pierde în această lume, poate ar scăpa pentru totdeauna și de serviciu, și de bărbați.

Capitolul 28

Robertson o luă pe după umeri pe nepoata sa, pozând încântat pentru camerele de luat vederi. Mimi zâmbea cu toți dinții. Se gândea că poate se repezea cu Robertson mai târziu la Tiffany să

cumpere niște zorzoane din alea adorabile cum văzuse ea în revista *Seventeen*.

— Deci asta e fântâna tinereții? îl întrebă o ziaristă arătând spre Mimi.

— Sigur, răspunse Robertson aprinzându-și o țigară și începând să pufăie cu mândrie, cu palma ferm lipită de fundul lui Mimi.

— Mimi, sunt adevărați? continuă ziarista.

Alice era pe punctul de a o da afară. Deja merse mult prea departe cu întrebările privind misterioasa dispariție a celei de-a șaptea neveste a lui Robertson pe un vapor-bordel la Cannes, cu treizeci de ani în urmă.

Mimi însă zâmbi dulce.

— Robertson mi i-a făcut cadou, spuse ea ridicându-și sânii cu mândrie. Super, nu?

Alice se rezemă de spătarul scaunului. Slavă Domnului că nu era prea solicitant, pentru că nu se simțea în stare să se lupte cu jurnaliștii. Poate că se purtau așa frumos în semn de recunoștință pentru faptul că le servise ocazia secolului precum capul lui Ioan Botezătorul pe tavă. Poftim, băieți. Aventurile sexuale ale lui Tommy Kelly. Faceți ce vreți cu ele.

— Cum îl răsplătesc? repetă Mimi întrebarea, roșindu-se ușor din decolteu până la rădăcina părului ei oxigenat. Păi... începu ea răsucind o șuviță în jurul degetului.

— Alice. Am nevoie de tine afară. Acum, spuse Kelly făcându-și apariția în ușă à la Demi Moore pe post de șefă autoritară.

Privirile ziariștilor se întoarseră spre ea pentru o secundă, apoi își văzură mai departe de interviu. Alice se strecură printre clipboarduri și camere de luat vederi până la ușă, lângă Kelly.

— Afară! lătră Kelly la ea.

Alice se conformă.

Se conforma, nu se supunea, își zise ea.

— Ce dracu' faci acolo? Nu tu ești vedeta evenimentului. Tu trebuie să stai în public. Și lași să treacă mult prea multe întrebări dubioase. Robertson e senil, iar fata e o prostănacă. Tu ești cea care trebuie să gândească în locul lor. Nu să lași gloata asta nenorocită să-i atace după bunul plac.

Deși era întuneric pe coridorul hotelului, Alice observă că pe pieptul lui Kelly trona deja un ecuson cu numele ei și funcția lui Alice pe el.

— Eu în schimb cred că Robertson și Mimi se descurcă foarte bine singuri. Suntem agenție de Relații cu Publicul, nu grădiniță.

— E clar că n-ai nici o șansă în orașul ăsta. O jalnică imitație de femeie din Fundu' Pământului, Anglia, care a venit aici să se ia la întrecere cu așii din bransă. Las-o baltă! încheie Kelly pocnindu-i un balon de gumă de mestecat în nas.

— Știi ce? zise Alice.

Kelly își dădu ochii peste cap. Chiar trebuia să stea s-o asculte pe tâmpita asta?

— La dracu' cu toate. Ocupă-te tu de Robertson. Și poftim și slujba mea. Eu am plecat.

După care se întoarse pe călcâie, fără să-și dea seama că microfonul prins de bluza ei era încă deschis. Se duse înapoi în cameră să-și ia sacoșa. Când intră, ziariștii se ridicară în picioare și începură să aplaude.

Robertson se ridică din scaunul cu roțile.

— Ai făcut o treabă minunată, fetiço. Nu-i lăsa să te încalece, spuse el strângându-i mâna cu căldură. Și, dacă vrei vreodată să-ți schimbi slujba, sună-mă.

— Mersi, Alice, ai fost o dulce, zise Mimi ridicându-se în picioare și luând-o în brațe.

Alice își șterse o lacrimă de emoție și ieși din cameră.

Kelly o aștepta pe coridor.

— Cheile de la camera de hotel, te rog, spuse ea întinzând mâna.

Alice începu să scotocească prin geantă după cubul de piatră vulcanică de care era atârnată cheia.

— L-am rugat pe valet să-ți lase lucrurile la recepție.

— Ia-le, zise Alice aruncându-i cheile, căci vremea politețurilor trecuse.

Kelly însă nu fu suficient de rapidă, iar cubul de piatră vulcanică ateriză direct pe degetul ei mare.

— Au! Te dau în judecată pentru asta, jigodie ce ești! zbieră Kelly în urma lui Alice, care se îndepărtă legănându-se nonșalantă pe coridor.

Merse așa până la lift. Apoi izbucni în lacrimi în clipa în care ușa liftului se închise în spatele ei. Și acum ce Dumnezeu să facă?

N-avea nici hartă pentru metrou. N-avea nici cartelă telefonică s-o sune pe Tash. Avea doar sacoșă cu blugii în ea. Unde se duceau oamenii în situația ei? La Londra probabil că era numai potrivită pentru Armata Salvării. Sau măcar s-ar fi urcat în trenul de Norfolk și-ar fi fost într-o clipă acasă la mama. Țsta era însă The Big Bad Apple. Merse pe jos vreo jumătate de oră înainte să-i vină ideea. Central Park. Acolo se refugiau toți cei în situația ei, oameni care-și cărau țigările și sticla de băutură în pungi de hârtie.

— Scuzați-mă, îmi puteți spune cum ajung în Central Park? întrebă Alice un trecător a cărui

reacție îi confirmă pe loc ceea ce deja intuia, anume că era o persoană în afara legii.

— Nu știi unde e Central Park? Da' pe ce lume trăiești? râse el, arătând cu degetul undeva în spate, peste umărul ei drept.

Merse de-a lungul parcului. Se întoarse și se îndreptă spre cea mai apropiată intrare. Sub străzile New Yorkului trăia se pare un întreg alt oraș. Alice nu era sigură dacă aveau și locuințe individuale, dar auzise de un celebru fashion designer care dăduse faliment și trăia deja de cinci ani în catacombele orașului. Trebuia să se intereseze pentru c-ar fi putut fi o soluție și pentru ea, cine știe? Se răzgândi însă imediat când îl auzi pe bărbatul care mergea în spatele ei de ceva vreme începând să latre ca un câine.

Cu gândul la ale ei, se pomeni brusc în fața Central Park. Locul de joacă Diana Ross. Ridică ochii și văzu copaci clătinându-se în bătaia vântului, bone stând pe bancă, cu ochii după copii. Un tip care plimba mai mulți câini se opri să descurce lesele încolăcite de doi cățelandri care lătrau unul la altul de-ți spărgeau timpanele. O oază de calm într-o lume haotică? Mă rog, nu cine știe ce calm, dar oricum era revigorant. Alice traversă aleea.

— Dă-te la o parte! se auziră zbierete din direcția unui grup de vreo șaizeci de rolleri cât pe-aici să-și rupă oasele din cauza lui Alice, care nu văzuse indicatorul „Nu traversați” și coborâse de pe trotuar drept în calea lor.

— Scuze, bolborosi ea zâmbind și sări înapoi pe trotuar.

Minunat! Se simțea chiar bine. Fără serviciu etc., etc. Așa, Alice, ia schimbă tu foaia. Că se săturase și ea să se tot plângă că viața ei e mizerabilă, că

n-are noroc și așa mai departe. Ia așază-te la loc în fotoliul din cabinetul psihologului.

— Înțelegeți, nu trebuie să mai fug de realitate. Trebuie să fac față propriilor probleme. Toată viața până acum am tot fugit de realitate. M-am eschivat de la întâlniri cu bărbați vai de steaua lor. O femeie ca lumea ar fi fost în stare să realizeze ceva odată ajunsă într-un oraș ca L.A., unde oricine își putea permite să-și facă manichiura și să mănânce alimentele organice. Nu și Alice Lewis. Nu, Alice Lewis făcea din orice o problemă. Așa că, domnule doctor, cred că cel mai bun lucru ar fi să mă întorc în California. Cred că mai am biletul... stai să văd.

Alice se scotoci prin sacoșă după bilet.

— Așa. Gata, domnule doctor, l-am găsit, zise ea pupând biletul. O să mă duc înapoi să-i spun lui Paddy că, dacă mai vrea să mă urmărească și după ce m-am purtat ca o tembelă, e cât se poate de binevenit. Ce, nu sunteți de acord, domnule doctor? Da' de ce? întrebă Alice încruntându-se. Credeți că nu sunt zdravănă? Mă rog, probabil c-aveți dreptate, dar trebuie neapărat să fac chestia asta.

— Categorie că nu ești zdravănă, se auzi o voce în urechea dreaptă a lui Alice.

Vai, nu. Alt bețiv? Te pomenesti că încălcase teritoriul cuiva!

— Mă scuzați, nu...

Alice se întoarse să vadă cu cine avea de-a face. În fața ochilor ei, mare și frumos ca nimeni altul, era Paddy.

— Te deranjează dacă stau și eu aici?

Alice era mult prea copleșită de uimire și de rușine ca să sară de gâtul lui ca în scenele de dragoste din

filme când iubitul se întoarce de pe front. Își împinse însă catrafusele de pe bancă ca să-i facă loc lângă ea.

— Poftim, bolborosi ea.

Ce să spună? O surprinsese vorbind singură ca o țicnită pe banca de lângă locul de joacă Diana Ross. Ce să mai zici în aceste condiții?

— Cum m-ai găsit?

O întrebare de bun-simț, logică. Ca să mai recupereze puțin din imaginea de țicnită.

— Mărturisesc c-a fost într-o câțiva cam ca cele douăsprezece munci ale lui Hercule, dar până la urmă am reușit.

Las' că nici el nu părea să fie mai puțin țicnit. Alice se hotărî să-l abordeze mai direct.

— Înțeleg că ești din nou cu Izzy? întrebă ea, cu ochii ațintiți la un câine care făcea pipi pe sacoșa Bloomingdales a unei doamne.

Aștepta să simtă lovitura de grație în stomac.

— De unde știi? se încruntă Paddy.

Lovitura nu se lăsă așteptată. Direct în capul pieptului. Alice se lăsă pe spate.

— Adică... Bineînțeles că nu sunt din nou cu Izzy. M-am dus însă la ea aseară... începu el să explice.

Alice scoase un fel de chicot găjâit de sălbăticune încolțită.

— Și-ți închipui c-o să te și cred că nu ești din nou cu ea? Oi fi fost eu cea mai mare fraieră pe care ai avut ghinionul s-o cunoști vreodată, Paddy, dar m-am schimbat, înțelegi, pentru că mi-am dat seama că...

— Uii, probabil, că tocmai am asistat la ședința ta la psiholog, spuse el zâmbind.

Îi venea să-i tragă una. Femeia de vizavi tocmai observase că potaia se ușura pe jacheta ei Ferragamo cea nouă și zvâârrrrrr, câinele zbură prin aer, cu marca de încălțăminte Timberland imprimată pe fund.

— Alice, spuse Paddy luând-o de mână și făcând-o să se uite la el. M-am dus la Izzy ca s-o găesc pe sora lui Lysette ca s-o găesc pe Lysette ca să te găesc pe tine. Mi-a spus că ești la New York, așa că m-am dus la tine la birou și am descoperit Trump Tower încercuit în caietul de telefoane de pe masa ta și tocmai am semnat un cec de 500 de dolari unei femei care pretindea că e șefa ta și că altfel te dă în judecată că ai lovit-o, după care un tip în scaun cu roțile mi-a spus cam pe unde-ai luat-o zicând că, dacă n-ar fi Mimi, te face bucăți. De o oră umblu după tine. Așa că, într-un fel, chiar sunt următorul din umbră, deși...

Alice se uita la Paddy, care era evident destul de derutat de tot ceea ce se întâmplase.

— ...asta nu explică nici pe departe gravele acuzații de comportament indecent pe care mi le-ai adus diabolica ta colegă sau faptul că, atunci când mi-am dat seama că s-ar putea să nu te mai văd niciodată, m-am gândit să mă călugăresc.

— Zău? exclamă Alice, mușcându-și limba să nu izbucnească în râs.

— Mă rog, nu chiar. Nu chiar călugăr, dar te iubesc, Alice. Și-mi place de tine. Și cred că ceea ce simt o să dureze mult mai mult de cinci nopți și-un prânz, spuse Paddy sărutând-o ușor pe obraz.

— Bun, și-acum ce facem? îl întrebă ea, considerând că atâtea decizii de destin pentru o singură

zi erau arhisuficiente și nu mai era în stare de încă una.

— Păi, eu zic să ne întoarcem la Londra, dacă tot suntem la mijlocul distanței. Unde mai pui că, între noi fie vorba, cred că s-ar putea face un western cu toate afișele cu „Căutați de poliție“ din L.A. cu chipul nostru pe ele. Izzy, Tash și aproape toată poliția din oraș sunt probabil pe urmele mele de când cu amenințările cu moartea pe care ți le-am trimis.

— Zici tu, râse Alice. Eu personal nu știu să am vreun dușman.

— Șefa ta, Izzy, Charlie... ca să-i numesc doar pe câțiva, spuse Paddy, aplecându-se să-i sărute mâna. Plecăm și stăm deoparte o vreme, apoi ne întoarcem când n-o să mai fim considerați niște paria.

— Și ce să fac eu la Londra?

— Păi, e compania asta de teatru de care voiam să-ți vorbesc. Și au nevoie de-un agent foarte bun. Pe urmă de tipu' ăsta care are un apartament foarte mare în Soho și caută pe cineva cu care să-l împartă, numai că e foarte pretențios și există o singură persoană care întrunește toate condițiile, spuse Paddy zâmbindu-i cu subînțeles.

— Dacă-ți închipui că o să las totul baltă aici ca să vin după tine în celălalt capăt al lumii doar pentru că așa ți-ar conveni ție și *Fecioarei neprihănite din Cheapside*, atunci te înșeli amarnic, zise Alice zâmbind. Eu vreau mai mult de la o relație. Vreau un bărbat care să-mi dea dovezi că mă iubește, care să mă urmeze până la capătul pământului, să mă cucerească... să-mi trimită chiar flori, câteva poezii...

— Caz în care mă tem că totul cade, spuse Patrick scuturând din cap. Eu, unul, am renunțat să mai fiu romantic pentru că e prea periculos.

— Ei, bine atunci, încuviință Alice în timp ce Paddy îi săruta iar mâna. Presupun că pot să trăiesc și fără toate chestiile astea romantice...

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România,
cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001,
B.C.R. Unirea, București.

Tehnoredactor
LUMINIȚA SIMIONESCU

DTP
FLORINA VASILIU
CARMEN PETRESCU

Corector
IULIANA POP

Apărut 2008
BUCUREȘTI – ROMÂNIA

Lucrare executată la „MONITORUL OFICIAL” R.A.

După ce și-a pierdut jobul, iubitul și apartamentul din Londra – toate într-o săptămână –, Alice își ia lumea-n cap și sare-n primul avion spre însoritul Los Angeles, ademenită de o slujbă glam ca PR al starurilor, o garderobă de designer și un bronz ca din reviste. Însă Orașul Îngerilor e plin de ispite și, pe lângă rochiile Donna Karan și pantofii branduiți, Alice se pricopsește cu cel mai șic accesoriu: un tip necunoscut care-i lasă scrisori pe prag. Fotomodelele cu siluete de vis și actrițele care bat cluburile în căutare de bărbați superbi sunt înnebunate de gelozie: să fie un obsedat periculos sau romantismul n-a murit, iar Alice are un admirator secret?

„Delicios, sexy, amuzant.“

Publishing News

„Chiar dacă Alice se ascunde în sclipitorul Los Angeles, Țara Minunilor de pe Coasta de Vest, dragostea va ști să o găsească.“

Publishers Weekly

„Un roman fermecător pentru toate fetele care mai cred în povești.“

Booklist

ISBN 978-973-689-255-4

9 789736 892554